

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 62

Dijous, 27 de novembre de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 44.2

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1998 (Continuació)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts.

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1998

(Tram. 200-00040/05) (Continuació.) (10:04)

DEPARTAMENT DE GOVERNACIÓ

— Esmenes núm. 37, 42 i 45, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro.

4080

— Esmenes núm. 38, 40, 43 i 46, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín.

4083

— Esmenes núm. 39, 41, 44 i 47, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Mir i Bagó.

4086

Torn a favor: Sr. Corbacho i Chaves.

4088

Torn a favor: Sr. Bustos i Garrido.

4089

Torn en contra conjunt: Sr. Sabanza i March (CiU).

4090

El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) intervé per contradiccions.

4094

El Sr. Sabanza i March (CiU) li respon.

4094

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.

4094

Votació de les esmenes núm. 45 a 47 (11:51): rebutjades per 44 vots a favor, 56 en contra i 13 abstencions.

4095

Votació de les esmenes núm. 37 a 44 (11:52): rebutjades per 41 vots a favor, 56 en contra i 17 abstencions.

4095

DEPARTAMENT D'ECONOMIA I FINANCES

— Esmenes núm. 48, 53 i 56, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo, que anuncia alhora la retirada de l'esmena núm. 51.

4095

— Esmenes núm. 49, 54 i 57, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

4098

— Esmenes núm. 50, 52, 55 i 58, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal.

4103

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Torn en contra conjunt: Sr. Serratusell i Sitjes (CiU).

4106

Torn en contra conjunt: Sr. Mutjé i Pujol (CiU).

4109

El president es reincorpora al seu lloc.

Votació de l'esmena núm. 52 (13:48): rebutjada per 35 vots a favor, 66 en contra i 12 abstencions.

4112

Votació de les esmenes núm. 48 a 50 i 53 a 58 (13:49): rebutjades per 43 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions.

4112

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a les tres i cinc minuts.

En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.

DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT

— Esmenes núm. 59 i 63, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sra. Tolosana i Cidón.

4112

El president s'incorpora al seu lloc.

— Esmenes núm. 60 i 64, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls.

4115

— Esmenes núm. 61 i 65, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Cadevall i Soler.

4118

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 62 i 66, a la totalitat (M)

Torn a favor: Sr. Bosch i Garcia.

4120

Torn en contra conjunt: Sr. Jané i Bel (CiU).

4121

Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti.

4124

Votació de les esmenes al Departament d'Ensenyament (16:41): rebutjades per 44 vots a favor, 51 en contra i 13 abstencions.

DEPARTAMENT DE CULTURA

— Esmenes núm. 67, 71, 81, 84 i 89, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot. 4125

— Esmenes núm. 79 i 87, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual. 4129

— Esmenes núm. 68, 72, 82, 85 i 90, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls. 4130

— Esmenes núm. 69, 73, 75, 76, 77, 83, 86 i 91, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Dalmau i Ribalta. 4133

— Esmenes núm. 80 i 88, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Terradellas i Redon. 4134

— Esmenes núm. 70, 74 i 78, a la totalitat (M)

Torn a favor: Sr. Bosch i Garcia. 4136

Torn en contra conjunt: Sr. Salvatella i Suñer (CiU). 4138

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn en contra conjunt: Sra. Panyella i Balcells (CiU). 4139

Torn en contra conjunt: Sr. Rull i Andreu (CiU). 4141

Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez. 4143

Votació de les esmenes al Departament de Cultura (19:03): rebutjades per 48 vots a favor, 57 en contra i 11 abstencions. 4145

DEPARTAMENT DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 92, 99 i 120, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sra. Mayol i Beltran. 4145

— Esmenes núm. 93, 96, 100, 103, 105, 107, 109, 111, 113, 115, 117 i 121, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual. 4149

— Esmenes núm. 94, 97, 101, 104, 106, 108, 110, 112, 114, 116, 118, 119 i 122, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sra. Figueras i Siñol. 4153

— Esmenes núm. 95, 98, 102 i 123, a la totalitat (M)

Torn a favor: Sr. Morera i Tanyà. 4157

Torn en contra conjunt: Sra. Borràs i Solé (CiU). 4161

La Sra. Mayol i Beltran (IC-EV) intervé per contradiccions. 4162

La Sra. Borràs i Solé (CiU) li respon. 4162

Torn en contra conjunt: Sr. Fernàndez i Burgui (CiU). 4163

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Popular: Sr. Herranz i Masó. 4165

Votació de les esmenes al Departament de Sanitat i Seguretat Social (21:27): rebutjades per 38 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció. 4166

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 44.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1998
(continuació)

Debatrem ara les esmenes a la totalitat de les seccions, organismes autònoms i empreses del Departament de Governació. Té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor Roc Fuentes, el diputat Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, jo defensaré les tres esmenes que té el nostre Grup a aquest Departament, la 37, la 42 i la 45.

Senyores diputades i senyors diputats, el Departament de Governació és un departament, jo crec, paradigmàtic, especialment significatiu per tal com jo crec que concentra elements molt clars que expressen el concepte que té el Govern de l'autogovern de Catalunya, el concepte que té el Govern de la distribució de poder a Catalunya; per tant, amb independència que després, com és obvi, això es transmeti per diferents departaments –tots els departaments d'una manera o altra, doncs, també expressen aquesta relació entre els diferents poders de Catalunya i molt en concret entre el poder de la Generalitat i els poders locals–, però, no hi ha dubte que és el Departament de Governació el que concentra els –des del nostre punt de vista– escassos recursos que s'assigna als ajuntaments d'una manera particular i especial, com després em referiré, i alhora també és un departament que cada vegada més expressa un element tan important per a l'autogovern com és la pròpia policia, la responsabilitat en seguretat ciutadana i també en prevenció d'emergències, i per tant, amb el que se'n diu ara protecció ciutadana, que abans en dèiem protecció civil i que ara, amb l'agrupació que hem fet, en diem protecció ciutadana.

Bé, en qualsevol cas, nosaltres pensem que a Catalunya estem molt lluny i que el Departament de Governació està molt lluny del que nosaltres entenem que hauria de ser la distribució de poders a casa nostra. Nosaltres entenem –i al llarg ja d'aquest debat parlamentari jo crec que s'ha posat en evidència– que un estat democràtic avançat s'ha de distingir especialment per complir aquella recomanació fonamental d'aplicar el principi de subsidiarietat, d'aplicar aquell principi en funció del qual els ajuntaments, com a administració més propera al ciutadà i administració més rendible per al

ciutadà..., ahir es citava i jo crec que encertadament que precisament els ajuntaments de Catalunya, amb uns pressupostos globals més reduïts, però, tenen un nivell d'inversió més elevat que la mateixa Generalitat de Catalunya; això demostra que amb els mateixos diners els ajuntaments inverteixen més que la Generalitat de Catalunya; és a dir que, per tant, la inversió que es fa mitjançant els ajuntaments és millor per al ciutadà, és més rendible, és més propera al ciutadà. Per tant, aquest és un element essencial: la distribució de poder i l'aplicació del principi de subsidiarietat. I a casa nostra, a Catalunya, ens trobem amb un procés radicalment contrari; radicalment contrari perquè, si analitzem l'evolució dels últims anys, veurem que precisament el camí que segueix és el contrari: no guarda relació l'increment de despeses de la Generalitat amb el no-increment de les partides que es destinen als ajuntaments.

Es dona una paradoxa, jo crec que una paradoxa inacceptable però real i evident –i després, a l'hora de confrontar mínimament les xifres ho podrem veure–, que el Govern de la Generalitat de Catalunya s'ha convertit en un reducte de centralisme, en un reducte de centralisme barceloní evidentment, en un reducte de centralisme a casa nostra, però en un reducte de centralisme, perquè, naturalment, es pot expressar tota la voluntat que es vulgui, però certament, a l'hora d'analitzar els pressupostos, i molt més encara si analitzéssim, com hauríem d'analitzar, el resultat dels pressupostos dels anys anteriors, veuríem que aquestes afirmacions que jo faig són reals, es corresponen exactament a la traducció que després té a l'hora d'adjudicar els pressupostos la Generalitat de Catalunya. Curiosament –hi insisteixo– al nostre país hem assistit a un procés molt important de descentralització del poder polític i econòmic, a l'Estat espanyol, i en canvi a Catalunya el Govern de la Generalitat en relació amb els ajuntaments no ha seguit aquest procés; no ha seguit procés ni pel que fa a les competències, encara que en alguns casos, i sobretot perquè les vénen arrossegant de fa molts anys, alguns ajuntaments estan fins i tot exercint competències que en bona lògica no els corresponen i, sobretot, per a les quals no tenen recursos, però especialment pel que fa als recursos.

L'Administració municipal és una administració maltractada per la Generalitat –maltractada per la Generalitat–, molt més maltractada que els consells comarcals. Vejam, l'any 95 es va crear el Fons de cooperació local per als ajuntaments; es va crear naturalment traient les partides de les transferències que hi havia per als ajuntaments sense posar-hi ni cinc cèntims de més, però es va crear aquest fons amb 4.000 milions de pessetes. Avui continua amb 4.000 milions de pessetes; això vol dir que aquest fons va avall, es va reduint; si es manté en 4.000 milions de pessetes cada any, es redueix.

Els consells comarcals han augmentat, insuficientment, segurament, i nosaltres celebrem que augmentin, però fixin-se vostès quina extraordinària paradoxa –i continuem amb les paradoxes– que als ajuntaments, que són els que efectivament exerceixen tot un seguit de funcions essencials per als ciutadans en moltes matèries, no solament no se'ls augmenta, sinó que se'ls disminueix i es disminueixen també el conjunt de transferències

per als ajuntaments, sobretot si les comparem amb l'any 95; només que les comparem amb l'any 95 i fem les correccions corresponents, veurem que les despeses de la Generalitat augmenten un 17% i les despeses, les transferències que es fan als ajuntaments no augmenten. Per tant –per tant–, reducte del centralisme; vostès són un reducte del centralisme i això ho demostra clarament, perquè no hi ha més bona voluntat que la que expressa la realitat a l'hora, sobretot, d'adjudicar els recursos, a l'hora de complir i aplicar el principi de subsidiarietat que vostès no apliquen.

Home, parlem del Pla únic d'obres i serveis. Vostès no compleixen ni els seus propis compromisos; vostès l'estan rebaixant; vostès l'estan reduint: de l'any 95 a 4.512 milions de pessetes a 3.875 en els pressupostos d'aquest any, i això comporta retallar serveis essencials i bàsics per a molts ajuntaments, en molts casos molts ajuntaments petits de Catalunya. Fa pocs dies discutíem aquí, vam debatre una proposició nostra, amb el suport dels grups de l'oposició realment existent, de l'oposició d'esquerra en aquesta cambra, que va ser rebutjada per vostès, que va ser rebutjada per vostès i que pretenia quelcom que ja estan fent altres comunitats autònomes, que estan fent a Canàries, que està fent fins i tot la Rioja, que és ajudar els ajuntaments a l'hora de poder pagar els seus crèdits amb mecanismes d'exigència, de racionalitat. Els ajuntaments han fet un esforç extraordinari per racionalitzar les seves despeses, per sanejar les seves economies; ho han fet, és evident, és palès; vostès no els han ajudat ni els ajuden; no solament no els ajuden, sinó que a l'hora de complir i pagar els seus compromisos amb els ajuntaments tenen un retard que vulnera fins i tot els acords que anem prenent en aquest Parlament. Aquí vam acordar que vostès havien de pagar, que havien de pagar interessos, que haurien de complir amb els seus compromisos amb rapidesa... Tot això en la realitat no es produeix; continuem rebent resolucions d'ajuntaments de Catalunya, pràcticament de tots els ajuntaments de Catalunya –i vull recordar que la majoria dels ajuntaments de Catalunya estan governats per Convergència i Unió; naturalment els ajuntaments petits de Catalunya, però que són una majoria dels ajuntaments de Catalunya– continuem rebent resolucions queixant-se del retard en el pagament per part del Govern de la Generalitat. La morositat de la Generalitat és paradigmàtica. No solament amb els ajuntaments, evidentment, i nosaltres en seu moment presentarem esmenes perquè això també sigui un element que es compleixi amb tothom; però aquí fem referència especialment als ajuntaments. I per tant, això –hi insisteixo– ratifica el que nosaltres assenyalàvem: que per a vostès els ajuntaments no són peça essencial; vostès es malfien dels ajuntaments i vostès maltracten els ajuntaments de Catalunya. Com podem donar suport a aquests pressupostos? Els hauríem de capgirar, els hauríem de capgirar radicalment per arribar realment a cotes perfectament assumibles i en línia amb el que estan fent els països més avançats del món quant al tractament del poder local.

Bé, m'hauré de referir –perquè, si no, no tindrè temps d'expressar tot el que voldria en aquesta esmena a la totalitat– a altres apartats del seu pressupost. El que fa referència a seguretat ciutadana. És evident que el des-

plegament dels Mossos d'Esquadra, l'assumpció d'aquestes competències per part del Govern de la Generalitat ha estat naturalment recolzat pels diferents grups d'aquesta cambra, pel nostre Grup, amb independència que nosaltres discrepem –ho hem expressat i ho continuem expressant– de determinats aspectes d'aquest desplegament, que s'ha fet de tal manera que moltes vegades les zones més necessitades de protecció policial, que no tenen ni policies locals i en molts casos no tenen cap classe de policia, a Catalunya, seran dels últims que rebran precisament el desplegament. Però, amb independència d'això, pensem que ara cal un esforç molt important en aquesta línia. Com es tradueix, aquest esforç, en aquests pressupostos? Doncs, home, es tradueix amb una retallada extraordinària de l'Escola de Policia; l'Escola de Policia, que passa de l'any 97 de 938 milions a 787 milions. I podrà complir adequadament les seves funcions? Qui en sortirà perjudicat, d'aquesta retallada? Nosaltres pensem que, malauradament, en sortirà perjudicat un element essencial, també, de l'Escola de Policia, que és la formació de les policies locals i la col·laboració amb els ajuntaments.

I l'Institut Català de Seguretat Viària? Es manté el seu pressupost. Nosaltres pensem que en aquest moment, en què naturalment l'Institut Català de Seguretat Viària passarà –perquè estem debatent una llei–, que passarà al Servei Català de Trànsit, calia naturalment preveure amb unes partides corresponents, amb els projectes corresponents, perquè aquest servei pugui constituir-se en un element essencial per al trànsit a Catalunya i, sobretot, per a la formació, per a l'educació, per a la prevenció; és a dir, perquè nosaltres siguem capaços de desenvolupar aquesta competència amb els elements que ens dóna la proximitat, amb els elements que ens dóna poder-la fer a casa nostra, poder-la fer, naturalment, amb l'exercici de l'autogovern i de l'autonomia. Tot això, evidentment, no ho trobem per enlloc.

Home, val a dir –ja sé que això ho hem repetit moltes vegades–, però, que pensem que en relació amb l'assumpció de les competències de trànsit, i en el cas concret per allà on es comença, que és a la circumscripció de Girona, ens sembla –i volem reiterar-ho– absolutament inadmissible que no s'accepti, que no es valori, que no s'utilitzi l'experiència i la professionalitat d'unes persones, d'uns guàrdies civils que han expressat la seva voluntat de quedar-se a Catalunya i que, ni més ni menys, estem parlant de quaranta persones. A nosaltres se'ns fa difícil comprendre que el trànsit, que el cap de trànsit pugui estar detestat per un guàrdia civil i que, en canvi, altres guàrdies civils no puguin estar precisament integrats en aquest servei.

Hi ha un altre apartat dels seus pressupostos que a nosaltres ens sembla especialment greu; especialment greu la situació en què es troba, especialment greu la política que vostès segueixen, i, en conseqüència, especialment greu també la traducció pressupostària que això té. Estem parlant de la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil. Vostè tenen en aquest moment un conflicte molt important amb els treballadors d'emergències i seguretat civil, concretament amb el Cos de Bombers.

Nosaltres, el nostre Grup –com segurament han fet d'altres– s'ha preocupat per intentar conèixer els problemes que afecten emergències –el Servei d'Incendis, per ser més concrets– sobre el terreny, *in situ*, anant a visitar els parcs de bombers, parlant amb els funcionaris i, en definitiva, tenint el màxim d'elements de primera mà sobre aquesta qüestió.

Bé, nosaltres hem arribat a conclusions molt preocupants. Hi ha problemes gravíssims en les instal·lacions dels parcs de bombers, que les hem comprovat personalment: des de torres d'entrenament obsoletes, que no funcionen; des de vehicles que estan en un estat absolutament lamentable de conservació; hi ha, naturalment, els problemes derivats de la formació, de les instal·lacions de l'Escola de Bombers de la Generalitat, que res té a veure, per exemple, amb l'Escola de Policia..., ja sé que moltes de les activitats o algunes de les activitats de l'Escola de Bombers les han de desenvolupar, quan n'hi ha possibilitat, a l'Escola de Policia, però no tenen elements suficients ni per fer pràctiques ni per desenvolupar adequadament la seva formació.

Per altra part, hi ha un dèficit molt important al servei, avui, sobretot pel que fa referència a instal·lacions sanitàries. Hi ha altres comunitats autònomes que han començat més tard que la nostra, que han pres el patró de Catalunya per iniciar les seves instal·lacions quant als serveis de prevenció i extinció d'incendis, i que avui en dia, home, ens superen en mitjans, molt més moderns, molt més adequats, com són unitats de vigilància intensiva esteses per tot el territori, mòbils, amb serveis permanents, mèdics, les vint-i-quatre hores del dia, etcètera, cosa que nosaltres estem molt lluny, encara, de tenir.

Per tant, nosaltres pensem que és absolutament imprescindible que per part del Govern de la Generalitat es faci realment un pla, però un pla acompanyat de les partides pressupostàries corresponents, de les inversions corresponents, per revisar les instal·lacions, per adequar-les a les necessitats actuals, negociant amb els treballadors; negociant amb els treballadors els problemes i les reivindicacions que plantegen.

Hi ha una qüestió que també s'ha reconegut ja en moltes altres comunitats autònomes, com és el pas dels treballadors al grup professional C. Jo he de dir i he d'assenyalar molt especialment al senyor conseller, a qui agraeixo, per cert, la seva presència –habitual, per altra part– a l'hemicicle, que vostès, efectivament, en la Llei d'acompanyament dels pressupostos, en la Llei que em sembla que se'n diu «de mesures administratives» que aquest any s'acompanya, en el seu article tercer, si no m'equivoco, i fent referència, naturalment, a la Llei de prevenció i extinció d'incendis, vostès introdueixen –i això és cert i és positiu– mecanismes per fomentar l'accés a sergents i l'accés a oficials. Podien vostès també haver aprofitat aquesta Llei d'acompanyament i aquest article tercer per haver passat el Cos de Bombers al grup C. En qualsevol cas, he de dir que nosaltres presentarem una esmena perquè això sigui possible i per modificar aquest article tercer d'aquesta Llei de mesures, d'acompanyament.

Hi ha una qüestió que també volia posar sobre la taula en relació amb aquest apartat, perquè em sembla realment molt significativa. Tot això que diem, és clar, vostè m'ho podria desmentir si ara m'ensenyés en els pressupostos una partida d'inversions realment important que anés en aquesta línia. Quines inversions tenim? 301 milions de pessetes –301 milions de pessetes. I vull recordar que l'any 95 eren 1.352 milions de pessetes. Vostè em dirà: «Home, hem hagut de rebaixar...» Naturalment, vostès han hagut de rebaixar i han de rebaixar per pagar el deute.

Ahir, el conseller d'Economia i Finances, jo crec que ens volia fer caure en un estrany parany, de dir: «Home, com vostès poden oposar-se al deute des d'una perspectiva d'esquerres, quan l'endeutament és per la inversió?» Perdonin, vostès utilitzen el deute, han d'utilitzar el deute, precisament, per frenar la inversió –precisament, per frenar la inversió. S'ha produït, en el tancament de pressupostos d'exercicis anteriors, una situació absolutament inacceptable, que és que vostès, partides compromeses d'inversió, no les han pogut realitzar, perquè les han hagut d'utilitzar en l'apartat segon de béns i despeses corrents. És a dir, per a la despesa corrent vostès han hagut d'utilitzar diners que tenien destinat a la inversió; per tant, vostès, el deute, l'utilitzen exactament pel contrari, l'han d'utilitzar pel contrari. Per què? Home, perquè el pagament dels mateixos interessos se'ls menja la possibilitat d'inversió. Per tant, el seu endeutament és l'enemic principal de la inversió. No ens vulguin capgirar l'argument. Aquesta és la realitat amb què nosaltres ens trobem.

Bé, jo volia acabar fent referència a una qüestió que em sembla fonamental també, i es tracta ni més ni menys que l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat. És evident que nosaltres, a aquesta entitat, li donem un suspens; aquest és un dels elements clau pels quals nosaltres rebutgem aquest pressupost. Hem de dir també que a la Direcció General corresponent al joc no li veiem massa la utilitat, perquè és una direcció general que pràcticament no té ni pressupost. Però, centrant-nos en l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, nosaltres hem de convenir que les funcions d'aquesta entitat no les han complert des de cap punt de vista: ni ha servit perquè vostès exercicin una política moderna davant del joc, de prevenció, de tractament de les ludopaties..., per tant, una política d'acceptació, perquè realment forma part d'un dret indubtable, el del joc, però amb una visió de govern, de prevenció, de considerar que pot, això, comportar problemes sanitaris i de tot ordre per al país, i també, naturalment, per al Govern de la Generalitat; això no ho ha complert en absolut, des del nostre punt de vista. Però fins i tot, des del punt de vista purament de la rendibilitat, és evident que la mitjana de 1.000 milions de pessetes, cada any, que produeix això a la Generalitat, que ha produït els últims anys, de cap manera podia justificar que es renovés el contracte. Ja sé que ara no és la renovació del contracte, és un nou contracte; en qualsevol cas, no és a Luditec, és a Luditec-GTech, perfectament d'acord –ho dic per establir-me les puntualitzacions que després em faran al respecte–, ho conec, però naturalment, a vegades, en benefici de la brevetat, has de simplificar les coses, però no vol dir treure profunditat a l'argument. Quin és l'ar-

gument? L'argument és que aquesta concessió es va fer per les relacions especialíssimes de Luditec amb Convergència Democràtica de Catalunya, degudament provades judicialment, aquestes relacions especialíssimes. Altra cosa és –i ho repeteixo perquè no em facin dir el que no dic– que això sigui o no sigui un delict; això el jutge no ho va considerar un delict –ja els ho dic jo–, però sí que va considerar que existia i sí que va considerar que era una irregularitat. Doncs bé, en aquest moment ho tornem a donar a la mateixa empresa, que no ha estat capaç ni des del punt de vista econòmic, ni sobretot des del punt de vista social, de complir mínimament amb els seus objectius. Això és el que vostès han fet amb l'EAJA, això és el que vostès fan amb Luditec-GTech.

Per tant, nosaltres, en aquest apartat, naturalment, els hem de donar un suspens. Nosaltres pensem que el pressupost de Governació hauria de servir per marcar la pauta d'un canvi radical en la política del Govern de la Generalitat de Catalunya. En quin sentit? En el sentit que apuntàvem abans: en el sentit d'aprofundir de veritat l'autogovern. I aprofundir l'autogovern de Catalunya vol dir una distribució racional del poder polític, i aquesta distribució racional del poder polític en benefici dels ciutadans ha de passar necessàriament per un canvi en la política que vostès segueixen amb els ajuntaments. I la política que vostès segueixen amb els ajuntaments vol dir les finances, els recursos dels ajuntaments. Mentre això vostès no ho facin, vostès no estan realment exercint adequadament l'autogovern, ni en aquest àmbit ni en altres àmbits, però en aquest àmbit d'una manera especialíssima.

Per tant, vostès no poden tenir de cap manera el nostre suport en aquests pressupostos. Vostès tenen l'oposició frontal del nostre Grup a aquest pressupost, i vostès tenen en aquest àmbit, també, l'oposició frontal del nostre Grup a la seva política.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor conseller, per la seva presència; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller –a qui també vull agrair, en nom del meu Grup Parlamentari, la seva presència, que, com s'ha dit també, ja ve essent habitual en aquesta mateixa cambra–, un any més, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta una esmena a la totalitat al Departament de Governació, per la qual demanem la devolució o el seu retorn al Govern. Una esmena que, gairebé com cada any, es fonamenta bàsicament en tres aspectes: un és el conjunt d'aspectes relatius a la tècnica o la gestió pressupostària..., encara que no és aquest, òbviament, un debat essencialment tècnic, en què es barregin únicament algunes xifres i percentatges, perquè és essencialment un debat

polític, de fons; tan polític que la segona pota, el segon element, el segon eix fonamental, el més important en què se sustenta aquesta esmena, és el del profund desacord amb el model i amb les prioritats, que, sobretot –ja ho demostraré més tard– en matèria d'Administració local, tenen el nostre Grup i el Govern, i també el Grup que li dona suport, en aquest cas. I finalment hi afegiré algunes darreres consideracions sobre la globalitat del Departament, i també alguns dels seus ens autònoms i instituts que en depenen.

Breument, sobre la primera de les qüestions, pel que fa a la gestió pressupostària, si prenem com a punt de partida l'estat de despeses, per a tots els capítols, per operacions corrents i de capital, el pressupost es veu a simple vista que augmenta un 12,8%, pràcticament un 13%, i és aquesta una variació positiva respecte de l'exercici de 1997, un increment que, com és lògic –ja ho va justificar ahir el conseller d'Economia i Finances–, té el seu origen en el desplegament del mapa policial i, per tant, l'assumpció de noves atribucions per part dels cossos de seguretat de Catalunya.

El capítol de despeses de personal s'incrementa, concretament, de l'ordre d'un 20,1%, més de 5.000 milions de pessetes, i això per si sol, en primera instància, seria una dada positiva, si no fos que aquest increment de plantilla, de recursos humans, del personal, curiosament, no es veu acompanyat d'un increment global dels mitjans materials, un apartat que ha anat baixant, des de l'any 1996, en picat; que ha anat baixant, primer, un 8% per a aquest any 1997, i ara baixarà, per al 1998, un 33%.

I aquí hem de tornar a alertar –ja ho vam fer l'any passat, ho fem ara una altra vegada més– del possible risc d'infradotació dels mitjans, del servei d'aquest Departament, per contraposició amb el que és la justificada expansió de la política de personal. No estem dient amb això, que no s'entengui que estem dient que aquest ha de ser un departament eminentment inversor –que no ho és i que no ho ha de ser; per descomptat, tampoc volem que s'hi torni–, sinó que el que cal fer és posar fi a aquest desajustament, a aquesta evident desproporció que pot posar en qüestió el fet que el desplegament es pugui fer amb les degudes garanties.

No és cap novetat, també, en aquest apartat –i per això, de fet, ho tornem a posar sobre la taula– que l'esforç de contenció de la despesa corrent i la despesa, per tant, improductiva d'aquest Departament brilla per la seva absoluta absència, especialment perquè, al marge de la gestió de l'Administració local i de la policia, la resta d'ens i organismes entenem que estan totalment, absolutament sobredimensionats, tenen un paper i un relleu que no els correspon a la pràctica, en relació, sobretot, amb la seva escassa transcendència o el seu escàs pes específic des d'un punt de vista polític. Ens estem referint a la Direcció General de Jocs i Espectacles, ens estem referint a Protecció Civil i, provisionalment, de manera transitòria, a l'Institut Català del Trànsit, que, amb els pocs recursos que gestionen tots aquests ens i organismes, mantenen intacta una infraestructura i un personal per damunt de la seva incidència, i també –hi afegeixo– per damunt de la seva rendibilitat.

La Direcció de Jocs i d'Espectacles –ja s'ha dit abans, ho deia l'illustre diputat..., l'excel·lentíssim diputat, perdó, senyor Roc Fuentes– administra uns modestíssims 6 milions de pessetes per atendre les despeses de lloguer i altres mitjans materials i, per tant, no justifica l'existència de tota una direcció general amb tot el volum econòmic i organitzatiu que això comporta, especialment quan ja hi ha –ja s'ha dit, ja ho coneixem– un ens autònom, l'EAJA, que s'encarrega de gestionar el joc a Catalunya, o només cal veure també –i afegeixo i introdueixo un nou element– el paper que juguen o exerceixen les quatre delegacions territorials amb rang de direcció general que tenen molt poc específic i que subsisteixen en l'organigrama d'aquest Departament. En conclusió, amb tota seguretat la percepció dels alts càrrecs i del personal eventual resta possibilitats que els recursos assignats siguin suficients perquè tot funcioni de manera correcta i s'imposa també, en segon lloc, una evident racionalització administrativa que situï en la seva lògica, en la seva justa dimensió moltes d'aquestes àrees, i evitar, així, una despesa que entenem que és supèrflua i innecessària totalment.

Ja he dit abans, en iniciar la meua intervenció, senyories, senyor conseller, que un dels pilars bàsics que justifiquen la nostra esmena, la presentació d'aquesta esmena a la totalitat és tot allò referent a l'Administració local. Com sigui que he dit també que és aquest un debat essencialment polític, de confrontació de models i de prioritats polítiques, haig de dir, com he dit també en moltes altres ocasions i en alguns debats de similars característiques, que nosaltres partim d'un model i partim d'una visió molt diferent del fet local, perquè, si no fos així, no s'entendria fàcilment com uns pressupostos com aquests poden venir en la pràctica a contribuir a beneir la crisi de l'Administració local i, per tant, que no es posin eines i instruments per paliar alguns dels dèficits estructurals com ara, per exemple, la manca d'una suficiència financera i d'una disponibilitat de recursos per part de les hisendes locals, i el que això a la vegada, al mateix temps, porta aparellat, i és que posar en marxa o alimentar tota una, diguem, un xarxa atapeïda d'interessos de caràcter més aviat partidista, que a partir del control de les subvencions i, per tant, de la política de foment, acaben beneficiant uns quants, curiosament, gairebé sempre, del mateix signe o color polític de la coalició que avui té la responsabilitat de govern a Catalunya, en el que constitueix un exemple claríssim de la cultura política que afecta el dia a dia de la nostra Administració local.

Aquests pressupostos constatem que s'insereixen en la dinàmica d'ofec econòmic a què es veuen sotmesos els nostres ajuntaments i, per tant, la seva progressiva subsidiarització, sobretot respecte a altres administracions amb què es podrien homologar, en el cas present de la mateixa Generalitat, perquè en no estar dotats econòmicament de manera adequada, de manera suficient, es fa necessari dependre de les transferències condicionades, de les subvencions per garantir l'execució de projectes d'infraestructura o, si més no, la continuïtat dels serveis més essencials, com els socio-sanitaris, com el lleure, com la joventut, com la promoció de la dona, com l'habitatge, polítiques d'habitatge que són, en definitiva, aquells aspectes o aquells apar-

tats que cada dia reclama o demanda més el ciutadà d'una administració que pretén ser la més pròxima també a aquest ciutadà com a administració, entenem, bàsica que és. Com constatem també, honorable conseller, senyories, que aquests pressupostos condemnen un any més els ajuntaments a no poder sortir, ni tan sols a poder surar i a començar a sortir, de la greu situació d'endeutament, atès que el Govern es desentén de la seva greu situació, generada per part de l'adequat model de finançament i, per tant, la situació greu en què es troben les hisendes locals.

Jo ja sé que, indiscutiblement, segurament se'm dirà que el que es proposa, o el que estem proposant en aquest moment i segurament el que han proposat altres diputats que representen altres grups de l'oposició real –com deia el diputat Roc Fuentes–, implica un canvi de model, un canvi profund, per exemple, per tal de potenciar les transferències incondicionades sobre les finalistes, un canvi de model que reclama, segurament, una revisió més a fons del marc, diguem, legal i competencial utilitzant, doncs, la capacitat normativa en determinats tributs o operant reformes també en el règim tributari local; però és que, deixant de banda això, aquests pressupostos, que és l'instrument econòmic i financer més important de què disposa aquest país i, per tant, una de les seves administracions més importants, que és la Generalitat de Catalunya, no apunten ni que sigui incidentalment cap a la millora de les condicions que permetin als ajuntaments de poder contribuir amb més suficiència al benestar i al progrés general, almenys en la mateixa proporció que fan o que poden fer altres països del nostre entorn geogràfic i cultural més pròxim. I tot això es veu de seguida si mirem el dos elements de despesa més importants d'aquest pressupost pel que fa al Departament de Governació, pel que fa a l'àmbit de l'Administració local: d'una banda, les transferències corrents a ajuntaments i consells comarcals i, de l'altra, el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, que constitueixen el conjunt de les aportacions, diguem, d'inversió a les transferències de capital a través del Fons de cooperació local.

Pel que fa a les transferències dels ajuntaments, un altre any –i, de fet, ja en van quatre des de l'any 1995, que es va assolir un delicat acord i un cert equilibri amb el Grup Socialista, un acord per tal de dotar econòmicament aquest fons– es manté congelada l'aportació de 4.000 milions de pessetes que no s'ha vist incrementada; per tant, ni una pesseta en els successius exercicis pressupostaris vinents i, per tant, també un eventual incompliment de les expectatives d'ampliació que el Govern havia anat donant, fins i tot que legalment s'estableixen. El més greu, però, és que aquests 4.000 milions de pessetes són una autèntica misèria, la xocolata del lloro, però, alhora que constatem això, contribuïm a condemnar els ajuntaments –com he dit abans– a actuar molt per dessota de les seves autèntiques potencialitats i, per tant, perpetua la seva atàvica, la seva històrica infradotació, sí, però, sobretot –i no menys important–, alhora ajorna la consecució –com deia també el diputat Roc Fuentes–, la desitjada consecució de l'objectiu que consagra el principi de subsidiarietat.

Pel que fa als consells comarcals, segueix el seu increment –l'any passat de l'ordre del 20%; aquest any, enguany, molt més modest, d'un 1%, que quasi equipara les transferències corrents d'ajuntaments i consells comarcals–, s'eleva a un total de 3.851 milions de pessetes i això, en principi i en primera instància, ens hauria de satisfer per allò que significa d'esforç de descentralització; però, és clar, no deixa de fer-nos pensar, sobretot per comparació, per contrast amb els ajuntaments que, de fet, pateixen una situació d'ofec econòmic gravíssim, sobretot perquè els consells comarcals tenen un baix nivell competencial i d'atribucions i, a més a més, evidencien de manera clara i també normativament fixada una manca d'autonomia financera. El que ens porta a reconsiderar el seu paper i també la seva coexistència junt amb els ajuntaments, almenys, si més no, de la manera com es troben o com estan ara. I per això hauríem trobat més justificat, ens hauria agradat més que s'haguessin incrementat proporcionalment molt més les transferències als ajuntaments –ja no diem en la proporció necessària que faria gairebé de quadruplicar les xifres consignades en aquest pressupost–, perquè ho necessiten molt més i això és una realitat i, si més no, tots sabem què fan i com gasten els diners, una cosa que no podem dir de la mateixa manera dels consells comarcals.

El segon element de despesa, una tercera transferència, és el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. Si l'any passat nosaltres anunciàvem la congelació d'aquesta partida –de fet baixava, em sembla, que un 1,5, un 2%–, enguany hem de lamentar que baixa, i molt, i passem de 4.121 milions de pessetes a 3.875. I això suposa desatendre un instrument de cooperació tan important com que serveix per garantir serveis essencials i infraestructures elementals que els ajuntaments per si sols no poden arribar a finançar i això de per si, òbviament, és un fet greu, com greu és que el Govern de la Generalitat incompleixi en aquest punt un any més, però, la normativa reguladora del PUOS, que contempla un progressiu increment del 5% anual fins a la fi del quadrienni. Si a això, a més a més, afegim, com cada any, una crítica creiem que totalment ajustada, fonamentada en l'absència d'autèntics o veritables criteris objectius i també –com he dit abans– a les temptacions de clientelisme i de favoritisme que entren de ple en l'administració o en la gestió d'aquest Programa, fa que no puguem acceptar en absolut el que el Govern ens està proposant.

Pel que fa a altres qüestions, deixant de banda l'àmbit de l'Administració local –i amb això enfilo la recta final d'aquesta meua intervenció–, aquest any la clarificació que suposa la definició d'un model policial propi i el seu progressiu desplegament en el territori comença a trencar el que altres anys nosaltres havíem denunciat, que era una irracionalitat, un desgavell, que suposava a Catalunya la superposició de cossos policials actuant i, des del punt de vista pressupostari, per tant, la subsistència d'una duplictat de recursos públics.

Exactament el mateix passa si ens referim a l'Institut Català de Seguretat Viària, que subsisteix provisionalment –ja s'ha dit– fins a l'aprovació de la Llei de cre-

ació del Servei Català de Trànsit, que ha estat possible gràcies al traspàs de les facultats d'execució de la legislació estatal en matèria de trànsit. Esperem, però, que l'ampliació de la capacitat de la Generalitat per actuar en matèria de seguretat viària serveixi per adaptar correctament l'àmbit funcional de determinats òrgans del Departament de Governació i el funcionament, si es vol, coherent del nou organisme autònom denominat Servei Català del Trànsit, i deixem-ho aquí perquè estem –hi insisteixo– en una etapa de transició i, per tant, segurament, l'any que ve ja tindrem oportunitat de tornar-ne a parlar segons com evolucioni o segons com es despleguin els serveis d'aquest Institut o d'aquest nou organisme.

Pel que fa l'Escola de Policia, nosaltres hauríem volgut, senyories, senyor conseller, que aquest pressupost hagués estat reflex de les exigències del món local pel que fa a l'assumpció clara de totes les policies municipals; un aspecte que és difícil de subvenir o de contribuir a finançar des dels mateixos ajuntaments, sobretot els ajuntaments que tenen unes dimensions més reduïdes, els ajuntaments més petits, i d'aquí la nostra esmena com també –i no m'hi referiré i reproduïxo allò que en altres ocasions hem dit i també ha dit el senyor Roc Fuentes– no entenem aquesta evolució negativa que fa que cada any es doti de menys recursos el funcionament d'aquest organisme.

I acabo, acabo amb l'esmena a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. No m'hi estendré perquè ha estat un element recurrent, sistemàtic en aquesta mateixa cambra, en aquest hemicicle en els passats dies. Jo només, repassant les meves notes al debat de l'any passat i segurament de l'anterior..., quan nosaltres justificàvem la presentació d'una esmena que en vam dir cautelar o preventiva, ho fèiem esperant del Govern –i així ho vam obtenir– la garantia que cercaríem un consens, un consens que, en primer lloc, havia de passar, doncs, per abordar una revisió a fons del contracte amb les empreses que gestionaven el joc –i un primer exponent, un primer pas d'aquesta revisió a fons, doncs, va ser la denúncia del contracte amb Luditec–; el segon element era la reconsideració, que ens semblava necessària, de la política de publicitat i de divulgació, que recents estudis demostraven, com ja es va dir, sobretot pel que fa al desconeixement de l'oferta de joc de l'EAJA, però també l'estil, la intensitat de la publicitat, etcètera. I el que és més important, que calia planificar el joc de Catalunya com una globalitat, és a dir, replantejant, des d'un punt de vista institucional i també implicant-hi el conjunt de forces polítiques, la política del joc a Catalunya i, per tant, que calia clarificar aquest tema per millorar el funcionament, el seu rendiment i trencar aquesta inèrcia de progressiu decandiment. Però planificar tot el joc de Catalunya vol dir, volia dir entrar en negociacions –en què vostès han entrat en els darrers mesos– amb el Govern central, aprofitant el marc de cooperació amb el Govern del Partit Popular, per dissenyar un nou escenari del joc a Catalunya, ja sigui per presentar una oferta complementària que evités, diguem, una concurrència, doncs, en males condicions a l'hora de poder competir, ja sigui participant directament en els ingressos de les loteries de l'Estat.

Aquests elements, que eren els que, l'any passat, van motivar la nostra esmena, i vostès es van comprometre a encetar un diàleg i, per tant, a concertar aquesta política..., s'ha vist trencat, i s'ha vist trencat –i nosaltres ja ho vam justificar fa alguns dies, quan el consens polític, en matèria del joc assolit, ho repeteixo, en aquell debat de pressupostos i amb la creació d'un grup de treball, doncs, després de l'incompliment de la seva paraula donada pel que fa a la convocatòria d'un concurs públic per tornar a adjudicar la gestió del joc, però, especialment, perquè –també s'ha dit– hi havia i continua havent-hi raons d'oportunitat política després que un jutge instructor, el del cas Casinos, hagués declarat provat que Inverama, el *holding* al qual pertany Luditec, havia finançat irregularment Convergència Democràtica de Catalunya, doncs, si, a més a més, hi afegim aquests elements, nosaltres, lògicament, no els podem donar un xec en blanc, i, a més a més, els emplacem –mantenint de manera sòlida, monolítica i granítica l'esmena que enguany hem presentat–, en tot cas, a reprendre aquest debat, i, per tant, en aquest sentit, ens agradaria que la voluntat política que vostès han expressat de diàleg, en moltes ocasions, enguany també fos així i que aquests elements que continuen estant sobre la taula i que són els mateixos elements que han motivat de manera sistemàtica la presentació d'una esmena a la totalitat, que avui subsisteixen, fossin elements que poguéssim discutir, debatre amb profunditat, conjuntament també a partir d'aquest consens que tots desitgem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, com s'ha posat ja de manifest en les dues intervencions que m'han precedit, podríem dir que, en el Departament de Governació, hi coincideixen, bàsicament, tres grans blocs de temes: hi ha el tema de la seguretat de les persones i dels béns –policia, protecció civil, incendis–; un altre gran tema, del govern local, i el gran tema, també, de la política i de la gestió dels jocs. Són temes separats, temes diferents, temes tots ells d'una gran transcendència política que coincideixen en aquest Departament.

Per motius que espero –que esperem– desenvolupar en els propers minuts, nosaltres creiem que en tots aquests blocs, els números, les polítiques que es plantegen en els pressupostos que ara estem analitzant ens mereixen una oposició molt radical –jo diria que una reprovació, una manca de credibilitat i un model, si és que així es pot dir, molt diferent del que nosaltres creiem que necessita el país.

Tot seguit, miraré d'exposar les raons que em porten a fer aquestes afirmacions, les raons que ens han portat a presentar aquesta esmena a la totalitat en relació amb els temes de govern local. La valoració d'aquest pres-

supost, des del punt de vista dels temes de seguretat i des dels temes del joc, la faran, tot seguit, els meus companys, els diputats Corbacho i Bustos.

Entrem, per tant, a analitzar una mica les propostes d'aquest pressupost en relació amb els ajuntaments. De fet, els diputats d'Iniciativa i Esquerra Republicana que m'han precedit, penso que han posat de manifest –i jo intentaré abundar en aquesta mateixa línia– el fet que aquest és un pressupost fet clarament contra els ajuntaments. No és únicament un pressupost que desconegui les necessitats del govern local, sinó que és un pressupost destinat, frontalment, no a donar recursos, sinó a detreure recursos del món local, a minimitzar, a debilitar els ajuntaments.

Quines són les necessitats o quines són les finalitats que, al nostre entendre, s'haurien de plantejar en aquests pressupostos en relació amb l'Administració local? Sobretot, necessitats de dos grans tipus: per una banda, ajudar a finançar el funcionament, les despeses de funcionament i les necessitats d'inversió en serveis locals –aquesta és la principal finalitat dels pressupostos–, però també aquests pressupostos haurien de servir per impulsar, per dotar, econòmicament, polítiques de racionalització, de millora de les estructures, d'increment de l'eficiència de l'Administració local. Són dues finalitats diferents: una és enviar diners cap a l'Administració local; una altra és finançar polítiques actives del Govern de la Generalitat per millorar l'Administració local.

Unes i altres finalitats, crec que són clarament desateses de forma molt manifesta en aquest projecte de pressupostos. Anem per les primeres: la transferència de recursos econòmics cap a l'Administració local. Ja s'ha dit abans que aquí hi ha, en aquest capítol, dues grans partides o –més que partides– dos grans paquets de transferència: unes transferències per cobrir despesa corrent, transferències incondicionades –en el Fons de cooperació local–, i unes altres transferències per finançar despeses d'inversió –el programa Pla únic d'obres i serveis i alguns altres programes similars.

Pel que fa a les transferències de despesa corrent, el Fons de cooperació local, veiem que aquest any suma uns 7.800 i escaig milions de pessetes –un 1% més que l'any passat; és un increment francament molt modest, un increment per sota de tots els indicatius d'increment de despesa d'aquests pressupostos. Però és que, a més a més, aquest increment de l'1%, se'l mengen exclusivament els consells comarcals –ja s'ha dit també–, els quals creixen –la seva participació creix– un 2% i reben uns 78 milions de pessetes més dels que rebien l'any passat. Els ajuntaments, mentrestant, es queden congelats –la participació municipal– en els 4.000 milions de pessetes que reben des de fa ja o des de farà ja quatre anys –una congelació que, com ha dit abans el senyor Roc Fuentes, implica una pèrdua evident de transferències per a aquest concepte. Si des de l'any 95 es mantenen exactament els 4.000 milions vol dir que cada any anem endarrere.

A més a més, aquesta congelació en aquests 4.000 milions de pessetes, la memòria de subvencions intenta justificar-la amb una espècie –no ho sé– jo diria que de

cinisme evident quan diu, textualment, que: «Tot i la forta contenció pressupostària a nivell general, el Fons de cooperació local de Catalunya destinat als municipis manté íntegrament la dotació de 4.000 milions de pessetes»; és l'única justificació que es dona per dir que aquesta és la dotació que rebran els ajuntaments. Amb altres paraules: «Ajuntaments, ja podeu estar contents que la vostra participació sigui la mateixa de fa quatre anys, perquè, si ens haguéssim deixat portar pel que ens demanava el cos, encara us l'hauríem retallat més.» Francament, penso que és un plantejament absolutament inacceptable.

L'any 95, quan es va dotar aquest Fons de 4.000 milions de pessetes, no és que hi hagués una major inversió de la Generalitat, una major participació de la Generalitat en el finançament dels ajuntaments; el que es va fer va ser agafar diverses partides, que eren de transferències finalistes al món local i, sumant-les, es va acabar construint aquest Fons, que havia de ser una primera aportació, un primer gest simbòlic per donar compliment a aquell principi constitucional que parla de la participació de les hisendes locals en els pressupostos, en els ingressos de les comunitats autònomes. Quedava clar que, a partir d'aquell moment, s'havia de consolidar aquest Fons i, òbviament, havia de créixer de cara al futur. La veritat, ens seguim mantenint, any rere any, per quart any consecutiu, en aquests 4.000 milions de pessetes.

Però és que aquesta congelació encara se'ns presenta més sagnant, més crua, si la comparem amb el fet que la participació incondicional dels consells comarcals, la transferència incondicional dels consells comarcals creix. L'any passat, va créixer un 20%; aquest any, es proposa que ho faci un 2%. Molt bé per als consells comarcals; potser sí que fa falta que creixi la seva participació; em sembla que, l'any passat, ja ho vam dir en discutir els pressupostos del 97; ara bé, aquest creixement, també ens fa la impressió que s'hauria de justificar en una percepció clara de quines són les necessitats que el justifiquen. S'ha parlat en diverses ocasions –i no únicament per part dels diputats de l'oposició, sinó també des de la majoria, des del grup majoritari i des del Govern–, de la necessitat de fer un estudi aprofundit sobre quines són les funcions, quines són les responsabilitats davant dels ciutadans que tenen els consells comarcals i, sobre la base d'aquestes necessitats detectades, definir una política de finançament d'aquests –no s'ha fet; això no s'ha fet en absolut. Les responsabilitats clares pels consells comarcals no sabem quines són; les lleis d'organització territorial no donen responsabilitats clares als consells comarcals. Les poques competències tangibles en serveis concrets solen ser competències delegades i finançades amb transferències específiques. Aquest Fons de gairebé 4.000 milions de pessetes, que és l'únic fons de transferència incondicional del món local que va creixent, no sabem per què va creixent.

Mentre els ajuntaments, que tenen unes responsabilitats clares de cara als seus ciutadans, veuen, any rere any, congelada la seva transferència, els consells comarcals, que no tenen unes responsabilitats clares, que no tenen uns manaments específics en les seves lleis, uns serveis

clars a atendre davant dels ciutadans, doncs, veuen com s'incrementen les seves transferències malgrat aquesta ambigüitat en les seves responsabilitats. Això, evidentment, no és casual; expressa una manera molt diferent, molt oposada de veure el món local, i, evidentment, en aquest punt difícilment ens entendrem. Nosaltres entenem un món local que pivota, bàsicament, sobre els ajuntaments; un món local que és fruit de la representació dels interessos i de les necessitats dels pobles i de les ciutats; un món local que aspira a autogovernar amb responsabilitat aquests pobles i ciutats.

Vostès ens estan potenciant a través dels consells comarcals unes institucions d'intervenció, de mediatització en el govern local. A través d'aquests consells comarcals –sense responsabilitats clares davant dels ciutadans–, vostès ens estan potenciant una estructura burocràtica, intervencionista –clientelar, en molts casos–, que el que fa és mirar de controlar el que fan els ajuntaments, mirar de mediatitzar el que fan els ajuntaments. Aquests pressupostos volen potenciar aquesta estructura intervencionista d'un govern local mediatitzat, d'un govern local al servei de la conveniència de la Generalitat –no d'un govern local al servei dels interessos dels ciutadans.

Mirem l'altra gran partida del pressupost destinada al món local –a la inversió, en aquest cas: el Pla únic d'obres i serveis. Si mirem la seqüència, des de l'any 95, de la partida destinada al Pla únic d'obres i serveis, veiem com passa de 4.500, 4.100, 4.100, 3.800 milions de pessetes –anem baixant, cada any són menys. Però, és clar, anem a mirar una altra dada. Com sabran vostès, el Pla únic d'obres i serveis es finança també amb aportacions dels pressupostos generals de l'Estat, aportacions que s'integren al pressupost de la Generalitat i que, per tant, contribueixen a cobrir aquests 4.000 o, aquest any, 3.800 milions de pessetes. Quines són les aportacions de l'Estat?

Si mirem els pressupostos de la Generalitat dels últims quatre anys, o tres anys –i el que ara se'ns proposa–, aquestes aportacions són invariablement d'uns 1.000 milions de pessetes –1.107, 1.000, 1.000 milions de pessetes. Per tant, d'aquests 3.875 milions, 1.000 serien aportats per l'Estat i només 2.875, netament, per la Generalitat. Però és que vostès saben perfectament que això no és veritat, és a dir que aquests 1.000 milions de pessetes que consten en els pressupostos de la Generalitat com a transferència de l'Estat per cobrir el Pla d'obres i serveis..., no és veritat, aquesta quantitat. L'any 95, no va ser de 1.107, va ser de 2.026; l'any 96, no va ser de 1.000; va ser de 2.014; el 97, no va ser de 1.000, va ser de 2.700, i, de cara a l'any 98, la previsió és que no sigui de 1.000, sinó de 2.595. És a dir, tornant al que deia ahir el nostre portaveu en el tema pressupostari, el diputat Carnicer: hi ha una altra trampa: vostès, aquí, ens posen uns ingressos molt petits; uns ingressos que saben perfectament que com a mínim es dobraran, condicionats al Pla únic d'obres i serveis, ens poden dir que l'Estat finança 1.000 de 3.875 milions de pessetes, quan saben perfectament que l'Estat finançarà molt més d'això, que de l'Estat vindran, com a mínim, 2.000 milions de pessetes; que, per tant, l'aportació de la Generalitat al Pla únic d'obres i serveis no serà de

3.875 milions de pessetes, serà de 1.200, 1.300 milions de pessetes. Aportarà molt menys la Generalitat que l'Estat al finançament del Pla únic d'obres i serveis. I què faran amb tots aquests diners que s'estalviaran? No ho sé, però, francament, no crec que els gastin finançant inversions municipals, i, si ho fan, ho faran no en el marc d'un programa d'una relativa objectivitat, com és el Pla únic d'obres i serveis, sinó en altres programes.

Bé, com que ja se m'està acabant el temps, voldria fer una referència molt breu a l'altra gran finalitat que haurien de cobrir aquests pressupostos: racionalitzar, invertir per racionalitzar, per fer polítiques de racionalització de l'estructura de govern local. No n'hem vist cap; no hi ha ni el menor esment a resoldre un gran problema que fa poques setmanes semblava que preocupava molt també el Grup de la majoria, com és la racionalització del mapa municipal; no hi ha cap referència a la racionalització de les transferències cap a l'Administració local. La disposició addicional que, per iniciativa nostra, ja fa dos anys que van reproduint en el sentit de fer el Pla director d'inversions locals, ara, definitivament, ja li han tret el termini que limitava com s'havia de fer i tradueixen absolutament...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps parcial.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per continuar la intervenció del Grup Socialista, té ara la paraula la paraula el diputat senyor Celestino Corbacho; deu minuts.

El Sr. Corbacho i Chaves

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com ha anunciat el meu company, el diputat senyor Mir, presento, presentem una esmena a la totalitat al Departament de Governació pel que fa referència al tema de seguretat i al tema, també, de l'Institut de Seguretat Viària. Evidentment, presentem una esmena a la totalitat perquè partim de la base que el pressupost és un instrument, en definitiva, per executar una determinada política, i la nostra discrepància, en aquest cas concret, no és solament respecte al pressupost, sinó que és també respecte a la política que el Govern i la Conselleria de Governació vénen desenvolupant en matèria de seguretat. Avui, per tant, el que fem és constatar que el pressupost dóna continuïtat a aquesta política amb la qual nosaltres tenim punts de desacord.

Esperava, no obstant, que al pressupost hi hagués un canvi de rumb en la política pel que fa referència al tema del model policial. Des del nostre punt de vista, nosaltres constatem positivament i salutem favorablement tot el que ha estat i continua sent el desplegament dels Mossos d'Esquadra; però, no obstant, en aquest mateix Parlament hem dit en més d'una ocasió que te-

níem discrepàncies i teníem preocupació del que hauria de ser el futur model policial. Des d'aquest punt de vista –i té referència amb el tema pressupostari– aquestes polítiques no veiem avui en el pressupost que puguin portar-se a terme en conceptes molt importants com és –i hi fan referència– el tema de la seguretat. Per nosaltres, des d'un punt de vista de la seguretat, una de les coses que té molta importància és la prevenció. Però, per a desenvolupar una política de prevenció, és necessari conèixer la realitat, conèixer el territori, i el conseller es va comprometre i ens va dir en alguna ocasió que adquiriria el compromís que les enquestes de victimització, que es fan a nivell de l'àrea metropolitana de Barcelona, s'haurien de fer a nivell de tot Catalunya per tenir una eina, per tenir un instrument de coneixement d'una realitat i, a partir d'aquí, poder planificar una política. Doncs bé, en el pressupost que avui analitzem, en el pressupost que avui estem discutint, nosaltres no hem sabut veure una partida o no hem sabut veure la condició econòmica o l'economia necessària per portar a terme una qüestió que per nosaltres té molta importància i que té a veure amb el tema de la prevenció.

Hem parlat molt sovint que l'eficàcia i l'eficiència d'un model policial radica justament en una bona coordinació i, també, el dia 3 del X del 97, en la Comissió de coordinació de les policies locals, es va aprovar una sèrie de documents en relació amb aquest tema. I no veiem tampoc avui en el pressupost una partida que faci referència i que tingui una translació al pressupost per donar sentit a aquesta política de coordinació. Ens agradaria, per tant, que aquest sentit de la coordinació, que per a nosaltres és absolutament imprescindible i que és necessària en un territori en què operen diferents cosos de policia, doncs, que el pressupost hagués tingut present realment partides en aquesta direcció per fer efectiu el concepte de la coordinació.

I, evidentment, també, el conseller s'ha referit molt sovint, i nosaltres compartim aquesta referència, a la necessitat d'avançar en el terreny de l'homogeneïtat d'una de les bases de dades. La informació també és imprescindible i necessària no solament a l'hora de compartir les bases de dades homogènies entre els cosos i forces de seguretat de l'Estat i els Mossos d'Esquadra, sinó també de les policies locals. No veiem –o no ho hem sabut veure– en el pressupost partides específiques que vagin en la direcció de posar de manifest que, en un futur, aquestes bases de dades seran ampliables o millorades com a conseqüència d'una millora de tots els sistemes informàtics que té el Departament.

I, si la coordinació és important, si la informació és important, no menys important és la formació, i hi ha hagut referències a la disminució en el tema de les partides pressupostàries respecte al tema de l'Escola de Policia. Però aquí vull cridar també l'atenció: nosaltres hem dit, en més d'una ocasió –i el conseller sembla que ho ha confirmat–, que el futur model de policia de Catalunya no són solament els Mossos d'Esquadra; el futur model de policia de Catalunya són els Mossos d'Esquadra i les policies locals. Per tant, si partim d'aquesta base –que la futura policia de Catalunya són els Mossos d'Esquadra i la policia local–, si partim de la base

que l'eina de formació és l'Escola de Policia, aquesta Escola de Policia, a part de formar *ex novo* totes les noves promocions de policies, tant de caràcter local com de policia autonòmica, hauria també de cuidar-se de la formació, del reciclatge de les policies locals, que no són noves sinó que ja hi són i estan presents i, sobretot, d'aquelles policies dels ajuntaments petits, que a Catalunya en són moltes i que, segurament, la seva formació és una formació deficient. I no hem sabut veure i no veiem en el pressupost unes partides que tinguin present precisament un concepte tan important com és la formació no solament dels nous policies autonòmics, dels Mossos d'Esquadra, dels nous policies locals, sinó també dels policies que presten importants serveis al nostre territori. I no solament això; s'acaba de rebre també una carta –no sé si de la Conselleria o de l'Escola de Policia– que encara ens demanen, als municipis, que posem a la disposició de l'Escola de Policia els professionals de les policies locals, en hores de feina, perquè facin classes a la policia local.

Jo crec que això, de cap manera, els ajuntaments estarem disposats a despendre'ns dels caps, precisament, de les policies, que la seva funció és cuidar perquè funcioni la policia local, perquè vagin a donar classes a la policia. Jo crec que el que ha de fer l'Escola de Policia és trobar les partides necessàries i contractar els professionals necessaris.

Totes aquestes discrepàncies, per tant, són del model de policia, i també una referència ràpida al Servei Català del Trànsit. És evident que el model actual de l'Institut Català de Seguretat Viària és un model amb poca incidència però amb menys funcions; des d'aquest punt de vista, poca cosa a dir en el tema pressupostari: té poca incidència i té encara menys funció. Però, l'any proper, d'aquí a uns quants dies, és evident –i sembla que va per bon camí–, si vostès són sensibles –i el senyor Micaló sembla que ho és i suposo que la Conselleria, també–, si accepten les propostes que fem des de l'oposició, que tenen la voluntat, en definitiva, de millorar un text del Govern, podem comptar, d'aquí a uns quants dies, amb un instrument que ja tindrà més funcions i que tindrà una importància molt important en el nostre país, que ja no és l'Institut Català de Seguretat Viària, sinó el que és el Servei Català del Trànsit.

Bé, i què constatem en aquest pressupost? No hem sabut veure realment... Ja ho sé, ja sé que vostè diu: «Encara no hi és», però, en canvi, si no hi és, per què ha nomenat ja el director general del Servei Català del Trànsit? I ja sé que vostè ara em dirà: «No, jo no he nomenat el director general del Servei Català del Trànsit, sinó que l'he nomenat director general del Servei Català de Seguretat Viària»; molt bé, de l'Institut Català, d'acord, molt bé. I al gener, al febrer, quan vostè tingui aprovats el Servei Català del Trànsit, aquest professional..., i, per cert, el màxim respecte per al professional, que a més parteixo de la seguretat que ho farà bé, de la mateixa manera que, si vostè hagués estat una mica més comprensiu i, en comptes de limitar al 15% dels guàrdies civils en la nova unitat de trànsit, hagués ampliat els guàrdies civils, de la mateixa manera que el futur director general de trànsit ho farà bé, també ho haurien fet bé més guàrdies civils si haguessin tingut

l'oportunitat de desenvolupar el seu servei a nivell de trànsit.

Per acabar, senyor conseller –i se m'acaba el temps–, nosaltres manifestem una vegada més i reiterem la nostra voluntat de consens en una política. Avui no podem oferir aquest consens al pressupost perquè constatem i manifestem models amb què no estem d'acord. Nosaltres entenem que és necessari, senyor conseller, que vostè continuï dialogant amb el Ministeri, amb el Ministre de l'Interior; senyor conseller, és important que vostè continuï dialogant amb el Ministre de l'Interior, però és tan important –o més– que vostè dialogui cada dia més amb els alcaldes de Catalunya perquè la futura policia de Catalunya ha d'estar constituïda...

El president

Senyor diputat, se li acabat el temps...

El Sr. Corbacho i Chaves

...sobre la base dels Mossos d'Esquadra, però no oblidí que també sobre la base dels policies locals.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Per acabar el temps del Grup Socialista, té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, el diputat senyor Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

Bon dia, senyor president; gràcies. Senyors diputats, senyores diputades, avui no repetiré, en la defensa de l'esmena a la totalitat de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, el que recentment en aquesta mateixa cambra van des d'interpellacions del nostre Grup i d'altres; vam poder manifestar quina era la nostra discrepància i quina era la nostra valoració a l'entorn de la gestió del joc a Catalunya a Catalunya per tant, no em repetiré, diré, en tot cas, perquè mantenim, perquè presentem i mantindrem la nostra esmena a la totalitat. Per algunes raons; algunes d'elles ja les vam dir –com he dit– en la interperllació i d'altres, perquè en funció de les dades noves que tenim fins i tot qüestionem, el manteniment, de l'EAJA, perquè el contracte –per raons noves–, el contracte nou amb Luditec-GTech presta tot el servei: publicitat, màrqueting, distribució... tot. Què fa l'EAJA aleshores? No sé, no sabem si la llei dóna cobertura que una entitat que es crea per fer un servei pot delegar el conjunt del servei a una altra empresa –podríem discutir-ho, no entrarem aquí. Però sí que és cert, sí que és cert que el nou contracte que he pogut, amb temps, repassar no dóna sentit a mantenir l'Entitat de Jocs i Apostes a Catalunya; només, només, per una raó: perquè fan de recaptadors i, després, amb el seu pressupost–, que té una previsió, pel que fa a la transferència al pressupost general de la Generalitat. Per aquesta funció –això sí– ens costa més de 1.000 milions; per fer, al nostre parer, només de recaptar els beneficis del joc que depenen de l'EAJA i, després, donar-los al pressupost general, ingressar-los al pressupost general de la Generalitat.

Per tant, he de dir que, per nosaltres, en aquest moment ni tan sols està, al nostre parer, justificat el manteniment de l'Entitat de Jocs i Apostes de Catalunya, de l'EAJA. Però, a més a més –i també diré una cosa que el company Corbacho ha dit, i el company Mir–, quan feia referència ahir el nostre portaveu, Martí Carnicer, a diners ocults, van tenir una resposta dient-li: «No, vostè no sap el que està dient, compte amb les paraules...» Bé, es demostra en altres partides, també en l'EAJA, que hi ha diners ocults o partides que no estan clares, perquè en el pressupost de despeses de l'EAJA hi ha una partida de transferència a la Generalitat de 1.365 milions, com a despesa, i l'ingrés que tenen previst vostès en el pressupost general és de 1.000 pessetes. Per tant, si hi ha una despesa que està prevista en una entitat com aquesta, que farà un ingrés al pressupost general, com és que no està reflectit aquest ingrés en l'altre pressupost i només amb 1.000 pessetes? És per aquestes dades que el company Martí Carnicer deia que hi ha números que no estan clars i, per tant, que no estan en la possibilitat de discutir-los en aquest Parlament.

Per últim, diré que nosaltres, al contrari que en d'altres debats pressupostaris, aquesta esmena no la retirarem; no la retirarem perquè nosaltres ja vam fer el gest polític de retirar esmenes semblants a aquestes, en virtut de les paraules que tant el senyor conseller com el portaveu de Convergència deien de voluntat de diàleg i de consens, i nosaltres vam concretar aquest esperit polític amb retirada d'esmenes, amb, també, retirada d'alguna proposta de moció. En tot cas, la vam retirar; en aquest moment no retirarem cap esmena ni tan sols modificarem la nostra posició política fins que vostès concretin que aquesta voluntat de diàleg i de consens es pugui concretar en aspectes clars, transparents i, en tot cas, en puguem parlar en el futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, en primer lloc, el diputat senyor Joan Manuel Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. El pressupost del Departament de Governació per a l'exercici de 1998 suposa, respecte a l'aprovat el 97, un increment important, com tots vostès saben; un incrementen que ascendeix, en termes absoluts, a 5.729 milions i un 12,72% en termes relatius. No obstant això, i atès que l'increment esmentat va destinat bàsicament a retribucions del personal, cal dir que suposa un gran esforç per part del Departament dins el context general de contenció de la despesa i l'objectiu general de disminució del dèficit públic, sobretot si considerem que el Departament –com vostès també..., algú de vostès ha apuntat– no és un departament consolidat des del punt de vista competencial, sinó que està en fase d'evolució i desenvolupament en matèria de seguretat pública i control del trànsit.

Tal com s'ha esmentat, aquest increment va destinat principalment a les remuneracions del personal i, alhora, es preveuen unes majors transferències als ens locals, també, encara que més limitades, i que es concreten en els següents conceptes –i els els desglossaré perquè voldria també entrar al detall, que vostès no ho han fet, tan sols una visió general que a vegades pot ser, també, esbiaixada respecte al que representa el pressupost. Els conceptes en què es concreten són 224 milions corresponents a les retribucions dels bombers de Tarragona, Reus i Girona traspasats pels ajuntaments respectius, i els concursos previstos; 2.900 milions corresponents a les retribucions dels nous efectius policials i dotacions de trànsit; 2.000 milions a un major ajustament de les quotes d'assegurances socials a les necessitats reals, i 275 milions per al finançament dels serveis no obligatoris de Badia del Vallès, i, finalment, 806 milions corresponents a ajuts extraordinaris a ens locals.

Respecte al capítol 1, remuneracions de personal, cal assenyalar que representa un increment global del 20% com a conseqüència que en matèria de seguretat ciutadana l'increment de pressupost ve donat per la creació de 800 dotacions de la dotzena promoció de mossos d'esquadra per al desplegament a la regió policial del Pirineu Occidental: Berguedà, Solsonès, Segarra, Urgell, Alt Urgell i Noguera; així mateix s'ha previst, com a convocatòries de promoció, la creació de 10 dotacions de facultatiu, 2 intendants, 5 inspectors, 18 sotsinspectors, 70 sergents i 235 caporals, i l'assumpció de les competències en matèria de trànsit, a les quals seran adscrits 7 sergents, 50 caporals i 190 mossos, així com la transferència de 33 noves dotacions per a agents del Cos de la Guàrdia Civil de Trànsit. En matèria d'emergència i seguretat civil hi ha un increment retributiu degut a l'augment de 113 dotacions de la transferència provinient dels ajuntaments de Tarragona, Reus i Girona, com ja havia dit, realitzades l'any 97. A més a més, estan previstos els concursos d'11 places d'oficials, 60 places de sergents i 51 places de caporals. I quant al personal no operatiu d'administració, estan incloses, a més de les dotacions ocupades en el pressupost per al 98, 29 dotacions vacants de funcionaris, 4 dotacions vacants de personal laboral, amb les quals es pretén adequar la plantilla administrativa a les necessitats de l'àmbit de la seguretat pública.

I respecte a la negociació i als problemes que vostès apuntaven amb els bombers, jo els he de dir –suposo que ja ho saben, el que passa és que no interessa dir-ho– que s'està negociant, que s'està pel bon camí i que és voluntat del Departament que en tres anys es satisfarà la reducció d'hores que realitzen a l'any de 1.880 a les 1.680 i creiem que amb això n'hi haurà prou com per reconduir la situació i este greu, gran, magnífic problema que vostès apuntaven, doncs, confio que per a l'any que ve ja no els serveixi d'argument per criticar el pressupost de Governació. Per tant, la quantitat d'efectius totals adscrits al Departament de Governació passa de 7.665, en l'exercici 97, a 8.533, en l'exercici 98, el que representa un increment relatiu de l'11,33% del total del personal.

Respecte al capítol 2, «Despeses de béns corrents i de serveis», tot i representar un increment del 5,98%, s'ha de considerar una contenció de la despesa, ja que aquest ve motivat pel funcionament de les noves comissaries de Figueres, Roses, l'Escala, Palafrugell, Puigcerdà, Banyoles i l'ampliació de Girona, per les necessitats d'equipament tècnic i vestuari de les noves promocions de mossos d'esquadra i del *renting* de 59 vehicles corresponents al desplegament de Girona, 128 vehicles nous destinats al desplegament de Lleida i 115 destinats a les funcions del trànsit a Girona.

Pel que fa al capítol 6, inversions reals, que representa un decrement del 33%, cal dir que s'han trobat sistemes alternatius per tal de fer front a les necessitats reals en matèria de desplegament policial i d'emergència i seguretat civil. D'una banda, les dotacions d'inversió es destinen principalment en matèria de desplegament policial a la segona anualitat de la construcció de la Comissaria de Trànsit de Girona, a l'adquisició de mobiliari i equip per a les noves comissaries i a l'adquisició de 74 motos per a l'assumpció de les competències del control del trànsit. En matèria d'emergències i seguretat civil, la reposició del parc mòbil de bombers, d'acord amb el pla d'amortització de béns mòbils elaborat pel Departament, donat que la mitjana d'adquisició és dels anys setanta, així com la construcció dels parcs de bombers de Rubí, Cardona i Torroella de Montgrí, amb la qual cosa també es donaria compliment a part de les crítiques que vostès feien sobre el tema dels parcs de bombers i que, doncs, jo tinc l'obligació d'explicar-los detalladament per tal que vostès puguin pensar-s'hi i, si més no, doncs, no veure les coses tan negatives com les presentaven respecte al tema de bombers.

D'altra banda, s'han tingut en compte per a fer front a les necessitats del Departament les següents actuacions; i aquí ve el que els deia de sistemes alternatius i crec que també és bo que vostès, doncs, en tinguin coneixement, i és que a l'empresa GISA se li proposarà l'encàrrec d'infraestructures destinades a la construcció de les noves comissaries de Vic, Solsona, Berga, la Seu d'Urgell, Cervera, Balaguer i Tàrraga, i la construcció o adaptació de comissaries a Figueres, Sant Feliu de Guíxols i Olot, així com la pista de conducció de l'Escola de Policia de Catalunya i altres inversions al Cecat de Bellaterra, i al Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya l'encàrrec del disseny de la primera fase del projecte d'informatització de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, per un import total de 1.300 milions de pessetes, i aquí estaria inclòs tot el tema de l'homogeneïtzació de dades –que el senyor Corbacho demanava–, doncs, el seu finançament ve a través del Centre Informàtic de la Generalitat, la qual cosa –crec– també dóna compliment al que vostè demanava. I respecte al tema de les enquestes de victimització, vostè ha de buscar la seva dotació, perquè anirà amb càrrec a aquelles partides, a la Secretaria General i no, concretament, al tema de la Direcció General de Seguretat Ciutadana ni a l'Escola de Policia.

I quant –per aprofitar ja el torn– al tema del diàleg –que vostè deia al conseller, a part de dialogar amb l'Estat, doncs també miri una mica cap a casa i intenti dialogar

amb els alcaldes–, dir-li que, de moment, es porten signats ja 22 convenis de cooperació amb ajuntaments per col·laborar policies locals i Mossos d'Esquadra, la qual cosa jo crec que pel seu volum dóna a entendre que aquesta voluntat hi és i, a part de ser voluntat, és realitat perquè s'ha concretat amb 22 convenis. Evidentment que això tan sols s'ha pogut fer al lloc on hi ha en marxa el desplegament. A mesura que es vagi entrant en el territori, doncs, aquests convenis estem convençuts que seguiran la mateixa línia i hi haurà una entesa total que, fins i tot, arribarà, al final –n'estic convençut també–, a signar un conveni amb l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat. El que passa és que haurem d'esperar a l'any 2000, que és quan tocarà l'arribada del desplegament en aquest territori.

Pel que fa als capítols 4 i 7, transferències corrents i transferències de capital respectivament, s'han de distingir dos eixos: les aportacions als organismes autònoms i les transferències als ens locals. Quant als organismes autònoms, pel que fa a l'Escola de Policia de Catalunya, la disminució de l'aportació del Departament en un 16,05%, que es produeix per dos motius: d'una banda, uns majors ingressos de l'organisme i, d'altra, unes menors despeses motivades per l'assumpció per part de l'organisme, durant l'exercici del 97, d'una despesa puntual i específica que no es produirà durant l'exercici 98; si mal no recordo, és allò de l'habilitació de més llocs per a poder impartir les classes a les noves promocions de mossos d'esquadra que els explicava en el pressupost de l'any passat, que eren una aportació extraordinària i, evidentment, ara, doncs, això ja està acabat. No cal, no cal posar-li-ho.

Respecte a l'Institut Català de Seguretat Viària, es mantenen les consignacions per a l'exercici del 98 ja que, com vostès saben, no serà fins a primers d'abril que es produirà el traspàs del trànsit i, en aquell moment, s'arbitraran les corresponents modificacions pressupostàries amb aquest organisme autònom administratiu, les funcions del qual seran les sancions, les autoescoles i la programació i planificació d'operacions i campanyes. I vull dir-los també, perquè això no indueixi a confusió, que els agents de trànsit no dependran de l'Institut Català de Seguretat Viària, sinó que dependran de la Direcció General de Seguretat Ciutadana. I, és clar, jo crec que ja se n'havia parlat prou del tema de les quotes de la Guàrdia Civil de Trànsit, dels que calia agafar, dels que no calia agafar i, és clar, a mi em sorprèn, no?, que, contínuament, doncs, per part dels partits de l'oposició es faci aquí una defensa encesa de l'experiència i la professionalitat. Escoltin: com a tot arreu, hi ha de tot –hi ha de tot–; hi ha grans professionals, hi ha gent amb molta experiència, n'hi ha que no són tan professionals i n'hi ha que l'experiència l'aprofiten negativament. Per tant, això de fer obrir la porta de bat a bat i que vingui tothom, doncs, també, parlem-ne, perquè els podria donar experiències... Mirin: parlem de policia, després parlarem de temes del món local. Jo, si em permeten, ho lligaré una mica amb una anècdota que m'ha passat aquesta setmana. Jo sóc alcalde d'un municipi petit, que és diu Móra la Nova, i resulta que, mirin, la meua experiència en el tema del trànsit, esta setmana ha canviat radicalment perquè és el cas –potser no ve a compte, però...– que a un vehicle municipal, que és un trac-

tor i que porta una cisterna per xuclar de les clavegües quan s'embossen, resulta que m'hi van posar set multes en un mateix moment; és un vehicle perfectament identificat i la persona que el conduïa portava un uniforme de l'Ajuntament. És clar, i a més va passar dintre el meu poble. Per això els deia que, escoltin, ni tant ni tan poc, eh?; vull dir que d'experiències n'hi han de positives i de negatives. Jo no sé si, per exemple, doncs, la gent que fa estes coses també formaria part d'este contingent que vostès volen que també vinguin a engrossir les files dels Mossos d'Esquadra quant al trànsit. Com en tot, hi ha d'haver mesura i no es poden barrejar els termes.

Quant a les transferències als ens locals, destaquem l'esforç pressupostari realitzat no solament pel Departament, sinó per la resta de departaments en el seu conjunt. Si bé l'increment general de la despesa de la Generalitat ha estat del 4,95% respecte als crèdits aprovats per a l'any 97, la quantitat total destinada pels departaments, com a subvencions, tant corrents com de capital, als ens locals ha experimentat un increment molt superior, que arriba al 12,23%, i així la quantitat consignada passa, per al conjunt, de 30.963 milions de pessetes, el 97, a 34.751 milions de pessetes, el 98. L'any 97, senyor Mir, també va créixer, i va créixer un 5,34%, el conjunt va créixer un 5,34%. Va créixer, en números absoluts, 1.668 milions de pessetes. Aquest increment, a més, és superior al 5,7% assolit per l'Estat en la participació dels ens locals en els seus ingressos.

I aquí ara podríem fer una mica de memòria i veure d'on arrenquen els mals de l'Administració, del finançament de l'Administració local, i, clar, quan vostè diu que, home, si realment el Govern de la Generalitat hagués fet lo que li demanava el cos, ho hauríem passat més malament encara els ajuntaments, escolti, jo li podria preguntar..., perquè vostè té molta experiència, potser no en la gestió d'ajuntaments, però sí en tot el que l'envolta, i crec que ha estat una llàstima, doncs, l'absència seua a la Federació de Municipis de Catalunya, perquè en aquells moments –i jo en sóc, com a a ajuntament, soci des del començament– les seues informacions eren molt més rigoroses del que ho són ara. Doncs, jo li diria: «Escolti'm, com los quedava, el cos, als alcades socialistes quan el seu Govern del PSOE, durant tants anys, anava reduint la participació en els ingressos de l'Estat?» I no m'invento res; això... Suposo que els devia quedar..., no com ara, eh?, suposo que els devia quedar molt pitjor. Lo que passa és que, clar, com dèiem abans, no?: tot és relatiu, i si t'ho fan uns te pica més que si t'ho fan els altres, però, en definitiva, de rascar, t'has de rascar igual. (*Remor de veus i rialles.*)

Respecte a Governació, tal com deia, s'ha de mencionar l'increment del 7,83% que representen aquestes partides, i que es concreta en les següents actuacions. D'una banda, les transferències corrents tenen un increment del 4,52%, que representa un increment absolut de 357 milions, produït, en primer lloc, per la major aportació –de 275 milions– al municipi de Badia del Vallès per al finançament dels serveis no obligatoris, i en segon lloc, per l'augment del 2,1% del Fons de co-

operació local a les comarques, ja que el 90% del seu pressupost es destina a capítol 1. Com vostès molt bé deien, doncs, el gruix important dels consells comarcals, la despesa més important, el 90%, és en despeses de personal. I, clar, quan vostès pregunten o quan vostè pregunta què és el que fan els consells comarcals, home, ho té fàcil; ho té fàcil perquè pot preguntar-ho, doncs..., no ho sé, als consells comarcals del Barcelonès, dels dos Vallès, del Baix Llobregat, que representen una quantitat molt important respecte al conjunt de Catalunya, i suposo que alguna cosa deuen fer. Si els ho pregunta, segurament que li podran explicar tot lo que fan.

Lo que passa és que, tant vostès com també el Grup d'Iniciativa, el model és diferent. Vostès proposen un model, que el fonamenten en tot el tema del principi de subsidiarietat..., però, clar, és un principi que vostès el passen de les diputacions als ajuntaments, i no tenen en compte els consells comarcals, suposo que perquè els representa, doncs, un cert neguit, pel perill que pot representar donar més poder als consells comarcals, que serà, segurament –i hauria de ser–, en detriment de les diputacions, que és el lloc –en general, les diputacions, però molt concretament la de Barcelona–, és allí on vostès tenen poder, allí on vostès tenen la repartidora, i la volen conservar. Però, clar, escoltin, no pateixin: ja hi anirem arribant, a això, però no cal que tinguin esta –si m'ho permeten– «mania» en el tema dels consells comarcals.

L'altre dia hi va haver uns posicionaments molt evidents. Es tractava una iniciativa del Grup Mixt, del PI, respecte al finançament dels consells comarcals. Vostès recordaran, senyor Mir, vostè recordarà que, quan se va fer la Llei de finançament de les hisendes locals, en tota la Llei no es parla de consells comarcals, excepte per prohibir que tinguin finançament. És clar, vostè també hauria de recordar això, i s'hauria de preguntar o hauria d'associar que possiblement la manca de finançament també provoca que no hi hagi segons quines competències, i, per tant, doncs, la culpa és molt negra, però hem de mirar endarrere d'allí on arrenca. Doncs, l'altre dia, en els posicionaments, vostès..., vostès també, senyor Fuentes, que a mi em va sorprendre, coi!; no em va sorprendre per part del Grup Socialista, però sí pel Grup d'Iniciativa, que s'oposessin que es proposés una iniciativa, davant del Congrés dels Diputats, per tal de modificar la Llei de finançament d'hisendes locals de tal manera que els consells comarcals –que vostès també es queixen que tenen pocs diners, que tenen pocs recursos, que amb lo que tenen no poden tirar endavant–, doncs, a través d'aquesta modificació, les comarques, els consells comarcals poguessin rebre una dotació econòmica per tirar endavant les seues obligacions actuals i les que se'ls podrien anar atribuint de cara al futur si tinguessin un bon funcionament. Ja ho dic, a mi em va sorprendre este posicionament, i tan sols es pot atribuir això a la por, el perill del desapoderament que pot representar això de cara al futur de les diputacions provincials, i més concretament de la Diputació de Barcelona. Escolti'm, els consells comarcals són una eina de la qual s'ha dotat el nostre país, i en l'aprofundiment de l'autogovern que reclamava el senyor Roc

Fuentes, doncs, els consells comarcals estan destinats a tindre-hi un paper important.

Lo que passa és que, clar, si per una banda reclamem l'aplicació o l'aprofundiment de l'autogovern, i ens oblidem d'una de les administracions; si reclamem el tema del principi de subsidiarietat, i ens oblidem d'una administració que està més a prop que les diputacions del ciutadà, i, en definitiva, oblidem que no deixa de ser una administració, i, en tot cas, els recursos que rebi, no crec que se'ls quedi per a ella mateixa, sinó que també arribaran al ciutadà –perquè, realment, el principi de subsidiarietat del que es tracta és d'això, que arribi des de més a prop, perquè se'n coneixen més les necessitats–, doncs, escolti, veig que esta oposició frontal, este discurs tan ben muntat respecte a tot lo que és el tema local dintre del pressupost de Governació, no deixa de ser el que ja havíem sentit els altres anys. Vostè podran dir-me el mateix del meu, no?, però jo vaig darrere i vaig una mica al remolc que vostès fan, i, per tant, no crec que hagi aportat res de nou per a la millora del finançament ni la millora del funcionament dels ens locals, sinó que és tornar a insistir en el mateix discurs de sempre, i perjudicar –això sí– una administració que entre tots hauríem de tindre la voluntat de tirar endavant, que són els consells comarcals.

Respecte a Governació, mencionar-los que este 7,83% es concreta en les actuacions que els deia, dels 275 milions de pessetes a Badia, el 2,1% del Fons de cooperació local per a comarques, i a més a més s'ha realitzat un gran esforç pressupostari per part del Departament per consolidar el Fons de cooperació local de municipis, amb una dotació de 4.000 milions de pessetes. D'altra banda, respecte a les transferències de capital, s'incrementen un 14,05%, que representa un increment absolut de 587,7 milions de pessetes, que es destina principalment –tal com he dit abans, ja– a la partida d'ajuts extraordinaris a ens locals. I amb aquestes consignacions, senyores i senyors diputats, senyor president, es fa front –com deia– als Fons de cooperació local, tant comarcal com municipal, a les bestretes a compte de Badia del Vallès, a les anualitats compromeses del Pla d'obres i serveis de Catalunya per als anys 97 i 98, i a les obligacions financeres amb el Banc de Crèdit Local i els compromisos de diversos ajuts extraordinaris.

I ara que parlem del Pla d'obres i serveis, voldria clarificar també una cosa, perquè, si no, podria donar a entendre que vostès tenien raó en les seues apreciacions, que resulta que la Generalitat ha disminuït les seues aportacions al Pla d'obres i serveis per a l'any 98, i, a més, diuen que també en els anys anteriors, que no s'ha complert aquella clàusula que deia que cada any s'havien d'incrementar un 5%. Jo els voldria recordar –i no caldria, perquè vostès ho han de saber– que el Pla d'obres i serveis és un pla quadriennal, i s'ha de veure, al final del cicle dels quatre anys, quin ha estat, realment, el seu nivell de compliment. Perquè, clar, vostès saben que a vegades, per la planificació d'un mateix ajuntament, resulta que no es pot licitar una obra quan toca, passa d'exercici, o s'avança per necessitats, i això pot produir variacions. S'ha de veure, al final dels quatre anys, quina ha estat aquesta evolució i quin ha estat

el nivell de compliment. Per tant, d'això, en tot cas, parlem-ne l'any que ve, no enguany.

De totes maneres, els diré que l'any 97, dels 4.555 milions, que és el crèdit consignat al pressupost de despeses de la Generalitat, l'aportació de l'Estat va ser de 1.356 milions, 1.300; i el de la Generalitat, de 3.199 –1.843 a favor de la Generalitat. Perquè estos 1.356 surten de restar, dels 2.714 consignats en els pressupostos de l'Estat per a l'any 97, l'import de 1.358 milions corresponents a l'aportació estatal al finançament del programa dels aiguats del 94, i, per tant, res tenen a veure –res tenen a veure– amb el pla 96-99, o 95-99. Res hi tenen a veure; estaven a la mateixa partida pressupostària, però, vull dir, és fer malament los números si comptem que són uns diners que vénen, que la Generalitat se'ls queda, que no els dona als ajuntaments i que, per tant, s'estalvia uns diners i qui ho paga és l'Estat. Això no és així.

I respecte al 98, dels 4.783 consiguats als pressupostos de la Generalitat, 1.841 són l'aportació de l'Estat –1.841–, i 2.942, l'aportació de la Generalitat; saldo favorable a la Generalitat de 1.101. I estos 1.841 surten del resultat de restar als 2.595 que vostè deia, consignats al Projecte de pressupostos de l'Estat per al 98, l'import de 754 milions de pessetes, corresponent a l'aportació esmerçada per l'Estat al finançament del programa de la xarxa viària local de l'any 97, i que serveix per pagar..., que fins ara venia a través de les diputacions; ara ve a través de la Generalitat, però que s'ha de destinar a les mateixes finalitats. Per tant, no és aportació al Pla d'obres i serveis, sinó que s'aprofita la mateixa partida pressupostària per fer la transferència a la Generalitat. Però tinguin en compte que els seus números eren equivocats, perquè són 1.841 que van al Pla d'obres i serveis; lo altre –lo altre– és destinat a la xarxa viària de les diputacions. Cada cosa al seu lloc.

I em sembla que ja n'hi ha prou. Hi havia prevista la intervenció del senyor Codina per parlar de les esmenes presentades a l'EAJA. Donat el to de les intervencions que hi ha hagut, donat també que tots vostès han fet referència a la interpellació i a la compareixença del conseller per parlar del tema, i que fins i tot el senyor Bustos ha dit que no volia parlar d'este tema perquè ja se n'havia parlat prou, i que no faria la defensa típica de l'esmena, doncs, em permetrà que li estalviem al senyor Codina també el tràmit de contestar una esmena que purament no es defensa –i jo els agraeixo el to–, ho donaríem per defensat, i quedem emplaçats a continuar parlant sobre el tema i a intentar resoldre totes les diferències que hi pugui haver, que estic convençut que, no a molt tardar, estes diferències estaran ja solucionades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Tots estos són els motius que avalen el nostre vot favorable al Projecte del Govern i l'oposició a les seues esmenes.

El president

Moltes gràcies. El senyor Roc em demana la paraula. Per què me la demana?

4094

El Sr. Fuentes i Navarro

Per una contradicció *stricto sensu*, perquè m'han adjudicat unes expressions que jo no he dit.

El president

Mig minut per a la contradicció *stricto sensu*.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies. El senyor Sabanza m'ha adjudicat a mi, i al nostre Grup, oposar-nos a l'increment als consells comarcals. Repassi's la meua intervenció d'aquest any, en el seu moment, i repassi's, sobretot, la meua intervenció de l'any passat, quan hi va haver un increment més elevat, en la qual jo celebrava l'increment als consells comarcals. El que no puc celebrar és que això es faci, precisament, en perjudici, en detriment dels ajuntaments, que no s'incrementin els ajuntaments. Que es millorin els consells comarcals, que es millorin les seves competències, però no en perjudici dels ajuntaments.

Quan nosaltres ens vam oposar a la presa en consideració de la Proposició no de llei del Grup Mixt va ser pel mateix motiu: nosaltres estem d'acord a incrementar els recursos i, sobretot, clarificar les competències dels consells comarcals, però especialment, sobretot, volem...

El president

Se li ha acabat el mig minut.

El Sr. Fuentes i Navarro

...que s'incrementin els ajuntaments –gràcies–, que són els que tenen responsabilitats directes sobre els ciutadans.

El president

El senyor Sabanza em demana la paraula. Per què?

El Sr. Sabanza i March

Per contradiccions també, senyor president...

El president

Mig minut.

El Sr. Sabanza i March

...perquè el senyor Fuentes potser no m'ha escoltat bé, o possiblement jo no m'he explicat bé: jo li criticava el seu posicionament, no que digués que s'havien de traure recursos dels ajuntaments, sinó que vostè s'oposava –i la porto aquí, la seua intervenció– que es modifiqués la Llei d'hisendes locals per aconseguir un finançament directe, com a participació ens els ingressos de l'Estat, per part dels consells comarcals. Jo li he dit això, i jo m'he repassat la seua intervenció –vostè també ho pot fer–, i, de totes maneres, en el tràmit de presa en consideració, vostè sap que posteriorment les coses se poden modificar, i jo celebraré, i lo Grup també, que en la tramitació posterior totes aquestes afirmacions i este

posicionament seu, doncs, quedin allí reflectits, perquè, escolti, jo el felicitaré i me n'alegraré; per vostès, i pels consells comarcals.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Sabanza. Per fixar la posició del Grup, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera, del Grup Popular.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el Grup Parlamentari Popular ha escoltat amb atenció les intervencions dels diferents portaveus de la resta de grups de l'oposició en la defensa de les seves esmenes a la totalitat del pressupost del Departament de Governació. El nostre Grup pot compartir –i comparteix– algunes de les crítiques constructives que els diferents grups han posat sobre la taula, però creiem que aquest no és o no ha de ser objecte d'un debat de pressupostos. Ja tindrem temps, la propera setmana mateix, de parlar en profunditat del desplegament dels Mossos i si assumeixen o no assumeixen les funcions que tenen com a pròpies. O també podem parlar, més endavant, de les relacions o de quines han de ser les relacions entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments a casa nostra.

Ara, el que toca és parlar d'un pressupost, el que fa referència al Departament de Governació, que ha esdevingut, en el decurs dels anys, insensible a les alteracions pressupostàries del Govern de la Generalitat. Crec que és necessari reconèixer, i destacar també, l'esforç que el mateix Govern de la Generalitat, aquest Parlament i tot el poble de Catalunya està fent per tal d'assolir l'objectiu de fer realitat el desplegament dels Mossos d'Esquadra arreu de Catalunya, la qual cosa es reflecteix en l'augment del 43% en el capítol primer de la Direcció General de Seguretat Ciutadana. De tota manera, el nostre Grup considera que l'augment del 27%, en el capítol segon de la Direcció General, no respon, exactament, a les necessitats de les noves promocions dels Mossos d'Esquadra, sinó que corresponen a altres partides que seria necessari controlar i, si s'escau, reduir en el futur.

Volem destacar també com a fet positiu l'augment en transferències corrents i de capital a les corporacions locals, malgrat que es congela l'assignació directa als ajuntaments. I lamentar, també, la reduïda capacitat inversora, que minva un 30% respecte de l'exercici anterior. Creiem, també, que cal destacar com a fet positiu, i així ens felicitem, la fusió de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis amb la gerència de Protecció Civil. Fet, aquest, que ha contribuït a racionalitzar la despesa i a optimitzar els recursos existents.

Pel que fa a l'Escola de Policia, dues petites referències. Un fet que valorem positivament, com és la reducció en el capítol 2 dels lloguers i les obres de conservació, que tant de bo que s'haguessin pogut aplicar en exercicis anteriors, i ressaltar, alhora, la davallada d'un 16% en la inversió de la mateixa escola, que, òbvia-

ment, es produeix com a conseqüència de l'esforç inversor dels darrers anys. Únicament apuntar, pel que fa a l'Escola de Policia, que, des del nostre punt de vista, seria necessari racionalitzar les retribucions que l'Escola de Policia dona a les persones que col·laboren fent curssets d'especialització als Mossos d'Esquadra. Per cert, senyor Corbacho, per a la seva informació, li he de dir que hi han ajuntaments, com el de Barcelona, que ja envien caps de la Guàrdia Urbana a fer classes a l'escola de Mollet, en horari laboral. (*Remor de veus.*)

Pel que fa a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, el nostre Grup creu que no és positiu...

El president

Guardin silenci, si us plau!

El Sr. Sirera i Bellés

...que partides com «Màrqueting i promoció» hagin pujat de 326 a 352 milions, o que la partida de «Sortejos» hagi passat de 81 a 183 milions, la qual cosa ha provocat una pujada de més d'un 19% a la partida de despesa corrent. En el capítol d'inversions cal destacar l'augment de 64 milions en la inversió en «Edificis i altres construccions», i la disminució, en més d'un 70%, en «Maquinària, instal·lacions i utilitatges».

Per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, únicament manifestar la nostra cautela i preocupació pel fet que el nostre Grup no té clar si les assignacions que té pressupostades l'Institut Català de Seguretat Viària seran suficients per desenvolupar les funcions que, des de l'1 de gener, haurà de fer —ha de fer— el Servei Català de Trànsit.

Per totes aquestes raons, el Grup Parlamentari Popular s'abstindrà en la votació de les esmenes a la totalitat presentades per la resta de grups. I serà aquest el nostre vot, perquè és cert que hi ha algunes ombres en aquest pressupost; ombres a les quals he fet referència, però això no ha de fer que neguem aspectes o tendències positives, que el nostre Grup, en la nostra tasca d'oposició moderada i constructiva, també vol valorar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Prego que guardin silenci.

Acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Governació. No he rebut cap petició de votació separada, per tant, podem procedir...

El Sr. Tugues i Boliart

Sí, senyor president, demanaríem votació separada de les esmenes corresponents a l'EAJA: la 45, 46 i la 47, concretament.

El president

45, 46 i 47. Separades; que són les primeres, a més.

Doncs procediríem, en primer lloc, a votar aquestes tres esmenes, 45, 46 i 47, de les quals ha sigut demanada votació separada.

Iniciem la votació.

Aquestes tres esmenes han sigut refusades per 44 vots a favor, 56 en contra i 13 abstencions.

Procedirem ara a votar la resta, el conjunt de les esmenes.

Iniciem la votació.

Aquest conjunt d'esmenes a la totalitat del Departament de Governació han sigut refusades per 41 vots a favor, 56 en contra i 17 abstencions.

Seguidament, passem a debatre les esmenes del Departament d'Economia i Finances. En primer lloc, té la paraula el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds per un temps màxim, conjunt, de trenta minuts. En primer lloc, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nove-lla. (*Remor de veus.*)

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, les esmenes a la totalitat del Departament d'Economia i Finances, de l'Institut de Crèdit Agrari i de l'Institut Català de Finances. Aprofito per fer avinent que retirem la nostra esmena a l'Institut d'Estadística de Catalunya.

Senyores diputades, senyors diputats, i seré breu perquè part del que avui els diré ja ho vàrem comentar en la sessió d'ahir, amb el debat a l'esmena a la totalitat. L'esmena que fem a la totalitat del Departament d'Economia i Finances és una esmena que la basem en tres qüestions concretes. El Departament coordina la política econòmica de la Generalitat; el Departament és el que fa la política fiscal i pressupostària de la Generalitat, i el Departament és el que fa la política financera de la Generalitat. Sobre aquests tres aspectes, el nostre Grup manté una actitud crítica respecte al que ha realitzar el Departament.

Sobre el tema de la política econòmica, nosaltres ahir ja ho vàrem dir: entenem que la política econòmica del Govern de la Generalitat és una política econòmica conservadora o de dretes. I aprofito per referir-me a l'illustre col·lega, el senyor Codina, al qual agraeixo les paraules que va tenir per mi ahir, i dir-li que la meua persona no els va qualificar a vostès ni de centre, ni d'esquerra, ni de dretes com a Grup; no ho faré. Jo qualifico la política que fan, de la qual tenim concepcions diferents, però només em refereixo a la política que vostès estan fent —preciso el tema. Entenem que és una política conservadora o de dretes en el sentit que jo, ahir, li deia.

Primer lloc i primer distintiu: el mercat és l'instrument per resoldre els problemes econòmics. El mercat, per exemple, a través del seu creixement, resoldrà el problema d'atur i precarietat que dona un efecte sobre un milió de catalans. Nosaltres no participem d'aquesta posició; pensem que les polítiques econòmiques han

d'actuar; i han d'actuar, sobretot, si tenim en compte que pels cursos de formació, per exemple, en aquest país només passen un 26% de les persones. Els parlava, també ahir, del tema de la regressivitat fiscal, en el sentit que, des del Govern, s'ha recolzat una reforma de l'IRPF en el sentit de desfiscalitzar les rendes dels capitals i de reduir els trams de l'impost. Això farà que l'únic impost que realment és progressiu en aquest país, malgrat el frau fiscal, esdevingui un impost regressiu, socialment parlant. I una tercera característica del tema d'una política conservadora o de dretes, al nostre entendre, és la definició que les privatitzacions són..., és a dir, que el privat és, per definició, superior al públic. Nosaltres no participem d'aquesta visió. Ja ho hem dit en diverses ocasions, si més no, per dos arguments molt clars: en el públic no hi ha possible exclusió, és a dir, la selecció adversa no es pot donar; a la sanitat pública no és possible donar-ho; a l'ensenyament públic no és possible donar-ho. En l'ensenyament privat o en la sanitat privada hi ha selecció adversa. Segona: el públic té menor capacitat de risc; el públic treballa amb grans números, i la probabilitat estadística amb els grans números que hi hagin errades o que hi hagin fallides, són menors. Defensem, des d'aquesta tribuna, la necessitat d'un sistema públic per als serveis socials i per a determinats sectors industrials estratègics.

Per tant, per la confiança amb el mercat com únic regulador, per la regressivitat fiscal i per la creença en la superioritat del privat sobre el públic, nosaltres pensem que és una política conservadora i de dretes, i així ho hem denunciat. Per tant, nosaltres, per aquest motiu no estaríem d'acord amb la política econòmica desenvolupada pel Govern de la Generalitat.

I aprofito per dir-los una qüestió. La política econòmica d'esquerres no està pel dèficit ni està per l'endeutament. L'esquerra ha après de la història, i nosaltres, en aquests moments, creiem que els dèficits no són ni bons ni dolents: depèn. L'endeutament no és bo ni dolent, sinó que depèn. I entenem que un dèficit en un cert moment pot ser positiu i un dèficit en un altre moment pot ser negatiu. Normalment, els dèficits han de tenir una actuació contracíclica, és a dir, amb la depressió hi ha d'haver un dèficit superior que no amb la recuperació. L'endeutament serà bo o dolent segons on es fica i a què es destina. Em sembla que amb això coincidiríem i no hi hauria pas massa diferenciació. Ho dic perquè, en fi, el conseller, que avui ens va anunciar que no podia ser-hi, va parlar sobre aquest tema, i m'agradaria aclarir-ho. Les esquerres no demanen dèficit; les esquerres no demanen endeutament. Les esquerres demanen una administració eficaç i que reequilibri socialment i territorialment la societat.

Sobre el tema de la política fiscal i pressupostària. Bé, ja ho vàrem dir ahir, només resumiré breument –perquè vam parlar sobre aquest tema. Nosaltres entenem que hi ha hagut una gestió deficient; una mala gestió en la Generalitat en aquesta època que jo, ahir, analitzava, que eren els anys vuitanta. Les desviacions són grans, senyores diputades, senyors diputats; jo parlava d'una mitjana del 16%, però, per exemple, a la partida de «Transferències de capital» la desviació, de mitjana, és d'un 40%: és molt gran. I hi ha problemes de control de

despesa. Ahir els citava tres exemples –tres exemples que, si em permeten vostès els tornaré a dir– que no són molt dintre del pressupost, però sí que donen un índex important. En hores extres hem tingut unes desviacions entre el 70 i el 25 de més del pressupostat; en dietes, entre el 30 i el 3, i en lloguers, el creixement que han experimentat els lloguers els darrers anys és del 15,5. I la Generalitat –i si no és així vostès ens ho explicaran–, i la Generalitat està pagant lloguers dues i tres vegades per sobre del mercat. Si avui dia la Generalitat ja no és una Generalitat petita, és una Generalitat que controla dos bilions de pessetes, potser que va essent hora que pensin de fer edificis i acabar amb el lloguer; un lloguer que, a més, és car.

Bé, entenem que hi ha desviacions en la Generalitat, excessives, que impliquen una manca de control de la despesa. Però també ens queixem, des del nostre Grup, de la manca de transparència. Mirin vostès, els dèficits que es van pressupostant i que es van liquidant, els pressupostats són més grans que els liquidats, però els liquidats serien molt més grans si tinguéssim en compte alguns aspectes del que vostès fan amb la gestió de la hisenda de la Generalitat.

En primer lloc, desviació de despesa cap a empreses públiques; desviació de despesa cap a la XHUP. És a dir, traslladen el dèficit a les empreses públiques o a la xarxa hospitalària de servei públic. Factures als calaixos: en el camp de la sanitat són bastants desenes de milers de milions de pessetes que no s'han comptabilitzat. Retard en el reconeixement de les obligacions, i, per últim, utilització excessiva dels romanents. Els romanents que van traslladant la despesa d'un any a un altre van començar a ser, l'any 90, un 0,8% del pressupost, i avui dia els romanents són el 7,6% del pressupost. O sigui, van traslladant dèficit d'un any a un altre sense comptabilitzar-lo.

D'altra banda, nosaltres ja vam parlar que, a part d'aquesta gestió deficient, i que ens porta a uns dèficits molt diferents dels pressupostats, i a un endeutament per sobre del pressupostat, que ha arribat als 2 bilions de pessetes, tenim també un sistema de finançament inadequat, i ja els ho hem dit moltes vegades. Vostès ho han negociat, i ho han volgut negociar sols, i els fruits han estat minsos. Pensem que cal un altre posicionament, més plural, amb totes les forces polítiques representades en aquest Parlament.

Respecte al pacte que fan amb el PP i el que treuen d'aquest pacte, doncs, mirin, l'IIRPF, la previsió que té l'Estat és que baixarà la seva recaptació un 11% aquest any. I, naturalment, això afectarà el que participarà Catalunya. Les inversions de l'Estat a Catalunya han estat, darrerament, sobre el 10, 11%; no arriba a la mitjana de població. És a dir, dissortadament, no hem tingut uns fruits bons d'aquest pacte, a nivell econòmic, per a Catalunya.

Cal un replantejament, sobretot si tenim en compte que el deute augmenta un 30 i els ingressos només un 6. Tenen una morositat molt gran: 180.000 milions, calculem nosaltres, amb un retard en els pagaments entre vuit i nou mesos de mitjana. En definitiva, doncs, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres no estem

d'acord en la política financera i pressupostària. Per acabar amb aquesta política financera i pressupostària, ja vam dir ahir que no estem d'acord en la primera vegada que vostès legislen en el tema fiscal. No estem d'acord que als habitatges de segona mà s'augmentin els impostos, mentre que es treuen el 95% dels impostos de successió a tots els despatxos professionals. En això no ens trobaran vostès. Nosaltres entenem que els grans despatxos poden pagar la successió, i han de pagar la successió, i, d'altra banda, no és de rebut que vostès, a les classes populars, els augmentin, en els béns de segona mà, els impostos de transmissió patrimonial.

Nosaltres creiem que això no s'hauria de fer; presentarem unes esmenes a l'articulat que recullin aquesta posició nostra. És a dir, una vegada que vostès poden legislar, carreguen, al nostre entendre, la fiscalitat sobre els que tenen menys, i la descarreguen dels que tenen més. Això, senyores diputades i senyors diputats, és una mostra, al nostre entendre, de política conservadora.

Entraré ara al tercer punt: la política financera de la Generalitat. Ho vaig dir ja l'any passat i l'anterior, al nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ens agradaria, i ho defensem, que la política financera de la Generalitat sigui important, sigui important, i jo els haig de dir que la política financera de la Generalitat, fins al moment present, ha estat quasi inexistent, quasi inexistent. Què s'ha fet amb les caixes? Què ha fet l'Institut Català de Finances? Què ha fet l'Institut de Crèdit Agrari? Doncs, realment, la incidència és molt petita.

I vostès tenen un instrument financer molt important: la Generalitat, per llei, supervisa i dirigeix la política de les caixes d'estalvi, que a Catalunya són entitats financeres molt importants. La pregunta que els faig, senyors diputats i senyores diputades del partit que està al Govern (*remor de veus*) —o dels partits que estan al Govern, té vostè raó—, és: per què vostès, fins al moment, no han utilitzat la capacitat que tenen de dirigir la política financera de les caixes d'estalvi? Per què no ho han fet fins al moment? Quines són les seves raons polítiques? Quins són els interessos socials que es mouen darrere d'això? Aquesta seria una pregunta que, si vostès tenen l'amabilitat de contestar-la, seria de molt d'interès per a Catalunya.

Segona pregunta: per què l'Institut Català de Finances i l'Institut de Crèdit Agrari no tenen més volum i més incidència de la que tenen sobre les àrees de l'economia productiva catalana? Vostès fa molts anys que són al Govern, i podien haver fet molt més del que han fet. Per què no ho han fet? Quins motius tenen? Quins interessos hi han darrere? Miri, els parlaré a continuació de l'Institut Català de Finances. L'Institut Català de Finances, pel nostre Grup, podria realitzar una tasca similar a un banc públic català, a un banc públic o a un banc central, amb lletra petita —perquè no tenim competències en alguns aspectes—, català. Quins aspectes? Coordinació de la política financera de la Generalitat, serveis de tresoreria, funció inspectora, emissió de deute, rebre fons i fer crèdit al sector públic. Això, que està als manuals, fins al moment, res de res. Res de res, i

m'agradaria que vostès em contestessin per què no s'ha fet fins ara?

Mirin, del 86 al 97, quants préstecs s'han fet anyalment per part de l'Institut? No arriben a un centenar. Això és la incidència sobre la política financera d'aquest país? No. La resposta —vostès m'ho han de reconèixer— és que no. Avals, del 86 al 97, menys de trenta avals per any. Això és incidència sobre la política financera d'aquest país, cent préstecs i trenta avals? Ho repeteixo a aquesta cambra: cent préstecs i trenta avals? Per nosaltres no hi ha cap incidència sobre la política financera de Catalunya, i vostès ho podien fer. Vostès ho podien fer.

Llavors, és clar, si parlem de menys de cent préstecs, a qui van aquests cent préstecs? Són molt importants! Van per salvar empreses importants a Catalunya, o no? Doncs, l'estudi que aquest modest diputat ha fet hauria de dir-los que jo veig certs indicis de clientelisme. Llavors, si és per a certa clientela, no té justificació l'Institut. I, si no, facin un institut de veritat, facin un institut de veritat, que no en faci cent, que faci mil préstecs l'any; això tindrà significació sobre Catalunya!

Aquí saben vostès que hi han hagut denúncies sobre el tema, i aquí saben vostès que no hi ha hagut la transparència que hi hauria d'haver hagut. L'any passat, en aquesta mateixa cambra, vam ja discutir la creació del Consell Assessor. Se'm va dir que sí, que es faria; ha passat un any, i el Consell Assessor no ha estat nomenat. I jo els demanaria que vostès facin front als seus compromisos, entenent que la paraula donada en aquesta cambra és una paraula amb un sentit polític, amb un valor polític. Espero que això es resolgui aviat.

Si mirem les xifres de l'Institut aquest any, el pressupost creix un 13,2%. I els préstecs que es donen al sector públic augmenten un 48%. Efectius financers, en general, un 28%. Continua essent poc. I, mirin vostès, hi ha una cosa que aquest diputat pensa que ha entès bé, però que, si ho ha entès bé, jo ho qualificaria —i perdonin vostès l'expressió— d'escandalós. I els demanaria que em facin un aclariment seriós respecte a això.

Si aquest diputat ho ha entès bé, els fons que es donen, els fons que es retornen, per préstecs al personal concedits de l'Institut, són 7.200 milions de pessetes aquest any. Si ho he entès bé. I, si ho he entès bé, l'any passat eren 5.000. Si fos així, vol dir que, en dos anys, hi hauria 12.500 milions de pessetes que han estat crèdits que s'havien donat al personal i que s'han retornat. Jo vull pensar que m'he equivocat, o que el que ha fet aquest pressupost —els ho llegeixo: «reintegrant de préstecs concedits al personal, 08.032»—, el qui ha fet això potser s'hagi equivocat. Però, si no s'ha equivocat, expliquin vostès a la societat catalana com s'han concedit uns préstecs al personal per aquest import. Això em sembla, realment, un tema que nosaltres demanarem que ens contestin, i que, si no se'ns contesta suficientment, demanarem aclariments pertinents. Si és un error, vostès m'ho diran; si no és un error, llavors hauríem de demanar responsabilitats polítiques per aquest fet.

Bé, de tota manera, l'Institut Català de Finances, nosaltres ja ho hem dit: sobre els préstecs que s'han conce-

dit nosaltres tenim greus diferències. Mirin, els posaré la darrera, apareguda ahir. El senyor Lao, que té un negoci de joc, de màquines de joc, s'installa a Mississippí, i vostès, l'Institut, hi participa amb un crèdit sindicat de 4.500 milions concedits. No sé per quin import —és una nota de premsa—, però ens sembla que, si bé és cert que no deixa de ser una empresa catalana, tot i que es dediqui a un determinat tipus d'activitats, hi podrien haver diners dedicats a altres empreses industrials que, potser, ho necessitarien més que el senyor Lao, que, per altra banda, té una de les fortunes més grans de Catalunya. El senyor Lao és una de les fortunes més grans d'aquest país. No sabem si és el senyor Lao el que necessita l'ajuda de l'Institut, o bé molts petits i mitjans empresaris als quals els faria molta falta, prova d'aquest clientelisme que nosaltres els dèiem.

Sobre l'Institut de Crèdit Agrari, sobre l'Institut de Crèdit Agrari, doncs, mirin, poca incidència pot fer sobre el camp català: 2.000 milions de pessetes. 2.000 milions de pessetes, aquest any puja una mica, 2.200, però és per pagar la pesta porcina; si traiem això, doncs, la baixada del 5% respecte a l'any passat. Un altre cop, doncs, tenim aquí una situació en què hi ha poca incidència al camp català i, a més, no hi ha participació.

Senyores i senyors diputats, el problema és sempre el mateix, i des d'aquesta tribuna, el meu Grup els l'ha plantejat diversos anys: estan vostès disposats, o no, a fer una política financera a Catalunya? No volen intervenir, perquè moure el tema financer és moure molts interessos, i vostès no es volen comprometre? Governar és comprometre's, i governar, per tant, és prendre decisions. I vostès, en el tema financer, no han pres decisions importants, en aquest país, que legalment podrien fer. Quan aquí parlem que l'autonomia té poques competències, l'Institut el governa, és una entitat autònoma que depèn del Govern de la Generalitat, i l'Institut de Crèdit, exactament igual, i la tutela i la supervisió de les caixes d'estalvi està concedida a la Generalitat per llei. I vostès no han fet ús efectiu d'aquestes facultats que el Govern de la Generalitat té.

M'agradaria si en la seva resposta podem veure algun canvi respecte a això; hi ha hagut un canvi de conselleria; no sé si això ens portarà alguns vents de canvi. Si fos així, nosaltres ens n'alegraríem. Si no, si seguim igual, pensem que Catalunya està deixant una eina molt important per al teixit productiu d'aquest país, que no s'està utilitzant. La pregunta final que jo em faig, com a diputat de l'oposició, és la següent: el nostre teixit industrial són, fonamentalment, petites empreses que tenen, generalment, problemes financers. Doncs, com és que el Govern del nostre país, el Govern de la Generalitat, tenint consciència que tenim una estructura productiva fonamentada en la petita i mitjana empresa, no ha generat unes institucions financeres poderoses que podríen ajudar efectivament aquesta petita i mitjana empresa, i ha canalitzat els pocs recursos financers cap a uns grups —com el senyor Lao que els he posat d'exemple— que no ho necessiten.

Realment aquesta pregunta a mi em preocupa molt, perquè, més enllà del que puguem fer amb el pressupost, senyors diputats i senyores diputades, hi ha un element molt important: l'element financer per a l'es-

tructura industrial d'aquest país i l'estructura de les empreses en general és fonamental, i vostès poden desenvolupar-lo molt més, i vostès no ho han fet.

Aquest és el sentit darrer de la nostra crítica. Espero que m'aclareixin alguns dubtes, i els agrairé també si em precisen el tema dels préstecs al personal.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat senyor Josep Huguet, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Comencem amb algunes xifres del pressupost pròpiament dit de la Conselleria, del Departament. De fet, el capítol 1 de personal continua la política ascendent del conjunt de departaments de la Generalitat; ha passat dels 2.624 milions el 93 a 3.000 milions el 96, 3.260 el 97, i 3.341 aquest any, amb un increment del 2,5%, aquest darrer any, un 0,45 superior a l'any anterior. Els càrrecs, concretament, pugen un 2,3, mentre funcionaris pugen un 2,7, i els incentius, un 3,8.

El capítol 2, que baixava l'any passat un 8,9%, enguany puja un 8,4%, és a dir, l'any passat hi havia una contenció que aquest any es recupera totalment a l'inrevés, incrementant-se un 8,4%. En canvi, en el capítol 4, transferències, baixa un 1,6 el 97 i un 9,9 aquest any. I el capítol 6, el 97 baixava un 21%, i el 98 puja un 486%. És a dir, el capítol d'inversió. I, finalment, el capítol 22, de material, puja, i el material, és a dir, les despeses de material, un 13,7%. La indemnització per raó de servei també puja molt, un 14,5%. És a dir, es nota, en definitiva, que la Conselleria, que ha de predicar amb l'exemple la contenció de despeses, no sembla pas que ho practiqui en el seu si.

Les diverses despeses habituals queden, algunes, congelades —premsa, comunicacions, atencions protocol·laries, publicitat, reunions—, més o menys això queda congelat en relació amb els anys anteriors. I, en canvi, curiosament, una partida —que després hi insistiré— que entenc que hauria de ser fonamental per a l'activitat, almenys per la part que no pot realitzar directament la Conselleria, i que encarrega a tercers, que és l'apartat d'«Estudis», doncs, baixa dels 12 milions l'any passat i passa a 5 milions aquest any. I l'apartat informàtic, doncs, augmenta de 100 a 166.

«Transferències a organismes autònoms». En el cas de l'Institut d'Estadística de Catalunya, baixa la transferència corrent un 10% i queda igual la transferència de capital. Per tant, estem en una tònica, tot i que estem parlant d'un departament amb escassos recursos comparats amb la massa que mou la Generalitat, estem, doncs, movent-nos en la típica pujada del capítol 1 i 2, aquest any; per tant, no així com l'any passat que hi havia una contenció real, aquest any es puja, i, en canvi, doncs, hi ha algunes partides que, personalment, qüestionaria que baixin: una, l'he dita abans, la

d'«Estudis», i l'altra potser seria la mateixa transferència a l'Institut d'Estadística de Catalunya.

Dites aquestes petites pinzellades sobre el mateix pressupost del Departament, que –ho repeteixo– és menor en el conjunt, i no m'hi entretindré, em sembla que el que pertoca, sense repetir ni molt menys el debat d'ahir, en relació amb el pressupost en general, és entrar a la política que es fa des d'aquest Departament i, per tant, a quina política donen suport aquests pressupostos que estem discutint. La Conselleria té tres vessants: té una vessant de política econòmica, una vessant de política pressupostària i una de política financera. Ara, una conselleria d'Economia, que teòricament té funcions macroeconòmiques, en un context com el d'una autonomia limitada, que dèiem ahir, una autonomia, en bona part, de ficció –que ja estàvem dient ahir–, de fet és una mica la sensació de frustració perquè, *de facto*, les grans qüestions macroeconòmiques, a Catalunya, no es decideixen. De fet, la Conselleria molts cops s'ha de limitar a ser un termòmetre de la conjuntura, un notari del que passa i que altres decideixen. De fet, és clar, que Catalunya tingui una conselleria econòmica amb competències similars a les que té la Rioja, ja de fet ho diu tot. Per tant, doncs, aquí comença a haver-hi el problema de base, que és la incapacitat real que una conselleria amb aquest nom, Economia i Finances, tingui tan poca capacitat d'influència directa sobre les grans magnituds macroeconòmiques que es mouen al país.

És clar, vostè em podrà dir: «Home, nosaltres influïm a Madrid», però és clar, aquí és on jo..., i a aquest diputat i al Grup que represento, una mica, se'ns complica l'anàlisi, perquè, en definitiva, és el Govern de la Generalitat que influeix a Madrid o és el partit que sustenta el Govern de la Generalitat que influeix a Madrid? Perquè són dues coses diferents. Hi ha una confusió habitual en els dos termes, perquè quan Convergència i Unió, a Madrid, dóna suport a una determinada política macroeconòmica, que és allà on es decideixen els grans temes, una política macroeconòmica, en aquest cas del Govern del PP, les privatitzacions, el finançament sanitari, la política tributària regressiva, la Conselleria, com a tal, hi té alguna cosa a dir o no? O és el Grup Parlamentari a Madrid, de Convergència i Unió, el que determina, en definitiva, quines són les línies de negociació amb el Govern del PP.

Per tant, aquí hi ha un cert problema de fons, que és si és el Govern de la Generalitat el que té influència o decideix la Conselleria d'Economia quines són aquelles línies d'actuació i d'influència sobre el Govern de Madrid perquè canviï la política macroeconòmica, o la Conselleria d'Economia i Finances és un convidat de pedra i és el Partit que sustenta el Govern de Catalunya el qui, per una altra banda, pren les decisions que convé. Per tant, aquí hi ha una certa confusió de papers, que crec que desdiiu una mica a favor, diguem-ne –en contra, en aquest cas, seria–, del paper que hauria de tenir una conselleria d'Economia i Finances, que ja, de *per se*, té aquests dèficits de sobirania que li fan minvar bastant el que haurien de ser unes condicions d'un país, ni que sigui amb mitja sobirania, que no és ni tan sols el nostre cas.

I per posar un exemple, doncs, per mostra, un exemple, tot i que això correspondria, està a cavall entre aquest Departament i el d'Indústria, i no em vull estar de recordar que en aquests moments que s'està produint, en cascada, el procés de privatitzacions de les empreses públiques, on, per exemple, la societat estatal de participacions industrials l'any 96 ha obtingut un resultat, després d'impostos, de 108.000 milions de pessetes, que suposa un augment de 170% en relació amb l'any anterior, quan els beneficis procedents de les vendes diverses, doncs, són notables, estem parlant d'empreses que s'estan privatitzant i, per tant, seria lògic pensar que aquestes empreses públiques, les quals molt bona part d'elles tenen actuació a Catalunya i bona part d'elles, també, la majoria d'elles, per descomptat..., més ben dit, la totalitat d'elles en la mesura que són públiques hi ha anat a parar, ha anat a destinar-s'hi molts cops diner públic, doncs, Catalunya ha contribuït en la part que li toca, almenys en una quarta part en el finançament d'aquestes empreses públiques, hi té alguna cosa a dir, en aquest procés de privatització? I em dóna la sensació que no. És a dir, que ni es valora el fet que una part d'aquesta activitat està fent-se a Catalunya, ni es valora que l'aportació econòmica habitual que ha fet el país, a través dels seus impostos, a l'hora de vendre, potser també hauríem de dir alguna cosa en relació als beneficis de la venda.

I en aquest sentit hi ha un punt de l'Estatut, que vostès l'altre dia en una comissió parlamentària, senyor Subirà, van tenir una resposta absolutament, jo diria, imprevisible, en el sentit que, bé, havien intentat aplicar l'article 53 de l'Estatut quan manava el PSOE. Ara, com que mana el PP i diu que vol privatitzar, ja no cal ni tan sols intentar-ho. Escolti, doncs, és al revés; és al revés. Ara, precisament, perquè hi ha una voluntat de privatització, és el moment de reclamar, més que mai, ara que vostès continuen mantenint, diguem-ne, la possibilitat d'influència a Madrid, la necessitat de desplegar l'article 53, perquè siguin representants de la Generalitat els qui, des de dintre dels consells d'administració de les empreses públiques, puguin participar i tenir veu directa en els processos de privatització, ja sigui en el sentit d'afavorir-los o en el sentit –que seria el nostre cas–, en alguns casos, doncs, frenar-los o en alguns casos almenys assegurar la participació de la Generalitat a una part, com per exemple fan *Länder* alemanys, que..., i en fi, Alemanya no em diran vostès que és una mostra, diguem-ne, de país socialitzat, és al contrari, no?, un país superavançat en el capitalisme europeu. Doncs bé, *Länder* alemanys participant, conservant participació important en empreses públiques.

Doncs bé, en tot cas, per fer la política que volguessin vostès, però si no són a dintre, si no reclamen la seva participació, entenc que vostès no estan complint un mandat estatutari que permet l'article 53. I en canvi –en canvi–, el que estan fent vostès és, d'alguna manera, deixar... –i també, no està clar si ho fa la Generalitat, jo diria que no ho fa la Generalitat, perquè són nomenaments privats i, per tant, a qui representen aquests senyors–, nomenar una sèrie de personatges en el si dels consells d'administració d'aquestes companyies en vies o privatitzades: el senyor Legard a la Companyia de Filipines, el senyor Espanyol a Endesa, el senyor

Vilaseca a FECSA, el senyor Cabana, Brossa i Gomis a Potasses del Llobregat i el senyor Vilarrubí a Telefònica. Escolti, aquests senyors a qui representen? Els ha nomenat algú? Els ha nomenat el Consell Executiu de la Generalitat? No ho crec. Els ha nomenat el Consell Executiu de Convergència i Unió, o de Convergència? No ho sé. En fi, en tot cas, això no es complir l'article 53 de l'Estatut, i aquests senyors es representen a si mateixos, i per tant, no assegurin en absolut, això és «el catalán», «el catalán del Consejo de Administración», és a dir, allò de l'època del franquisme, posant el català al consell de ministres, doncs, una mica és el mateix però en el tema de la privatització d'empreses públiques.

M'he entretingut una mica en aquest tema –i repeteixo que està a cavall entre Economia i Finances i Indústria–, però per mostrar, precisament, una mica la manca d'acció que aquesta Conselleria en els camps que podria tenir, doncs, no té, i aquesta seria una de les coses que, des del punt de vista d'Esquerra Republicana, són criticables de l'acció política del Departament, i per tant, doncs, el Departament del qual avui aprovarem uns pressupostos perquè pugui funcionar.

Per dir algunes xifres més –i acabo– en aquest apartat. Es calcula que l'Estat podria aconseguir al final de tot aquest procés uns 6 bilions de pessetes, per exemple, i que tan sols els immobles de la propietat de l'Estat a Catalunya estan valorats en 330.000 milions de pessetes. Em sembla que és un tema, un pastís prou apetitós, prou gustós perquè la Generalitat no tingui una actitud de *laissez passer, laissez faire*, sinó una actitud una mica més activa en tot aquest bloc d'empresa pública o immobles públics en vies de privatització; és a dir, en el moment de la segona amortització –l'eclesiàstica va ser el segle passat, aquest estem amortitzant tota l'empresa pública de l'Estat, de la qual els catalans almenys haurem, diguem-ne, participat en un 25%–, la Generalitat no hi té res a dir. És a dir, hem pagat el 25% d'aquests béns públics i, quan s'amortitzen, la Generalitat no hi és. Bé, per tant, doncs, aquest seria un capítol de perquè nosaltres veiem que la política és manca d'ambició en aquests àmbits.

Hi hauria un altre apartat que, indirectament, també agafa altres conselleries però que, de fet, si aquestes conselleries estiguessin dotades a Economia i Finances, podria tenir una intervenció més eficaç en les polítiques que ajuden a l'economia a Catalunya, que és tot el llistat que encara està pendent de traspassos de competències, que afecten precisament en els àmbits socioeconòmics. És a dir, hi ha un llistat oficial, a més a més, de la Comissió Mixta de Transferències Estat - Generalitat, on hi ha una sèrie de qüestions totalment pendents encara de posar sobre la taula; jo no he vist que en l'última visita del senyor Duran Lleida a Madrid, doncs, hagi posat res d'això sobre la taula; estem parlant del tema del Programa industrial tecnològic i mediambiental, el PITMA, el Focoex, de promoció exterior, el Pla d'actuació tecnològica, el Pla de normalització industrial, el tema de grans infraestructures de transport –autopistes, Renfe, etcètera–, l'Institut Nacional de Seguretat Social, la gestió del règim econòmic de la Seguretat Social, etcètera. És a dir, hi ha una sè-

rie de llistat importantíssim d'àmbits socioeconòmics sense els quals no només les conselleries directament afectades per aquests àmbits estan minvades de competències, sinó que una conselleria com la d'Economia i Finances, que és la que podria, d'alguna manera, coordinar, podria impulsar, podria a induir les grans polítiques a seguir en aquests sectors, doncs, està mancada de possibilitats per no haver-se complert l'Estatut en aquests àmbits. Per tant, doncs, un altre gran capítol on ens quedem, diguem-ne, ens quedem mancats.

Hi hauria un tema, que no repetiré perquè ja és crònic i se n'ha parlat extensament ahir, que és el tema del finançament, però, en canvi, aquí sí que –potser després m'hi tornaré a referir– entenem que, tot i l'esforç que fa la Conselleria, que, en fi –en absolut no em fa res reconèixer-ho–, la part de positiu que pugui haver tingut els estudis referents a la qüestió del finançament, m'he mirat els programes de cada l'any que ve i continua insistint a presentar una sèrie d'estudis per veure l'impacte del model del 30%, per veure estudis comparats amb altres comunitats autònomes, jo crec que tot el que es faci amb això és poc i, per tant, més aviat, la crítica seria amb el que es queda curt això. És a dir, en aquests moments hi ha una comissió, com vostès saben, d'estudi de viabilitat del concert econòmic; que acabarà els seus treballs –espero, perquè és més lent que una tortuga–, espero que acabi els treballs ara el febrer, gener-febrer, d'aquest any, l'any que ve, acabarem els treballs, i suposo que en traurem algunes conclusions, no sé si seran al gust de tothom, però, en fi, algunes conclusions en traurem.

Llavors, allò lògic seria que un treball important, com ha sortit publicat aquest any, que és *La balança de pagaments 93-94*, doncs..., jo l'altre dia, concretament, vaig presentar a la Comissió corresponent una proposició no de llei que va ser rebutjada amb –precisament– l'excusa de manca de problemes de finançament, de problemes, diguem-ne, de recursos econòmics, la necessitat de continuar estudiant, de continuar estudiant la balança de pagaments, i ja no ens quedem en un 93-94, que el 93 i el 94 al capdavant són anys d'escassa activitat econòmica on, per tant, el dèficit fiscal de Catalunya surt molt minoritzat. Què passa el 95? Què passa el 96? Què passarà el 97? Això ens és importantíssim saber-ho. Vostès no poden adduir manca de pressupost per estudiar això. Escolti, això és fonamental que s'engegui ja; i per això jo quedava una mica parat, perquè, normalment, aquests estudis els ha encarregat a tercers, que aquest any passem de 12 milions per estudis a 5 milions. Escolti, amb menys de la meitat de pessetes per encàrrecs a tercers, difícilment podrem estudiar i actualitzar la balança de pagaments, que ens és utilíssima al conjunt de diputats, al conjunt de la població..., però vostès mateixos! Escolti, els anys que vénen, vostès hauran de negociar –diuen, a veure si és veritat– el nou finançament per al 2001. Escolti, necessiten instruments d'anàlisi al dia, actualitzats al màxim possible. Eliminant la partida destinada a estudis no farem front a això. Oimés quan, de fet, en el mateix estudi aquest es detectaven una sèrie de forats, que de moment la Conselleria –si jo he d'entendre l'acció de la Conselleria en relació amb l'oposició a aquesta Proposició no de llei que l'altre dia va entrar en aquest

Parlament i que va ser rebutjada—, doncs, no preveu omplir-los; forats que estaven detectats clarament en el mateix estudi. És a dir, per exemple, el tema de..., una sèrie de recomanacions que es feien allà sobre nous agregats de característiques financeres regionals, sobre balança de capital segons comunitats autònomes, sobre distribució per comunitats autònomes dels fons d'inversió, la distribució per comunitats autònomes de les recaptacions de primes d'assegurances, etcètera; dades sobre inversió estrangera, sobre el paper de les caixes en els fluxos financers —importantíssim; després en parlarem una mica, del paper de les caixes en els fluxos financers—, grau de finançament per a Catalunya del dèficit estatal... És a dir, una sèrie de punts que els mateixos autors apuntaven que quedaven mal estudiats i que, per tant, eren, d'alguna manera, una súplica a la institució que pot finançar aquests estudis perquè els tiri endavant. Escolti, a vegades ens gastem coses, pessetes en altres partides —que ja hem criticat membres de l'oposició d'aquí—, inútils, francament inútils, i aquests temes que són clau a l'hora de tenir arguments, a l'hora d'asseure's en una taula de negociació i a l'hora que la gent del país, doncs, sàpiga de quin mal estem morint, diguem-ne, sembla que no hi hagi voluntat d'ampliar al màxim les partides i l'esforç per completar aquests estudis. Per tant, aquesta seria una altra raó per la qual no veiem clara l'acció política que deriva d'aquests pressupostos que avui estem discutint de la Conselleria.

Dintre de les funcions pressupostàries pròpies de la Conselleria, hi ha, evidentment, el control, precisament el control pressupostari i, en fi, el control de la despesa, el rigor, etcètera. També fruit d'una sèrie d'iniciatives, doncs, discutides en aquesta cambra fa poc —una proposta d'Esquerra Republicana, una altra proposta del senyor Martí Camicer, pactada després, transaccionada amb el partit del Govern—, hem intentat que el Govern vagi fent més transparent, vagi fent més evident tota l'execució dels seus pressupostos i que aquesta transparència sigui observable d'una forma fàcil. Així vam aconseguir fa un any, ja més d'un any, doncs, que se'ns presentessin sota suport informàtic; va ser un avenç, que almenys no ens haguem d'entretenir a passar full i es pugui fer amb un cop de tecla, eh?, per anar sumant les diverses partides agregades; això ja és un èxit històric que a finals del segle XX, diguem-ne, puguem, almenys, doncs, tenir el que ja fa anys que tenen normalment la gent, que és un suport informàtic per a aquestes coses. I, finalment, l'última moció aprovada fa ben poc, la Moció 74/V —que, ho repeteixo, es va transaccionar conjuntament amb tres partits—, doncs, instava... —i esperem que aviat ho compleixin—, el Parlament de Catalunya instava el Govern a, per un cantó, incloure en els estats d'execució trimestrals informació sobre les despeses imputades que corresponen a exercicis anteriors, d'acord amb l'article corresponent de la Llei de pressupostos; a limitar l'import de romanents de crèdit incorporats; a informar el Parlament per escrit sobre el conveni subscrit amb contractistes d'obra pública; a incorporar en la Memòria del projecte pressupostari de cada any un comentari sobre la previsible evolució de principals magnituds pressupostàries els quatre anys següents, és a dir, que faci una previsió

quadriennal —esperem a veure si l'any que ve ens ho faran—, i finalment, també —també, també—, transmetre als grups parlamentaris la informació trimestral de l'execució del pressupost en format de paper, com amb suport informàtic; a veure si així també podrem estar més al cas de l'execució que s'està fent d'aquests pressupostos, que de fet ens dóna tants ensurts, quan veiem la distància que hi ha entre allò pressupostat i allò que es liquida.

No entraré a repetir pràcticament el que hauria de ser el debat d'ahir, és a dir, el debat de pressupostos generals, la configuració del pressupost d'aquest any que s'ha fet des de la Conselleria, en la línia que, amb l'excusa de Maastricht i amb l'excusa de salvar el pressupost social, vostès continuen apujant la despesa corrent —capítol 1, capítol 2—, mentre les inversions en noves escoles, en centres d'assistència, són insuficients, o queden estancats en algun cas, i, sobretot, el gran perjudicat d'aquests pressupostos és l'economia productiva, la inversió pública i, en un altre nivell, també l'àmbit cultural. És a dir, dues qüestions que vostès, de boca, diguem-ne, utilitzen com a gran recurs propagandístic, és a dir, suport a l'economia productiva i la identitat. Doncs, pressupostàriament parlant, aquest discurs no es veu; és a dir, amb números, la prova del nou no surt. No hi ha ni un duro, diguem-ne, o en tot cas ni un duro més que altres anys; al contrari: avall, tots els àmbits de l'economia productiva, i baixa el pressupost en cultura. Per tant, diguem-ne, de boca, una cosa; amb els números a la mà, pressupostos previstos a la mà, una altra.

Un altre tema que ahir vam entrar i, per tant, no m'hi entretindré excessivament —ho deia fa un moment—, és la gran diferència que hi ha entre previst i liquidat. És clar, a mi em sembla que la Conselleria d'Economia i Finances, precisament, estaria per fer un control rigorós, un control rigorós de la marxa d'execució dels pressupostos en el conjunt de la Generalitat. Jo no sé si vostès hauran de crear una oficina com han creat a Madrid, una mica al marge de les estructures directament oficials, perquè hi hagi un supervisor exterior del rigor pressupostari. Potser els convindria, perquè en definitiva la sensació és que en una sèrie de partides que portem anys sistemàticament desviant-nos, això ja és contumaç, diguem-ne, ja és una política premeditada, perquè, si no, no s'explica. És a dir, que un any et puguis equivocar és normal; que durant anys seguits t'equivoquis sempre en la mateixa partida, ja no és..., no és un error, és una contumàcia en l'error, no? Per tant, ja és voler repetir sistemàticament una..., voler presentar uns pressupostos decorats que normalment amaguen el que acabarà sent una despesa a l'alça i el que acabarà sent una inversió a la baixa. Per tant, tampoc m'entretindré més en aquesta qüestió, però que entenc que és una de les funcions fonamentals d'aquesta Conselleria el rigor en el compliment de les previsions i, per tant, jo crec que la gent de la Conselleria seria la primera que hauria d'estar interessada a augmentar les seves competències de control sobre el conjunt de l'Administració de la Generalitat, precisament per evitar aquestes liquidacions, aquestes execucions tan esbiaixades com s'estan fent d'una forma habitual.

I, ja centrant finalment el capítol aquest més general en l'apartat d'objectius de la Conselleria, que marquen també en la memòria que acompanya els pressupostos..., tot i que s'ha de reconèixer que aquesta Conselleria es distingeix per una certa claredat en els objectius —a diferència d'altres, que deixen una ambigüitat bastant notable, per dificultar precisament el seguiment dels programes—, tot i reconèixer això, el que és cert és que hi ha una sèrie de qüestions, alguns comentaris que vull fer, sobre algun d'aquests objectius i sobre el seu compliment o no compliment, segons la impressió del diputat que els parla.

Per un cantó, hi ha una entrada que jo hi coincideixo..., hi coincidim perfectament: «Es pretén» —diu—, «de cara al 98, racionalitzar la despesa pública, especialment pel que fa a despeses de funcionament, amb l'objectiu de millorar la distribució i assignació dels recursos en el marc de les directrius de política econòmica del Govern». Escolti, això és el que estem reclamant de fa temps: racionalització, sobretot despeses de funcionament. Però, és clar, mirant el pressupost, precisament no és que es vegi aquest objectiu gaire complert, i sobretot, repeteixo, quan es miren les execucions i liquidacions, tampoc. Però, en fi, és bo que almenys com a objectiu hi consti, perquè a l'any que ve els ho recordem, si és que després no han complert res del que aquí marca. Això, per tant, objectiu primer, totalment d'acord.

En l'apartat de direcció i serveis generals parlen d'«estudiar la reducció d'unitats directives i de l'estructura orgànica dependent» —diu—, «i es farà el seguiment del nou sistema informàtic», etcètera, etcètera, és a dir, la tendència —diu aquí— a fer una reducció d'unitats directives; és a dir, per tant, sembla que s'apunta una voluntat de simplificació, de racionalització, a l'Administració. Jo vull recordar que fa exactament un any el senyor Macià Alavedra, davant de la proposta d'Esquerra Republicana de suprimir una sèrie d'instituts-pantalla —diem «pantalla» perquè són de propaganda, bàsicament de propaganda, perquè no tenen ni un duro al calaix per fer eficaç la seva gestió—, em deia que «alguna cosa farem, alguna cosa farem en aquest sentit, li dono la raó»: ha passat un any i tot el més calent està a l'aiguera. Aquest diputat, almenys, no coneix en aquests moments cap proposta de reestructuració de l'Administració de la Generalitat que simplifiqui funcions, que elimini fins i tot, si convé..., tingui la valentia d'eliminar alguns organismes que en aquests moments són inútils *de facto*, perquè pràcticament —com dèiem ahir— tenen despesa corrent, només, despesa corrent de funcionaris i lloguers, i en canvi cada cop tenen menys dotació per actuar. Per tant, doncs, estem esperant amb candeletes que aquesta precisió, aquesta oferta que va fer l'anterior conseller, senyor Macià Alavedra, doncs, s'apliqui. I, per tant, jo he d'entendre que aquest objectiu de què parla aquí, doncs, es tindrà en compte l'any que ve; si no, tornarem a passar balanç de què s'ha fet en aquest sentit, què s'ha fet en el sentit de simplificació i de racionalització de l'Administració.

Se'n anuncia, en la lletra menuda, el traspàs de cent funcionaris del Servei Català de Salut, de l'ICS i de

l'ICASS, a Economia i Finances, suposo que per completar, diguem-ne, les funcions de seguiment que són pròpies de la Conselleria. Veurem si això serveix, almenys, per a aquest sector, tenir un control sobre una despesa de les més desbordades, que és la sanitat. Veurem si això funcionarà.

Un altre apartat és el de programació, planificació, pressupostació i política econòmica, on, d'alguna manera —ja n'he parlat abans; per tant, no em repetiré—, jo, aquí, tota la sèrie de llista d'estudis, jo hi estic totalment d'acord, i en tot cas la trobo coixa, és a dir, hi trobo fins i tot a faltar que s'ampliï, això. I hi ha un apartat que parla d'un informe sobre finançament autonòmic per al període proper: jo, l'únic que potser caldria demanar és que es tingui present —cosa que almenys no figura en el text— que, com he dit abans, hi ha una comissió que acabarà els seus estudis parlamentaris, que acabarà el seus estudis, a primers d'any. La cosa lògica seria que el treball fos en funció de les resolucions preses en aquest estudi, que no estiguem fent aquí un treball encomanat per la Conselleria i el Parlament dictami una qüestió que vagi en una direcció contrària o diferent a la que encomani la Conselleria. Per tant, em sembla que aquest informe, concretament, s'hauria de posar al servei de les conclusions, que espero que no tardem tant com hem tardat a completar el treball de la Comissió i que a primers de l'any que ve puguin sortir d'aquest Parlament; per tant, això és el que s'ha de demanar.

En l'apartat de gestió tributària, home, la sensació que hi ha és que en alguns casos els impostos propis han quedat tan disminuïts —és a dir, hi han una sèrie d'impostos, els propis de la Generalitat, que més aviat van a la baixa—, que pot donar..., pot arribar a donar la sensació que pot ser més cara l'estructura de recaptació tributària que el que dóna l'impost de si. Alguns impostos, sobretot —del bingo, i alguns altres—, en fi, no sé fins a quin punt surt a compte l'aparell de control tributari sobre el que es recapta. Per tant, simplement, una..., en fi, una pinzellada sobre el dubte que un té sobre l'eliminació *de facto* d'alguns impostos dels que té cedits o propis de la Generalitat, la liquidació *de facto* o la minorització que s'està produint en els darrers anys d'una forma constant i permanent. I, per tant, no sé si s'haurien de replantejar vostès aquestes figures, o incrementar-les, o fer una altra..., algun tipus d'actuació, però, és clar, que no arribem a un moment que tinguem una estructura de recaptació que serveixi per recaptar misèria.

I en l'apartat tresoreria..., és clar, aquí aniríem a parar..., m'imagino que seria aquest, l'apartat adequat per parlar-ne, però en tot cas al tema de la morositat. És a dir, em sembla que això més aviat va pitjor. La sensació, per exemple, que en el camp sanitari s'ha passat de pagar a sis mesos a pagar a set mesos, per exemple, i que en això no s'està avançant..., això hauria de ser una de les prioritats d'aquesta Conselleria, que de moment no sembla que funcioni. És a dir, en aquests moments és molt inflat, el nombre de factures pendents de pagaments i, repeteixo, cada cop més es tarda més a pagar.

I, finalment, o quasi finalment, hi hauria el tema de política financera i crèdit oficial. Jo crec que vostès, aquí, tot i que l'Estatut els dóna possibilitats, doncs, no

han actuat, no han actuat suficientment. Estem veient... Jo no dic que s'hagi d'intervenir en la direcció que estan fent altres comunitats, però almenys alguna política haurien de tenir. En el tema de caixes d'estalvi, aquí hi ha un capital sorgit de l'estalvi popular de Catalunya i la Generalitat no ha fet cap intent de veure si aquest tipus de..., aquest estalvi popular, ja sigui per la banda de l'obra social, ja sigui en funció dels excedents, hi hagi algun tipus d'intervenció de cara que aquest capital reverteixi en creació d'ocupació, en impuls a l'economia productiva a Catalunya. Jo crec que és un tema pendent, una assignatura pendent que tenen vostès, i que des de la Conselleria de moment no sembla que s'hi actuï.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Huguet i Biosca

Perdó, no he dit que acumulava l'Institut Català de Finances... O ja me li compta?

El president

No, és que és igual... Ho sento molt, però ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Huguet i Biosca

D'acord, d'acord. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Temps que espero no exhaurir, sobretot perquè una part important de la discussió de la política econòmica, i de la política pressupostària, la varem fer, ahir en el debat de la totalitat. I, tot i que potser quedaven alguns serrells —que, doncs, anirem col·locant, o els anirem tocant—, bé, el debat d'ahir és el que enfoca el tema i, per tant, el Departament en si mateix és d'una dimensió econòmica relativament reduïda, que no permet tampoc fer grans extrapolacions. Ara, el que sí que voldria fer, una mica, és un exercici semblant al que ja vam fer l'any passat, que suposo que repassant el diari de sessions ho hauran pogut veure, que és intentar traslladar, analitzar com, les mateixes deficiències que d'una manera global imputem al pressupost de la Generalitat, també es traslladen al Departament d'Economia i Finances.

El Departament d'Economia i Finances hauria de ser una mica l'ortodòxia, des del punt de vista econòmic. Hauria de ser el més acurat en el moment de fer les previsions. Hauria de ser el que menys trampes tingués, en els seus números. Hauria de ser el que, diguem, el conseller corresponent pogués fer servir d'exemple en el moment d'exigir a les altres conselleries rigor, contenció, prudència..., bé, el paper que ha de fer un con-

seller d'economia i finances en qualsevol govern. I, aleshores, et sap greu, fins i tot des del punt de vista d'aquests plantejaments generals, quan analitzes el pressupost del Departament i veus que també en el propi Departament hi ha problemes de previsions, hi ha incompliment en els pressupostos.

Permeti'm fer un repàs, que a més a més serà molt semblant, ho repeteixo, al que ja vam fer l'any passat, però és que, com que les coses no es corregeixen i els defectes segueixen sent els mateixos, no tenim per què callar. No perquè una cosa es va fer l'any passat..., si vostès la continuen fent malament, si no ens fan cas, l'hem de repetir.

Despeses de personal. En el pressupost del 96 —hem de tornar a fer referència al 96, que és l'últim any que tenim liquidat—, van preveure 3.193 milions, en van liquidar 3.354; és a dir, van gastar 160 milions més dels previstos. Essencialment en Seguretat Social. En Seguretat Social en van preveure 346 i en van gastar 544: un 60% de desviació —partida 16, Seguretat Social—, un 60% de desviació en el càlcul de Seguretat Social. Em poden dir: «Escolti, són molt poc, 200 milions de pessetes no són res, en el context...» Però és que estem parlant del Departament d'Economia i Finances, i en el si del pressupost del Departament sí que són importants. I el Departament ha de donar, repeteixo, exemple.

En el pressupost del 97 ja els vam avisar: 415 milions eren pocs; doncs, miri, a 30 de juny ja n'han gastat 322. Per tant, si doblen 650 milions, enfront dels 415, i —els ho tornem a dir— en el pressupost del 98 n'hi posen 423, són molt pocs, es tornen a equivocar. Què passa? Home, és que tenim el recurs fàcil, la partida de la Seguretat Social és despesa ampliable, no cal patir... Però després els trobem a faltar, després fan dèficit, aquests milions que vostès deixen de posar aquí.

Capítol 2, despeses de materials, que és la partida més important. En el 96 en van preveure 511, en van gastar 606. Per al 98 encara en preveuen menys, 490. Què passarà? Tornarem a trobar faltar milions.

La partida més disparada: les transferències a empreses públiques. Van preveure en el pressupost 3 milions de pessetes —pressupost 96, torno a repetir—: sap quants se n'han gastat? 150. No el doble, no el triple, no el quàdruple: han multiplicat per cinquanta la partida que tenien prevista, havien previst 3 milions de pessetes i se n'han gastat 150. A mi em sap greu que potser el conseller Comas ara dirà: «Si el d'Economia fa això, imagina el que podem fer els altres!» I tindria raó, des del punt de vista exemplificador. Però, en tot cas, això és el que es tracta d'evitar. El conseller d'Economia ha de ser el més pulcre.

I en el pressupost del 98 tornen a preveure 3 milions de pessetes. I es tornaran a equivocar, i tornaran a fer falta més milions de pessetes. No pot ser! No pot ser. No pot haver-hi tants amagatalls. No pot haver-hi tantes partides ampliables. No pot haver-hi tants conceptes que, després, no es sumin i restin i deixin zero. Quan posin més en una partida, treguin-la d'una altra. I, si no, no ens portin els pressupostos, anem amb un pressupost prorrogat, que seria una altra alternativa, l'alternativa senzilla: vagin prorrogant el pressupost i, quan arribi el

mes de novembre, desembre –que ja tindran més o menys clar com pensen acabar l'any–, llavors presenten el pressupost. No seria la primera vegada, a més a més, dit sigui de pas, que ho fan així, però segurament per altres raons, en aquell moment. Però, en tot cas, miri, seria la solució que no tinguessin desviacions.

Això no és seriós. Aquest no és un plantejament seriós i, per tant, vostès han d'intentar configurar un pressupost del mateix Departament que pugui servir d'exemplificador. I, si no, tot plegat, llavors, queda una mica –el conjunt del pressupost, no ja estrictament del Departament, el conjunt del pressupost–, queda una mica en entredit. Perquè aquesta és la veritat: si els números que estem discutint no serveixen, si els números sobre els quals basem els nostres comentaris no són els números que després veurem en la realitat, si quan parlem d'un increment del 5, del 6% ens posem a discutir i això no té res a veure amb la realitat, perquè després, vostès, amb la seva política d'ampliació de partides de transferències, desvirtuen tot el que s'aprova en aquest Parlament, i, el que és més greu, no ens ho expliquen –perquè també els ho hem reclamat–, no ens ho expliquen, aleshores, de què serveix aquest debat? Arribaríem a aquella sensació que aquest és un debat absurd en el qual fem un simulacre de debat d'uns números, però que després, com que ni vostès mateixos se'ls creuen, fan el que els sembla i van tirant.

Per tant, un rebuig amb relació al Departament d'Economia i Finances, sobretot des del punt de vista que hauria de ser el model que haurien de prendre la resta de conselleries, i, si la resta de conselleries prenguessin aquest model, ens aniria bastant malament, la veritat sigui dita, en aquest moment.

Sap quant és la desviació, només en despeses corrents, del 96? És d'un 12 o un 13%. Vostès s'imaginin si totes les conselleries haguessin gastat l'any passat un 12 o un 13% més del que van preveure en el pressupost? S'imaginin la «debacle» que això hauria estat? Hem d'intentar posar mesura en això i, per tant, la primera reclamació que nosaltres li fem: facin els pressupostos més realistes. Els que ens han presentat no ho són. Si el 96 es van gastar 5.200 milions de pessetes en despesa corrent, que ara em digui que se'n gastaran 4.700, doncs miri, així, molt senzill: no ens ho creiem. No ens ho creiem. Facin un nou pressupost, presentin un nou pressupost, i potser començarem a veure..., a plantejar-nos la credibilitat dels números que ens donen.

Dues qüestions més, relacionades amb el Departament. Una, reclamar el compliment de les mocions que aprova aquest Ple. El senyor Huguet ho ha recordat, i jo no hi insistiré massa més, però en aquella Moció comentàvem tot un conjunt de temes –despeses plurianuals, informatització d'alguns elements, més informació a aquesta cambra..., vam arribar a un consens; els grups de l'oposició que vam entrar en aquest consens vam rebaixar els nostres plantejaments a canvi d'aconseguir un determinat nivell d'informació que fes una mica més transparent la informació pressupostària i, la veritat és que no ens n'hem sortit.

L'últim estat d'execució ens va arribar sense informatitzar: l'estat d'execució del 30 de juny, que és el dar-

rer que vam rebre, i que fa dos o tres mesos, posterior a l'aprovació de la Moció, ens ha arribat sense informatitzar. En aquests pressupostos no ens expliquen res de la projecció plurianual de les despeses. I, com això, podríem anar fent alguns comentaris més.

Per tant, reclamem l'aprovació d'aquestes mocions. Facin-ho, que vegem que el proper estat d'execució ens arribi informatitzat, que tinguem..., encara que sigui un annex i que ens l'enviïn més tard, és igual, però expliquin-nos quina projecció plurianual tenen les despeses i els ingressos de la Generalitat. I això era una cosa, una mancança, que ahir en el debat a la totalitat també vam posar de manifest. De vegades, fer determinats comentaris sobre algunes inversions, sense saber quins són els plantejaments del Govern en l'any següent –en el 99 o en el 2000, en aquest cas–, és molt difícil. Vostè em posa mil peles. I això que vol dir? Que és el projecte o que comença l'obra? I, per tant, si em té la plurianualitat em dirà: «Bé, miri, són mil peles aquest any, però són 100 milions l'any que ve, i, per tant, vol dir que l'any que ve pensem començar l'obra.» Doncs, escolti'm, no cal que faci l'esmena, que ja m'està bé. Perquè, si no, ens obliga a fer esmenes i, tots plegats, a fer un exercici intel·lectual, profitós per a cada un particularment de nosaltres, però segurament, amb relació al país, gastant unes energies que no tindria sentit, si tinguéssim més informació.

La informació és important, i vostès han d'entendre que com a Govern tenen molta informació, però com a mínim una part d'aquesta informació, la que és necessària perquè el conjunt de diputats puguem exercir la nostra tasca, l'han de compartir amb nosaltres. I, si no, doncs, bé, continuarem fent mocions i hauré de continuar votant en contra dels pressupostos. Però, sobretot, pensin que un dia les truites es canviaran (*remor de veus*). Esperem que més aviat que no pas tard, des del nostre punt de vista, vostès segurament tindran algun altre disseny, però quan es canviïn les truites vostès han d'haver posat les bases perquè puguem tots plegats disfrutar d'un nivell d'informació molt més adient.

I un altre tema que jo volia treure, que no es reflecteix en el tema dels pressupostos, però que sí que en tot cas es reflecteix en la preocupació dels ciutadans, és la morositat. La morositat de la Generalitat en termes generals s'ha situat com un problema del conjunt de l'administració pública i, per tant, hem d'intentar posar-hi mesura, i en això s'han de prendre elements de xoc.

Si en aquests moments vostès tenen –com nosaltres creiem– un desequilibri entre ingressos i despeses, és a dir, que han gastat més del que podien gastar –o que han ingressat menys del que han gastat, digues-ho com vulguis–, i, per tant, els queda un..., un conjunt de factures sense pagar, calculem que al voltant de mig bilió de pessetes, per als quals no tenen recursos, i això implica haver de fer determinades operacions financeres, doncs vinguin, tinguin la valentia de venir a dir aquí: «Escoltin, ens queden pendents de pagar 500.000 milions de pessetes i no tenim prou diners, i hem de veure què fem.» Perquè els ciutadans no en tenen la culpa, que vostès no hagin gestionat prou bé. I els industrials, els comerciants, els ciutadans que se'ls deguin determinades subvencions no en tenen la culpa, que vostès no

hagin fet una gestió econòmica i una gestió de tresoreria suficientment acurada. I com que no en tenen la culpa els hem de pagar, i després ja demanarem les responsabilitats polítiques que corresponguin, i cadascú que aguantí allò que li toqui. Però, bé, als ciutadans, a aquelles persones que se'ls deu alguna cosa, se'ls ha de pagar. I no pot ser que quan a un ciutadà se li doni una subvenció se li digui: «Però compte, que això trigarà un any, dos anys, tres anys, a cobrar-ho.» I quan un industrial presenta una factura o fa un pressupost per a la Generalitat, se li diu: «Bé, compte, que trigarà un any, a cobrar; per tant, carrega els interessos.» Això encara és l'Administració, i fa que la bola sigui cada cop més gran. Per tant, al tema de la morositat, que no està en cap lloc del pressupost –i és lògic, i és molt difícil, segurament, de mesurar-ho–, però que en tot cas és un element que sí que és molt clar que està en la societat i en el conjunt dels problemes que la societat planteja, creiem que cal donar-hi una solució.

Sobre el Departament, la veritat, no desitjaria dir res més. En tot cas, permeti'm, senyor president, que sobre les esmenes que hi ha, dels diferents instituts, faci una apreciació inicial: no estem essencialment en desacord amb com funcionen els instituts. I els ho haig de dir així. Per tant, sense amagar res. Donant per fet que aclariran alguns dels dubtes que ha presentat el senyor Novella, que, bé, en tot cas esperem que tinguin un aclariment fàcil. Però no estem essencialment en desacord amb com funcionen els instituts. En tot cas, si alguna cosa ens preocupa és la poca empena que tenen aquests instituts. És a dir, desitjaríem que entenguessin les esmenes als instituts financers, i a l'Institut d'Estadística, com unes esmenes d'impuls, unes esmenes de queixa pel poc pes que tenen aquestes activitats en el conjunt de l'Administració; és a dir, esmenes en el sentit de demanar-los: «Escoltin, rumiïn-s'ho bé, que aquests instituts poden tenir, tenen, un paper important a fer».

Miri, l'Institut d'Estadística està elaborant en aquest moment documents que són prou interessants per al seguiment de determinades activitats de conjuntura, però en trobem a faltar. L'altre dia, en una comissió, el senyor Novella, per exemple, doncs, reclamava la necessitat de l'estudi de la distribució de la renda. I se li va denegar, es va votar en contra. Doncs, miri, escolti, això és important. Per què no podem encomanar a l'Institut que mesuri l'eficàcia de determinades polítiques de la Generalitat i veure com aquestes polítiques incideixen en la renda de les persones físiques, i saber quina es la distribució territorial d'aquesta renda? Estem treballant amb dades del 92 i del 93, pel que fa referència a distribució territorial de la renda, estem treballant amb dades que tenen quatre i cinc anys! Això té sentit? Segurament no massa. L'Institut d'Estadística també està per fer això, també està per avaluar la incidència de determinades polítiques públiques i la seva incidència amb relació als ciutadans. Si no som capaços d'avaluar aquesta incidència, difícilment després podrem saber si aquestes polítiques són o no són efectives. O ens hem de guiar..., allò, per l'«olfactímetre», o per determinades visites que es puguin fer en el territori. (*Remor de veus.*) No, s'ha de ser seriós, hi ha d'haver dades estadístiques que confirmin això, dades

que tots puguem donar per objectives. I, miri, per avui, les dades que ens dona l'Institut d'Estadística, les donem per objectives, no les qüestionem, i per tant, en aquest sentit, seria bo que poguéssim veure la manera d'impulsar l'Institut d'Estadística de Catalunya.

Sobre l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari, diferents reflexions; una que va pels dos, una de global: continua tenint sentit mantenir els dos instituts? Deixi'm-ho plantejar: continua tenint sentit mantenir l'Institut Català de Crèdit Agrari i l'Institut Català de Finances separats? No aconseguiríem uns millors rendiments, una millor capacitat, una millor influència en el conjunt del teixit productiu de la societat si els tinguéssim junts, encara que, evidentment, el món agrari té les seves especificitats que caldrà continuar preservant? Apunto només aquest tema per saber si val o no val la pena reflexionar-hi.

En tot cas, tenim temes pendents amb l'Institut Català de Finances que cal resoldre: el pacte de fa més de dos anys sobre el consell assessor. La transparència de l'Institut Català de Finances –i crec que també en el debat que hem fet anteriorment hi ha un element molt clar en determinades operacions de crèdit, si s'han de donar o no s'han de donar–, la transparència de l'Institut Català de Finances és important; és important perquè l'Institut Català de Finances, com totes les entitats financeres, necessita una certa discreció, com molta part d'aquests tipus d'activitats –ho repeteixo– requereixen, i per tant, l'activitat parlamentària tampoc es pot veure limitada per aquesta necessitat de discreció en el sentit del control que els diputats hem de fer de l'activitat de les entitats públiques, i el Consell Assessor podia resoldre alguns d'aquests problemes, intentar resoldre aquest dilema entre la necessitat de saber què està fent realment l'Institut i el de mantenir les capacitats de control de la despesa pública des del mateix Parlament, d'entre els diputats. Per tant, el Consell Assessor tenia aquest paper. Però, a més a més, hi ha una cosa important: escolti, això va ser fruit d'un pacte i els pactes s'han de complir, i d'això fa més de dos anys. El pensen complir o no el pensen complir? Sí, el senyor Ferran Pont, com cada any, em diu que sí, però bé, els pactes s'han de complir en el temps, també, no solament en la forma, sinó també en el temps, i en el temps coincidiríem en vostès que no l'han complert. Per tant, incideixin, incideixin en el nou conseller per veure si aquest pacte es compleix.

I una darrera reflexió: el paper de l'Institut Català de Finances. Em sembla que ens hem quedat curts, així de clar, em sembla que ens estem quedant curts. L'Institut Català de Finances hauria de fer en el conjunt de l'activitat productiva, doncs, moltes més funcions de les que està fent. El senyor Novella ha fet una llista, però és que la podríem fer molt més llarga: la incidència en determinats mercats financers que tenen un efecte sobre les rendes de les persones de manera important –per exemple, el mercat de l'habitatge–, no ho sé, altres mercats financers en els quals podria entrar l'Institut Català de Finances com hi entren altres entitats oficials, vull dir, sense dir res de nou, fent semblança amb altres entitats europees o altres entitats del mateix Estat.

Ens dona la impressió que ens estem quedant curts i que correm el perill d'utilitzar l'Institut Català de Finances des d'un punt de vista relativament auxiliar del Consell Executiu, que ha de ser-ho, però que no ha de ser solament això. I un exemple únic, un exemple: fa uns mesos, el nostre Grup va demanar una petició d'informació sobre els avals que havia donat l'Institut Català de Finances, que corresponien a avals garantits pel mateix Consell Executiu, és a dir avals que l'Institut Català de Finances dona no en funció del que pensa determinada entitat que li demana aquest aval és suficientment solvent o l'activitat a la que correspon aquest aval és suficientment solvent, sinó que els avala directament el Consell Executiu. Per tant, no responien, diguem, a altres realitats que la pròpia garantia que donava el Govern. I aleshores, vam tenir la llista, que els obvio quina és, però en tot cas el que sí que vam fer és analitzar unes quantes d'aquestes subvencions. Doncs miri, no les vam mirar totes, però totes les que vam mirar en realitat eren subvencions acordades pel Govern, que el Govern no tenia tresoreria per pagar i que havia dit: «Escolti, vagin a l'Institut Català de Finances, demanin un crèdit i després el Govern ja pagarà amortitzacions i interessos.» Escolti, això no és massa presentable –això no és massa presentable–; això és una utilització de l'Institut Català de Finances amb la qual nosaltres no estem d'acord. I això, repeteixo, no són una, són diverses. Per tant, si el Govern té recursos per donar subvencions que les doni, si no en té, que no les doni. I el que no es pot fer és donar una subvenció i dir: «Però, miri, com que no tinc diners en aquesta partida aquest any ja li pagaré amb les partides de l'any que ve, però mentrestant vagi i demani un crèdit», i que a més a més això no ho fa amb tots, ho fa amb aquelles subvencions que el Govern considera adient, la qual cosa és un ús força esbiaixat del que ha de ser la política de subvencions i del que ha de ser l'ús de l'Institut Català de Finances.

Donem-li a l'Institut Català de Finances molta més autonomia, donem-li molta més capacitat de treball en relació amb les seves pròpies activitats i amb les activitats que li encomana el Consell Executiu, i segur que entre tots aconseguirem formular o dotar-nos d'una eina que serà molt més profitosa per a l'activitat del conjunt del país.

Aquest és, senyor president, senyores i senyors diputats, el sentit de les esmenes que nosaltres hem presentat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té en primer lloc la paraula el diputat senyor Josep Serratusell.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Serratusell i Sitjes

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, pujo en aquest moment a la tribuna per fer la defensa del nostre Grup del nostre torn en contra de les esmenes 48, 49 i 50, relatives a la totalitat del

Departament d'Economia i Finances, i a continuació el meu company, l'illustre diputat senyor Pere Mutjé, farà la de l'Institut d'Estadística de Catalunya, les de l'Institut Català de Crèdit Agrari i de l'Institut Català de Finances.

Bé, voldria començar tot dient que fa poc vaig llegir una frase que deia que la brevetat és germana de l'enginy. Possiblement, d'enginyós no en podré ser gens, perquè si vostès ho han observat, en gran part de les intervencions dels il·lustres diputats que m'han precedit i situats als escons de l'oposició, potser amb l'excepció del senyor Martí Carnicer, s'ha entrat molt a l'hora de defensar aquest torn a favor de les seves esmenes, s'ha entrat molt en aspectes derivats del debat que vam mantenir ahir, i així fins i tot s'ha dit. És clar, si jo hagués d'entrar a contestar –i per cortesia parlamentària ho faria, i fins i tot intentaré fer-ho en alguns aspectes–, hagués d'entrar a contestar –repeteix– alguns dels arguments que per part del senyor Huguet, el senyor Novella, el senyor Martí Carnicer es van donar ahir, difícilment ho podria fer després d'haver escoltat les respostes que per una banda va fer l'honorable conseller, senyor Artur Mas, i fins i tot en el torn de posicionament també del nostre portaveu, el senyor Codina, l'illustre diputat senyor Codina, quan va posicionar el nostre Grup en relació amb aquest aspecte. Per tant, em permetran que jo em remeti al que he de fer, que és bàsicament parlar-los estrictament del Departament i no tant, diríem, d'aquests altres aspectes en els quals vostès han volgut entrar. D'enginy, per tant, poc, perquè un modest diputat com jo no pot comparar els seus torns de rèplica amb el que poc haver dit o ha dit ja l'honorable conseller senyor Mas o el senyor Codina, i això m'ha de permetre ser una mica més breu.

Bé, anant al que ens pertoca, dins del Departament d'Economia i Finances en el seu estat de despeses consolidat és un departament que s'ajusta en els terminis generals i normals del que és tot el pressupost d'engany, que ja s'ha a bastament explicat quant a la seva vocació restrictiva i tota la seva orientació quant a la contenció de la despesa. Efectivament, és un departament que creix un 4,8% considerat globalment, però aquí els faré l'observació que les operacions corrents només tenen un increment d'un 1,9%, que tot seguit passaré a comentar, i les operacions de capital tenen un increment amb valor absolut de 146 milions, que es converteix en un 93%, per tant podríem dir que molt elevat quant al seu creixement, que té una explicació, lògicament, justificada, però que per altra banda també parteix d'una base relativament baixa de l'exercici anterior, que era de 157 milions.

Pel que fa referència al que els he dit primer, és a dir a les operacions corrents, aquest increment de l'1,9%, capítol 2, compra de béns i serveis, té un increment global, que recordo que abans el senyor Huguet criticava, deia: «Bé, aquí estem parlant de contenció de la despesa, de contenció de la despesa, però resulta que el capítol 2 creix un 8,4%.» És clar, dit així aïlladament, doncs sí, creix un 8,4%, que quantificaríem al voltant dels 65 milions de pessetes, però que d'alguna manera es troben en partides molt específiques, i molt concretament els remetré –segurament vostès ja ho hauran

fet, d'anar-hi— al capítol de despeses diverses, on s'hi troba un increment de 61,1 milions de pessetes, que en el conjunt de despeses diverses hi ha aquest increment, però que moltes d'elles baixen. Perquè, és clar, abans s'ha parlat també d'un tema, que és la reducció en l'àmbit d'«Estudis i treballs tècnics» de 12 milions a 5 milions, però no s'ha dit, per exemple, que hi ha altres despeses, sovint criticades, com les despeses d'«Atencions a protocol», que baixen de 9 a 5 també. És a dir, hi ha moltes despeses que baixen. Per què malgrat la reducció de les despeses s'incrementa aquest 8,4% les despeses corrents? Bé, hi ha un conveni important amb el Centre Informàtic de la Generalitat que té un increment per aquest any d'aproximadament un 65%, i en valor absolut 65,6 milions, per posar al dia les delegacions territorials i millorar la gestió tributària del Departament; és a dir, és una qüestió prioritària: el Departament fa una opció prioritària per a la millora de tot el que fa referència als seus sistemes informàtics. I ens sembla que després que tots, d'alguna manera —i penso que amb raó—, ens omplim la boca de demanar una administració moderna i posada al dia, no podem precisament criticar que aquest tipus d'actuacions es facin.

Per cert, també dir que és cert, en aquest cas, el que ha dit el senyor Huguet, és a dir que la reducció de 12 a 5 milions de pessetes redueix la capacitat del Departament de fer estudis. Que són necessaris els estudis, hi estem tots d'acord, però jo també voldria recordar a la cambra —i si miréssim no fa pas massa anys en els debats de pressupostos— les vegades que s'ha criticat el Govern per dedicar o per incrementar aquestes partides; és a dir, hi ha hagut molt crítica en relació a si es dedicaven un excés de recursos al que podia ser el tema d'estudis.

Bé, per altra banda, i per acabar el capítol d'operacions corrents, comentar-los que el capítol 4, d'operacions corrents en el seu..., perdó, com he comentat abans, el capítol 2 ja l'he comentat. El capítol 4, transferències corrents, té un ajust, una davallada important d'un 9,9%, són menys 60 milions de pessetes de la partida destinada a l'Institut d'Estadística de Catalunya. Aquest, em diran: «I per què?» Miri, és un ajust pressupostari; és a dir, d'alguna manera aquesta voluntat de contenció que té el Departament s'ha de plasmar en determinades partides i aquí hi ha un ajust pressupostari. Tot això fa que les operacions corrents només pugin un 1,1%.

Analitzem, encara que sigui breument, les despeses de capital al capítol 6, inversions reals. Les inversions són conseqüència, d'alguna manera, de l'objectiu prioritari de millora informàtica comentada anteriorment, és a dir pràcticament aquest increment, si ho volen important, del capítol d'inversions, va aquí. «Inversions en equip de procés de dades», que es doten amb 75,2 milions de pessetes, amb 65 milions més que la dotació anterior, és a dir per tant una aposta important per la informatització, i després «Inversions en *software*», amb 90 milions de pessetes, que aquesta partida no existia l'any anterior. Per tant, és evident que aquí es produeix una descompensació o un increment percentual elevat en relació amb el que s'havia tingut. Per contra, es manté el capítol 7, transferències de capital, destinades a l'Ins-

titut d'Estadística de Catalunya, al nivell de l'exercici anterior. Tot això, doncs, fa que el pressupost global del Departament tingui una puja moderada de només del 4,8%.

Sí que voldria, però aquí fer un parell de petites consideracions a banda del que he dit. És clar, en quin marc ens movem? És a dir, ens movem en un marc global de contenció en els comptes de tot el sector públic, derivat de complir amb els escenaris pressupostaris que facin possible l'assoliment dels compromisos —que n'hem parlat tantes vegades—, dels compromisos de Maastricht, i per tant això significa que és voluntat del Departament —i ahir va ser explicat a bastament tant per l'il·lustre diputat senyor Codina com pel conseller—, la voluntat de continuar amb la política de reducció del dèficit que es va iniciar l'any 1993, i tot això fent-ho compatible amb el manteniment de l'Estat del benestar.

Bé, pràcticament, jo podria acabar aquí. És a dir, si em limités simplement al que era la defensa en si del Departament, almenys en la part que a mi em pertoca, podria acabar aquí. Però sí que penso —com he dit abans— que, per cortesia parlamentària, hauria, si més no, de fer referència a alguna de les coses que han dit els il·lustres diputats que m'han precedit des de l'oposició —el senyor Huguet, el senyor Novella i el senyor Martí Carnicer. En fer-ho, voldria, però, comentar-los que ahir —que vaig estar seguint amb la major atenció possible el debat, atès que jo sabia que em pertocava també, diguem-ne, aquest àmbit del Departament d'Economia i Finances— em va semblar, mentre escoltava les intervencions, o vaig recordar el que havia llegit en un diari de sessions de no fa pas gaire, del 15 de maig del 97, en una compareixença davant de la Comissió d'Estudi sobre el Concert Econòmic com a Via per a l'Adequat Finançament de l'Autonomia de Catalunya, a què també s'ha fet referència en el decurs d'aquest debat; una compareixença —deia— que vaig llegir, del senyor Antoni Soy, catedràtic d'economia aplicada de la Universitat de Barcelona.

Jo penso que és bo que els ho comentí, perquè, a mi almenys, em va servir molt per a emmarcar el contingut del debat d'ahir. Llegeixo textualment. Deia ell: «Em permetran que comenci amb algunes cites, per tal d'emmarcar quina és la situació d'un coneixedor o d'un expert sobre un tema determinat a l'hora d'expressar les seves opinions sobre aquest.» I començaré per dir que, en aquest cas, jo no em considero ni coneixedor, moltíssim, ni expert; sí que dono aquesta categoria als il·lustres diputats que parlen normalment, des de l'oposició, dels temes d'aquest Departament, perquè fa molts anys que ho fan, entre altres coses.

Ho repeteixo, deia: «Aquí, el famós sociòleg Max Weber deia que» —entre cometes—: «és cert que, en el camp de les nostres ciències» —es referia a les ciències socials— «les ideologies acostumen a intervenir contínuament en l'argumentació científica, l'enterboleixen, i porten a avaluar de forma diferent el pes dels arguments científics, fins i tot en el camp de l'establiment de relacions causals simples de fets, segons que el resultat disminueixi o incrementi les possibilitats dels ideals personals, és a dir, la possibilitat de voler una cosa determinada.»

Bé, jo penso que, en aquest cas, el senyor Antoni Soy tenia força raó, quan deia això, i d'alguna manera alertava sobre el fet que intentéssim, en aquest aspecte, deixar una mica, si era possible –cosa que segurament no ho és, en política–, la part de la nostra ideologia.

Bé, dit això, i repeteixo que només molt per sobre... A veure, senyor Novella, vostè ha fet un bon discurs, a mi m'ha agradat, a més no li parlaré del senyor Novella acadèmic, perquè en aquest cas és el senyor Novella polític, també acadèmic, però polític; ha fet un bon discurs, delimitant, d'alguna manera, com sempre, el tema de la política econòmica, política fiscal, política financera, i, sincerament, un discurs, diríem, bo d'escoltar i bo de seguir, que no vol dir que hi estiguem d'acord, és a dir, que d'alguna manera li he de dir que el seu discurs, quant a la metodologia, m'ha semblat molt correcte, molt coherent, però, evidentment, no hi podem estar d'acord. Perquè, és clar, vostè ens diu: «és que vostès tenen una política econòmica conservadora». Bé, ahir, el conseller ja va defensar, amb els arguments seus, i que jo ara no repetiré, els motius pels quals ell entenia que no era així, i que, d'alguna manera, fins i tot des de la nostra perspectiva, des del nostre punt de vista, estem parlant, fins i tot, d'uns pressupostos amb un contrapunt social elevat. Vostè pot dir: «no és suficient». Bé, és la seva opinió. Nosaltres entenem que sí. Però, és clar, a mi em preocuparia que vostè, des de la seva posició política, no digués que fem una política econòmica conservadora, perquè, s'imagina vostè, com a diputat d'Iniciativa, dient: «és que vostès fan una política econòmica d'esquerres, o fan una política...»? És clar, és normal que, des de la seva perspectiva, d'alguna manera acusi o ens digui aquest fet de la política econòmica conservadora.

Li he de dir una cosa, però, que crec que és important que la comenti ara molt breument. Vostè també ha fet molta referència, en determinats moments de la seva intervenció, sobre la transparència i sobre el grau de transparència de les dades i dels números d'aquest pressupost. Miri, jo li he de dir que hi ha un periòdic, que precisament no es pot pensar, o no podem tenir sospites que sigui normalment afavoridor de les tesis de Convergència i Unió –*La Vanguardia*, més concretament, ho diré per si ho vol buscar–, que, en un editorial de l'11 de novembre del 97, que titula, en castellà, tal com està escrit, «Presupuestos ambiciosos», d'alguna manera es felicita de la transparència dels pressupostos de la Generalitat d'enguany. I, més concretament, diu: «Si en otras ocasiones hemos criticado las cuentas de la Generalitat por falta de transparencia o insuficiente información, esta vez hay que reconocer que el esfuerzo informativo presupuestario ha sido muy superior», etcètera, etcètera, i d'alguna manera es fa ressò d'aquesta voluntat que tenim, que té el Departament i que té tot el Govern de la Generalitat, de facilitar, com deia el senyor Martí Camicer..., evidentment, una de les obligacions que té el Govern és facilitar la informació a l'oposició perquè l'oposició faci la tasca que ha de fer, que és la tasca de crítica, d'anàlisi, d'oposició, i, en tot cas, aquesta informació s'ha de facilitar.

Una última cosa que voldria comentar al senyor Novella, no perquè no se'n pogués parlar més, sinó, simple-

ment, per aquella idea de dir: «guaiti, no tornaré a repetir arguments que ja li ha donat el conseller, o bé el nostre portaveu d'ahir». Ell, quan parla de la regressivitat fiscal, vostè utilitza una terminologia que jo penso que no és excessivament justa. I m'explicaré. És a dir, vostè diu: «els grans despatxos de professionals...». Oh!, però és que també n'hi ha molts de petits, de despatxos de professionals! És a dir, jo, que sóc de poble..., d'alguna manera, doncs, hi han moltes gestories, hi han molts serveis d'atenció, d'alguna manera, als particulars, que no van als grans despatxos, no? I, per tant, és clar, crec que no seria just si ens quedéssim, només –ara vostè, d'alguna manera, m'ho comenta– si ens quedéssim només amb aquesta imatge dels grans despatxos, no?

Senyor Huguet, també molt breument, i per no repetir temes de què es va parlar ahir. Vostè, senyor Huguet, d'alguna manera, té una certa tendència –i em sembla bé, perquè d'alguna manera és una tendència constant, per tant, és bona, hi ha una certa constància en el seu discurs–, ens parla molt, diguem-ne, de la política de privatitzacions, de per què la Generalitat intervé o intervé més o menys en determinades privatitzacions... Bé, també m'ha semblat un discurs coherent, en la línia que vostè porta i té marcada des de fa temps, en la qual també, bàsicament, en alguns aspectes de la qual podríem estar d'acord, com és, per exemple, en el tema de la insuficiència del nostre marc de finançament, però és que ja li van comentar ahir, quan, en un moment determinat, em sembla que el senyor Codina va dir: «Apuntin-s'ho: nosaltres tampoc estem contents amb aquest finançament.» Vull dir que, per tant, jo poc més li puc dir, més que remetre'm a les paraules que l'il·lustre diputat senyor Codina ja va comentar ahir, no? És a dir, tampoc hi estem d'acord, no?

Per tant, vostè: mal sistema de finançament, parlar també de política pressupostària, demanar també més informació –com ha fet el senyor Martí Carnicer, i que d'alguna manera també el senyor Novella, ja li ho he comentat–; i potser l'únic que li criticaria, si m'ho permet, des d'un punt de vista parlamentari, de la seva intervenció, és que m'han fet una mica de mal les orelles..., no ho sé, potser és que estem especialment sensibles, no?, perquè..., però una expressió que vostè ha fet servir a l'hora de referir-se a una resposta de l'honorable conseller Subirà, vostè ha fet servir l'expressió de «resposta impresentable». Bé, jo crec que, una resposta, de qui sigui, d'un conseller, d'un company diputat, et pot agradar més, et pot agradar menys, pots estar-hi d'acord, pots no estar-hi d'acord, però, de veritat, em fa l'efecte que l'expressió de «resposta impresentable» –que segurament no estava en el seu ànim, ofendre, en aquest cas–, doncs, em sembla que estava una mica fora de to.

De tota manera, vostè ha fet una crítica..., a part de la part general, ha baixat, sí, a la part concreta del pressupost, ha fet una crítica al capítol 2, dient: «parlen molt de contenció, però creixen un 8,4», i jo crec que li he explicat una mica el per què, i, en aquest àmbit de la meva explicació suposo que, d'alguna manera, em concedirà, si més no, una bona part de raó.

I, bé, jo, senyor Martí Carnicer, jo li he d'agrair, en aquest cas, com a diputat nou –no en el Parlament, sinó en l'àmbit de la defensa del pressupost d'Economia i Finances–, li he d'agrair que vostè s'hagi limitat, en aquest torn d'avui, perquè tot el que havia de dir ja ho va dir –i amb rigorositat, com vostè ens té acostumats– ahir, que vostè s'hagi limitat, en aquest torn d'avui, a parlar del pressupost del Departament, pressupost que, com vostè bé ha dit, és clar, no dóna massa joc, en el sentit que és un pressupost petit –5.000 milions i escaig, dins dels 2 bilions de pressupost de la Generalitat– i amb uns marges d'actuació determinats.

De totes maneres, sí que ha dit tres coses que, simplement, comento –i amb això acabo, senyor president–, que és el tema que li preocupen les desviacions, que és una de les coses que vostè ha dit: «em preocupen les desviacions», i el que això podria comportar de manca de rigorositat per part del Departament. És clar, ahir, l'honorable conseller, quan es parlava del tema de les desviacions, ell va poder utilitzar un argument que jo, avui, no li puc utilitzar, perquè ell va dir: «Home, si amb un pressupost de 2 bilions no tinguéssim desviacions, seríem uns virtuoses, no?». És clar, avui estem parlant, i vostè, avui, es limitava a parlar del pressupost del Departament, amb la qual cosa li he de dir que, bé, que, en part, té raó; és a dir, que s'ha d'intentar que les desviacions siguin les menys importants possible, que les partides s'ajustin, i, aquí, el que no hi veig és una voluntarietat, sinó, que, bé, ja el fet de preveure és també equivocar-se; és a dir, on hi ha previsió –amb més o menys mesura–, hi ha error, i, d'alguna manera, el que s'ha de fer és aprofundir perquè les desviacions siguin sempre el mínim possible.

Vostè ha fet referència a un compliment d'unes mocions, en el qual, jo, amb tota sinceritat, no estava, diria, molt centrat, perquè no havia seguit molt el tema en si mateix; ho he estat parlant amb l'illustre diputat senyor Codina –que és el que va parlar amb vostè en relació amb aquest tema–, i, evidentment, el nostre Grup, només faltaria!, no es nega en absolut a anar cap al compliment d'aquestes mocions, al contrari, es ferma en la seva estricta voluntat d'anar cap al compliment d'aquestes mocions. El que passa, amb tota sinceritat, és que, en el decurs de l'aprovació de les mocions i de tot el tràmit pressupostari, materialment, doncs, no hi ha hagut temps, no hi ha hagut possibilitat material del seu compliment, però jo refermo –que penso que és l'important en el dia d'avui–, refermo la voluntat del nostre Grup Parlamentari, i, per tant, també del Govern, d'anar, lògicament, al compliment d'aquestes mocions.

Bé, i res més. Moltes gràcies per la seva atenció i, tal com els he anunciat, nosaltres, lògicament, i en coherència amb tot el que hem dit, votarem en contra d'aquestes tres propostes que ens fa l'oposició, d'esmenes a la totalitat del Departament.

I, a continuació, amb el seu permís, senyor president, prosseguiré el meu company, senyor Pere Mutjé.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Mutjé, per acabar aquest torn en contra.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, molt honorable..., senyor vicepresident... (*Algú diu: «No, no, president».*) Gràcies, senyor president. Illustres senyores i senyors diputats, jo començaré per l'Institut d'Estadística de Catalunya, i començaria demanant –encara que entenc el sentit de l'esmena a la totalitat del senyor Martí Carnicer– que la retirés, perquè el que ha exposat aquí jo crec que no és motiu suficient per presentar una esmena a la totalitat del pressupost de l'Institut d'Estadística de Catalunya. I entenc el sentit en què l'ha presentat. No sé si el senyor Novella manté l'esmena a la totalitat de l'Institut; em sembla que el senyor Novella retira l'esmena a la totalitat.

Bé, el pressupost de l'Institut d'Estadística de Catalunya és un pressupost que serveix per finançar les 78 activitats previstes per l'Institut, que fonamentalment és un pressupost finalista, dedicat a despeses de personal i despeses corrents perquè aquest personal pugui treballar; és un pressupost que s'aprova en funció de les activitats estadístiques previstes a la Llei 9/96, del 15 de juliol, del Pla estadístic de Catalunya 1997-2000, que el senyor Martí Carnicer coneix perfectament, i que descriu, aquesta Llei del Pla estadístic 1997-2000, el conjunt d'activitats estadístiques consolidades, la relació d'activitats estadístiques experimentals de desplaçament d'objectius operatius de plans anteriors, i la relació de les activitats estadístiques en projecte, les quals s'han de dur a terme durant l'execució del Pla. Per tant, aquest pressupost, l'únic que fa és complir estrictament la Llei del Pla estadístic de Catalunya, corresponent al 1997-2000. Per tot això, senyor Martí Carnicer, jo li demanaria que la retirés, aquesta esmena a la totalitat de l'Institut d'Estadística de Catalunya. Si no, permeti'm que nosaltres no la puguem adoptar, eh? Repeteixo que entenc el sentit de l'esmena que ha presentat.

Pel que respecta a l'Institut Català de Crèdit Agrari, he de dir que poques variacions presenta el pressupost d'enguany de l'Institut Català de Crèdit Agrari pel que respecte al corresponent al 1997. La previsió per a l'any 1998 és que la seva activitat creditícia financi inversions per valor de 2.225 milions, que representarien, respecte a la Llei de pressupostos de 1997, un augment del 3,5%. Pel que fa a l'actual exercici, si bé el nombre de sol·licituds a 30 de setembre s'apropava a 1.900 milions de pessetes, el nombre de sol·licituds aprovades ha sigut de l'ordre del 77%. Per tant, hi ha una bona correlació entre l'activitat creditícia pressupostada i l'aprovada. Vull també assenyalar aquí que aquesta activitat creditícia està destinada al finançament d'inversions corresponents al sector agrari pròpiament dit, al sector ramader, al sector pesquer, al sector agroindustrial, comercialització i distribució de productes –no solament produccions agroindustrials– i també, d'una manera incipient, el que és l'agroturisme, eh?, en un petit percentatge. Concretament, aquests percentatges distribuïts corresponen, el 42,5%, al sector agroindustrial; el 25% a l'agricultura, el 29,5% a la ramaderia, el 2,4% a la pes-

4110

ca i el 0,42% –ho repeteixo–, d'una forma incipient, al sector de l'agroturisme.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Com és de suposar, com a fonts de recursos tenim l'endeutament del mateix Institut, és a dir, els contractes que realitza amb empreses financeres externes, recursos o préstecs a llarg termini, que pugen per al 1998 a 1.010 milions de pessetes –pràcticament idèntica quantitat pressupostada a la Llei de pressupostos de 1997. Com a segona font de recursos, hi ha les amortitzacions de capitals ja donats: 936 milions de pessetes, previstos en la mateixa línia que l'anterior pressupost. Completen aquestes fonts els ingressos per interessos dels préstecs que ha fet durant aquest període l'Institut i una transferència de capital de 150 milions de pessetes del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que incrementa el capital fundacional de l'Institut. *(Remor de veus.)* L'Institut Català de Crèdit Agrari també rebrà una transferència de capital de 100 milions de pessetes del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en compensació de la concentració...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, guardin silenci, si us plau...

El Sr. Mutjé i Pujol

...per la concentració de risc sectorial assumit per l'Institut *(persisteix la remor de veus)*...

El president

Ho repeteixo: guardin silenci!

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president.

...com ja vaig explicar detalladament en el debat de pressupostos del 1997, per compensar aquesta concentració d'alt risc que hi havia en alguns crèdits de l'Institut Català de Crèdit Agrari. En la mateixa línia, també tenim una transferència del DARP per disminuir en alguns punts el cost financer d'alguns crèdits determinats.

Finalment, per acabar, amb els ingressos l'Institut Català de Crèdit Agrari rep reintegraments provinents d'inversions reals, inversions reals fetes per l'Administració, que són transferides al seu fons de garantia d'obres complementàries. Respecte a les despeses, no hi ha pràcticament variació pel que respecte al capítol 1, de personal, i capítol 2, de despeses corrents, que varien un 1,3% o un 3%, respectivament. El cost previst tant de l'endeutament existent com per al que es formalitzarà durant l'any 98 és de 146,3 milions, amb una disminució de l'ordre del 17% respecte als costos d'endeutament que hi havia per a l'any 1997, segurament degut a la baixada dels tipus d'interessos. A més, el pressupost del 1998 incorpora com a despesa financer, amb una entrada i una sortida del pressupost, de l'Institut Català de Crèdit Agrari, 222 milions de pessetes en concepte d'interessos per operacions de crèdit

a llarg termini per import de 4.050 milions de pessetes, que es subscriuran a finals d'aquest any o estan a punt de subscriure's, específicament, per finançar els pagaments de les indemnitzacions per les actuacions contra la pesta porcina clàssica i que seran percebuts –aquests 222 milions de pessetes– amb càrrec al pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

En definitiva, senyores i senyors diputats, malgrat la forta i saludable competència de les entitats privades, principalment –com vaig explicar en el transcurs del debat de pressupostos de 1997–, de les caixes d'estalvi, que no solament ofereixen crèdits de tipus molt competitiu, sinó serveis addicionals, i de les seccions de crèdit de les cooperatives de Catalunya, l'Institut Català de Crèdit Agrari s'ha perfilat en el sentit d'actuar complementàriament a les tasques desenvolupades pel sector privat, assumint majors riscos, terminis més llargs i finançant aquests projectes o sectors que per les seves característiques poden tenir dificultats a l'hora d'obtenir finançament, però que poden tenir especial incidència de tipus social o territorial. Per tant, senyores i senyors diputats, tampoc podrem adoptar aquesta esmena presentada pel senyor Martí Carnicer, pel senyor Huguet i pel senyor Novella, en nom dels seus respectius Grups parlamentaris.

Per últim, passaré a defensar el pressupost de l'Institut Català de Finances, però, abans, em permetran –abans de passar directament a la defensa pròpia de l'Institut Català de Finances–, que parli d'un parell de qüestions, almenys, que se m'han posat pels meus predecessors aquí, en aquesta tribuna. La primera d'elles era la voluntat política manifestada en el transcurs del debat de pressupostos de 1997 d'endegar, de formalitzar i, finalment, constituir el Consell Assessor de l'Institut Català de Finances. Bé, nosaltres continuem amb aquesta voluntat. Han concorregut, com vostès coneixen, una sèrie de circumstàncies en el Departament d'Economia i Finances que han retardat aquesta formalització i, finalment, constitució, però em consta que el tema és un tema que està present a la taula del conseller i que serà engegat ben aviat.

Respecte al paper de les caixes d'estalvis a la política financer, permeti'm, senyor Novella, que, com a únic punt, aquest no li contesti avui, eh?, perquè estem parlant de les esmenes a la totalitat de l'Institut Català de Finances, de l'Institut Català de Crèdit Agrari i de l'Institut Català d'Estadística; per tant, aquest tema, no el tocaré avui. Vostè també ha parlat del paper que podria fer, com a banc central, l'Institut Català de Finances amb les seves limitacions. Aquest és un tema que vam discutir en el debat de pressupostos del 1996, concretament el juliol, de veure si l'Institut Català de Finances havia de fer o podia fer aquest paper de banc central.

Finalment, quant a les qüestions de què m'han parlat el senyor Novella i també el senyor Martí Carnicer, els confirmo que és un error material el que figura a la partida 0,832 de l'estat d'ingressos del pressupost de l'Institut Català de Finances, on ens parla de reintegrament de préstecs concedits al personal per valor de 7.200 milions de pessetes, eh? Evidentment, no es tracta –aquests 7.200 milions de pessetes– de préstecs con-

cedits al personal, sinó que es tracta dels capitals que s'amortitzen dels préstecs concedits a les empreses clients de l'Institut Català de Finances. Ho repeteixo: es tracta d'un error material que serà esmenat d'immediat mitjançant una esmena tècnica que presentarem a aquests pressupostos.

Quant al que forma part, com si diguéssim, de l'Institut Català de Finances pròpiament dit, els aspectes més remarcables del seu pressupost per al 1998 són els derivats de la seva activitat creditícia donat que la línia d'aval, tant la general com l'hospitalària, es mantenen constants a la Llei de pressupostos del 1998. Per portar a terme l'activitat creditícia pressupostada, que enguany és de 20.000 milions de pessetes, amb un increment molt important respecte al 1997, que era de 13.500 milions de pessetes, l'Institut Català de Finances comptarà amb una aportació de capital de 800 milions de pessetes –de capital fundacional–, idèntica a la que es va aportar a la Llei de pressupostos de 1997 i també podrà comptar amb 16.000 milions de pessetes d'endeutament pressupostat en el cas que es compleixin les previsions creditícies i, en aquest cas, faran que l'endeutament viu de l'Institut passi a ser de 58.900 milions de pessetes. Addicionalment, cal comptar amb 4.300 milions de pessetes d'ingressos financers, els ingressos dels crèdits fets amb els clients de l'Institut Català de Finances, i 7.200 milions de pessetes, que en parlava fa un moment, procedents d'amortitzacions de préstecs dels clients que acaben el préstec concedit. D'aquests ingressos, cal restar 1.600 milions de pessetes, que es portaran a fons específics; 2.400 milions de pessetes, que són les «despeses financeres i d'explotació», i l'«amortització de deute», de deute adquirit per l'Institut Català de Finances amb entitats financeres externes, que puja a 4.710 milions.

També hauran pogut observar que en els capítols 1, 2 i 6 hi ha variacions; si bé lleugeres en el capítol 1, més importants en el capítol 2 i 6, en el capítol de despeses corrents i en el capítol d'inversions. Bé, aquest augment de despeses en el capítol 2 i 6, sobretot, com he dit, són derivades o vénen derivades del pla actuació que té previst per al proper any l'Institut Català de Finances. Tant important com les variables computables, que els acabo d'exposar, considero que les iniciatives per al 1998 de l'Institut Català de Finances contribuiran enormement a incrementar la seva quota de mercat arreu de Catalunya com manifestava el seu desig en la seva exposició el senyor Novella.

L'Institut Català de Finances actualment està portant a terme una campanya informativa sobre les seves activitats creditícies en favor de les empreses, principalment, petites i mitjanes empreses d'arreu de Catalunya. Amb aquesta campanya es pretén arribar a un sector d'empreses ampli que no s'adrecen a l'Institut Català de Finances per manca d'informació i d'identificació amb l'entitat, com bé ha exposat el senyor Novella. La campanya compta amb el suport del Consell de Cambres de Comerç de Catalunya i s'ha previst un total de dinou sessions en les principals ciutats industrials i empresarials de Catalunya. El missatge bàsic de la campanya és que l'Institut Català de Finances és actualment una de les millors opcions per al finançament d'inversions de

petites i mitjanes empreses perquè ofereix crèdits ajustats a cada projecte en les millors condicions de cost i de termini i amb la gestió pròpia d'una entitat bancària. Aquesta seria una iniciativa de cara, sobretot, al sector del teixit productiu de la petita i mitjana empresa de Catalunya.

Una segona iniciativa que podem anunciar aquí es referia, es pot referir als ens locals. L'Institut Català de Finances ha rebut diverses consultes respecte a la seva participació en el finançament local. En aquest sentit, l'Institut Català de Finances no té cap impediment legal per finançar les inversions dels ens públics locals. L'Institut, per tant, està en condicions de dissenyar conjuntament amb les entitats representatives d'aquests ens o qualsevol altra entitat que correspongui una línia de col·laboració d'actiu i passiu que inclouria préstecs específics per a aquestes entitats. La línia tindria com a perspectiva o com a objectiu l'obtenció beneficis zero per a l'Institut, la qual cosa suposa la minimització de costos per als ens locals.

I, finalment –aquesta no es tracta d'una iniciativa, sinó que es tractaria d'un suport de l'Institut Català de Finances–, el finançament del Pla d'ocupació que esperem que se signi els propers mesos i que recull l'articulat del Projecte de Llei de pressupostos de 1998 de la Generalitat de Catalunya. El Pla pot comptar amb la participació d'altres entitats financeres de tipus públic i privat i des de l'Institut s'està estudiant la possibilitat d'aplicar fons europeus, en la línia d'ajustar-ne les condicions. També es podria estudiar la conveniència de la participació d'altres departaments de la Generalitat de Catalunya perquè contribuïssin a millorar les condicions de les operacions de la línia de finançament. Els préstecs de l'Institut Català de Finances serien a llarg termini, finançant una part molt important del projecte –potser un 70%, com a màxim–, i comptarien amb uns tipus d'interès de mercat, però situat a la banda baixa i definit com a preferencial per l'Institut Català de Finances.

Per tant, senyores i senyors diputats, analitzades les magnituds comptables, i les iniciatives i el suport que oferirà a la política de la Generalitat l'Institut Català de Finances, no considerem justificada aquesta esmena a la totalitat que han presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana, i per tant els demanaria que retiressin aquesta esmena a la totalitat; en cas contrari, nosaltres no hi podrem votar a favor.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Correspon el temps, ara, per fixar posició. En primer lloc, el Grup Mixt... No fixa posició. El Grup Popular? (Pausa.) No fixa posició? Molt bé.

Doncs, en aquest cas, procedirem a la votació. He de preguntar a dos grups, que els ha sigut adreçada una petició de retirada d'una esmena, si l'assumeixen, la retirada, o la mantenen. (Pausa.) La mantenen tots dos grups. Moltes gràcies.

4112

Llavors, també l'última pregunta que haig de fer abans d'iniciar la votació és si algú demana votació separada. *(Pausa.)* Ningú..., cap grup demana votació separada?

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president, sí, demanem votació separada de l'Institut d'Estadística.

El president

D'acord. Doncs, que es preparin les senyores i els senyors diputats per a la votació. *(Veus de fons.)* Només queda una..., he de recordar que només hi ha una esmena a l'Institut d'Estadística, perquè la d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha sigut retirada.

Molt bé, preparin-se per a la votació. Votarem, en primer lloc, l'esmena a l'Institut d'Estadística.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 35 vots a favor, 66 en contra i 12 abstencions.

Procedirem ara a votar el conjunt de les restants esmenes.

Iniciem la votació.

El conjunt d'aquestes esmenes han sigut refusades per 43 vots a favor, 66 vots en contra i 5 abstencions.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que prestin un moment d'atenció. Ara suspendrem el Ple fins a les tres de la tarda, en què iniciarem el debat del Departament d'Ensenyament. Tenim una hora i escaig –i uns minuts, només–, perquè les senyores diputades i els senyors diputats puguin alimentar-se com Déu mana. *(Rialles.)*

Es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a les tres i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Benestar Social.

(En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.)

El vicepresident primer

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió. *(Pausa.)*

Bé, correspon ara entrar en el debat de les esmenes a la totalitat al Departament d'Ensenyament. Començarà, doncs, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per presentar-la, té la paraula la senyora Carne Tolosana, per un temps de vint minuts.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats, honorable conseller, moltes gràcies per la seva

presència. No és imprescindible, però diríem que el debat és més autèntic si hi ha el conseller. Moltes gràcies. Bé, en aquesta intervenció defenso les esmenes a la totalitat del Departament d'Ensenyament, que és la número 59, i la referida a l'Incanop, que té el número 63.

Què caracteritza aquests pressupostos d'ensenyament? Parlant de grans números, el pressupost del Departament d'Ensenyament d'enguany té un increment del 8,9 respecte al del 97, que en números reals, comptant que la inflació seria d'un 2,3, voldria dir un augment del 6%, augment que s'aplica fonamentalment al capítol 1, per complir els acords de plantilles de l'any 95, i a transferències per transport i menjador als consells comarcals i concerts educatius a la xarxa privada, i tot i que té importància el capítol, el que representa més insuficiència és el d'inversions per a construccions previstes en el Pla plurianual.

Per què demanem la devolució d'aquests pressupostos del Departament d'Ensenyament? Jo intentaré raonar aquesta demanda en cinc punts: per la manca d'equitat, per la manca de coherència, per l'opacitat, per la insuficiència financera i la discriminació que hi ha en aquests pressupostos. Pel que fa a l'eficiència o l'eficàcia –i demano disculpes, perquè he dit «equitat» en primer lloc i havia d'haver dit «eficàcia i eficiència»–, aquests pressupostos mantenen l'estructura de l'any anterior, i per tant, es manté la desagregació d'universitats, que segueix depenent del Comissionat d'Universitats, del Departament de Presidència, i de l'educació de les persones adultes, que es manté en el Departament de Benestar Social, tot i les expectatives existents d'unificació de les diferents competències en política educativa en una mateixa estructura política i administrativa, com seria més idoni per a nosaltres, seria al Departament d'Ensenyament. Això vol dir que es consolida la despesa administrativa i d'estructura derivada de la separació d'Ensenyament i Universitats en diferents aparells administratius, tècnics i de gestió, que òbviament detreuen recursos del funcionament normal dels serveis educatius i que es deriven cap a la despesa d'estructura i coordinació.

A més a més, aquesta separació ens obliga a considerar també separatament nivells educatius que tenen continuïtat lògica i estructural –la secundària postobligatòria i els nivells universitaris–, que ens fan dissociar el binomi teoria - pràctica, és a dir la recerca educativa de la pràctica en els centres, a separar també la formació inicial de la formació permanent. Nosaltres pensem que això porta a una manca d'eficiència i eficàcia, però no només això. Per exemple, en el Consell Escolar de Catalunya, seguint una resolució, el compliment d'una resolució aprovada per aquesta cambra, s'havia de crear una mena d'observatori de formació professional –en dèiem–, i aquest observatori no té partida. Per tant, si no podem regular els canvis que fem voldrà dir que tampoc serem molt eficaços, que no basarem les nostres decisions en l'eficiència, etcètera.

També un altre tema que ens fa veure aquesta falta d'eficiència és el manteniment i fins i tot l'ampliació de situacions de provisionalitat pel que fa a les construccions escolars. També hi ha un tema que demostra que

no hi ha bona gestió, perquè segons els papers, segons la informació que se'n adjunta a aquests pressupostos respecte al grau de compliment del pressupost del 96 en inversions, que és un dels temes clau, falta un 30% dels possibles crèdits; no s'han utilitzat, i això és una qüestió –a nosaltres ens ho sembla– preocupant. Un altre tema que ens fa pensar que la gestió no és tan eficaç ni tan eficient com nosaltres creiem que hauria de ser és que el Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu té una dotació nosaltres entenem que misèrrima, de 15 milions. Pot haver-hi una bona gestió sense un control i sense una avaluació del sistema amb processos de canvi tan importants com és el de la reforma? Nosaltres pensem que potser no, que potser no.

He dit «manca de coherència interna». Què vull dir? Doncs que si agafo els objectius que marca com a prioritaris el Departament d'Ensenyament i els vull comparar –sí, «comparar» seria la paraula més adient– o contrastar amb els mitjans que es posen per al seu compliment, a mi em sembla que no existeix aquesta coherència, tot i que amb els objectius del Departament no ens costaria gens estar-hi d'acord; és a dir, hi estem d'acord, els podem subscriure tots ells. Parla de consolidar la reforma educativa, és un dels objectius. Home, jo crec que és un mica difícil sense avaluació; sense inversions necessàries, amb disminució de partides de formació per a la reforma; sense cap partida específica per a formació professional; encara manca el mapa de formació especial, d'ensenyament artístics... És difícil acceptar que aquí hi hagi intenció de consolidar la reforma. Parla també de «l'aprofundiment de les relacions en la unitat europea i la potenciació de l'ensenyament d'idiomes». Bé, doncs les partides per a la promoció de llengües estrangeres estan congelades. Els intercanvis internacionals –tots acceptem que la millor manera d'apreciar i de considerar i d'integrar-se és conèixer– es congelen en 5 milions, i les actuacions conjuntes a la Unió Europea tenen una dotació de 100 milions de pessetes.

«Reforma en profunditat de la formació professional», diu el Departament. I tant, molt d'acord, però no hi ha cap partida específica. Un dels sindicats majoritaris del sector parla de la necessitat d'invertir uns 2.125 milions enguany, a part de fer un pressupost plurianual, un projecte d'inversió plurianual per impartir amb garanties la formació professional, parla que serien necessaris uns 2.125 milions per enguany, i no hi ha cap partida específica. No ens podem sentir satisfets. «Un esforç» –diu– «per assegurar la igualtat d'oportunitats de tots els ciutadans en l'accés a l'educació». Sense cap mena de dubte, estem molt d'acord amb l'objectiu, però ens trobem que hi ha una disminució de la partida de beques. Ens trobem, tot i que no pertanyi a aquest Departament, que precisament la formació d'adults té una disminució d'un 1,2%; si hi afegim la inflació vol dir que disminueix realment molt: igualtat d'oportunitats relativa. I la xarxa pública de zero a tres es manté absolutament congelada.

«Potenciació dels ensenyaments artístics». Aquí –s'ha de dir– hi ha una partida important de convenis amb els ajuntaments; això està bé, però no hi ha cap increment de l'oferta pròpia. No té fe el Departament d'Ensenya-

ment en la seva capacitat, ell també, de collaborar en la potenciació d'aquest objectiu. A més a més, no hi ha mapa escolar específic. Diu: «foment d'actituds de participació i responsabilitat en l'àmbit escolar, tant dels alumnes com de les famílies i els docents». Congelació, un any més, de la dotació de funcionament del Consell Escolar de Catalunya. Com deia abans, com instauraran aquest observatori?, que no és un problema només de crear una comissió: uns mínims recursos es necessiten per fer-lo realment efectiu. I dels programes de suport a l'associacionisme de les AMPA i dels estudiants, també hi ha congelació.

Ens diuen: «ampliació d'accions d'informació i orientació escolar professional adreçades als alumnes». Absolutament important, sense cap mena de dubte, però els programes d'orientació escolar, que no tenien una dotació especialment generosa, tenen ara una reducció d'un 20%. Tampoc entenem massa cap on anirem, oi?, o cap on es vol anar. Diu: «progressiva introducció del concepte de promoció docent». No sé si això s'ha de recollir estrictament en uns pressupostos, però a hores d'ara no hi ha cap proposta concreta. «Continuació de les accions destinades a l'aplicació de la reforma; implantació del mapa escolar, mitjançant el pla plurianual d'inversions; establiment d'un nou model de gestió dels centres docents d'acord amb la LOPAGC i regulació dels serveis de transport i menjador». El pla anual d'inversions no es compleix. El Departament proposa revisar el funcionament de menjador i transport, que tots hi hem estat d'acord, els grups de l'oposició han fet ofertes concretes per fer tots plegats una revisió, perquè entenem que és un tema que no té solució, ara com ara, tal com està plantejat té un límit, té un final, i tampoc se'n ha escoltat. I aquí no hi ha cap proposta concreta.

Diu: «garantir una oferta suficient de programes específics de garantia social, junt amb el Departament de Treball», i no hi ha cap previsió pressupostària en aquest sentit. Nosaltres fem una esmena perquè els diners de la formació ocupacional, hi hagi la garantia que una part d'aquests diners són per a la garantia social i, a més, perquè aquesta es faci a centres públics, però d'entrada no hem trobat cap proposta concreta. Parla també d'impulsar la informàtica educativa. Doncs, hi ha disminució de les partides corresponents. És una mica, ens sembla a nosaltres, una mica o molt contradictori. Manca de coherència, per tant. Nosaltres crec que podem afirmar que no hi ha una coherència entre els objectius proposats i els mitjans... –almenys en tots els objectius–, i els mitjans que s'esmercen per abastar-los.

Un altre tema: el de l'opacitat. Nosaltres entenem que és difícil –difícil– estudiar, conèixer, analitzar i aprofundir en els pressupostos –no només d'Ensenyament, però com aquest és el cas del Departament d'Ensenyament...–, és difícil interpretar..., és difícil interpretar perquè els concerts augmenten, però, tot i que augmenten perquè ho han de fer –d'acord amb els acords que s'han establert amb els sindicats, amb els mòduls que estableix l'Estat–, per tant, hi ha una part absolutament justificable; hi ha una altra part entre difusa, confusa i opaca, que no sabem on va, però que tenim la sospita

4114

que hi ha un increment, no especialment justificat, dels concerts. I, si no és així, com a mínim, valdria la pena que s'aclarís que això no és així. I nosaltres creiem que el Departament té una facilitat, dóna una facilitat extraordinària per establir nous concerts, fins i tot, fins i tot en nivells no obligatoris.

Ja a detall: «Subvencions a llars privades». La subvenció no té contraprestació per a l'Administració; és un diner que va, i no saps..., sí que que saps en què s'aplica, però no hi ha cap mena de contraprestació. Nosaltres entenem que això no és correcte.

«Subvencions a unitats de pàrvuls en centres concertats», que és pràcticament automàtica. Nosaltres pensem que això és opacitat; no hi ha claredat en els motius d'aquesta adjudicació: no tots els centres són iguals; estaria segurament molt justificat no només la subvenció, sinó, si «m'apuren», fins i tot el concert, però en determinats llocs, en determinades circumstàncies, fent discriminació positiva. Nosaltres pensem que hauria de ser així.

Què passa amb l'educació especial? No sabem si se n'ocupen molt o poc, perquè realment no hi ha una sola paraula que ens permeti discriminar allò que es destina a l'educació especial.

A «Concerts educatius», hi ha un crèdit ampliable. Una vegada més farem una esmena que dirà: «que sigui amb consulta prèvia al Parlament» i jo tinc poques esperances que això s'aprovi, i una vegada més no s'aprovarà. El senyor Escudé se'n riu, però és que ell i jo ja sabem que va així.

Un altre tema: l'execució de la totalitat del crèdit de 15.492 milions que per acord del Govern es va encomanar a GISA. Quins centres?, s'exhaurirà la possibilitat d'aquest crèdit?, quins centres seran?, com podem saber-ho?, com podem controlar-ho? Opacitat. Nosaltres entenem que això és opacitat.

Insuficiència financera; per què diem això, tot i que hi ha un increment, un augment considerable dels pressupostos d'Ensenyament? Perquè no ens podem mirar el Departament d'Ensenyament com ens podem mirar altres departaments; per una raó molt simple: no perquè, com que, a vegades, és lògic que des de la teva especialització professional o la teva dedicació de tota la vida vegis allò com el més important, sinó perquè estem en plena reforma. No hauríem pogut fer unes olimpíades si haguéssim entès que la inversió en esports o en mitjans de comunicació era la mateixa que un altre any qualsevol. No es pot implantar una reforma educativa sense pressupostos extraordinaris. Per tant, aquí entenem que hi ha una forta insuficiència financera. En inversions: enguany es farà un 57% del previst i en el conjunt, del 95 al 98, des que es va aprovar el pla plurianual, si tot això s'acompleix, estarem a un 85% del compliment. D'altra banda, com dèiem abans, hi ha un 30% de crèdits que no s'apliquen; què passa?

Un altra qüestió que ens deixa astorats: l'FP, juntament amb l'allargament de l'escolaritat obligatòria, la revisió dels currículums, és una de les eines importants de transformació del sistema educatiu, allò que ens vol

homologar a la Unió Europea, als països europeus. Què tenim, quins mitjans hem posat per al desenvolupament de l'FP? Entenem que no són, com a mínim, no són suficients.

També pensem que hi ha una falta d'equitat, una discriminació però no positiva. Per exemple, l'aplicació dels concerts: quan tindrem una informació exhaustiva de com s'apliquen, on s'apliquen i amb quins criteris, els concerts? S'apliquen a nivells no obligatoris? Amb quin criteri es subvenciona o es concerta l'FP superior i es deixa, es posen només com a possibilitat d'impartició cicles formatius en centres públics? Quan tindrem la distribució real dels alumnes amb necessitats educatives especials? Ara per ara, les xifres que coneixem, que a més no són especialment actualitzades, ens diuen que estan concentrats a l'escola pública; l'escola pública s'enorgulleix de ser una escola per a tothom, però allò que pot ser un distintiu de qualitat, d'obertura i de pluralitat, quan només ho suporta un sector, vol dir que es converteix en un niu de problemes: no és mateix. Per tant, pensem que hi ha una manera d'aplicar els diners, d'aplicar els criteris, que no és correcta, que trenca l'equitat. Abans esmentava que, tot i que no sigui competència –i nosaltres voldríem que ho fos– del Departament d'Ensenyament, des de quin punt de vista equitatiu s'entén que l'educació d'adults disminueixi un 1,2% que, aplicant la inflació, vol dir encara més; com s'entén això, és que hi ha uns ciutadans que poden tenir dret a l'educació i uns altres que ja els ha passat el moment, que no cal que ens en preocupem? Pensem que això no és equitatiu, que no és una discriminació positiva.

«Subvencions a unitats de pàrvuls», que ja he dit abans, sense control, sense contrapartida, sense cap discriminació positiva. Petit increment, realment petit; hem de ser justos.

«Subvencions a llars privades», increment petit. Però és que les subvencions a les llars, al funcionament de les llars públiques, enguany augmenten però no arriben, ni en números globals, a tenir el nivell que tenien l'any 95 i no s'ha perdut cap centre. Què passa, que hem après a fer més barateta l'educació dels infants de zero a tres anys? Si fos així, fóra molt lloable, però nosaltres pensem que ens trobem senzillament amb una discriminació no positiva.

Com a detall –és un detall; aquest no és que sigui substancial, però és un detall que nosaltres pensem que il·lustra l'esperit del Departament, dels pressupostos del Departament–, hi ha una partida que diu: «Convenis amb centres d'innovació de formació professional privats» i té un increment –no és una gran partida–, però té un increment d'un 20%, i el mateix Departament no es dota d'una partida similar per als seus propis centres; per què, no té confiança en els seus centres, no innovaran o no se'ls demana que innovin?, només que absorbeixin allò que el centre privat no vol o no pot –segurament no vol– absorbir. Doncs, bé, per aquests motius: per la manca d'eficiència, per la manca de coherència, per l'opacitat, per la insuficiència financera i per aquesta –entenem nosaltres– discriminació no positiva i, per tant, una manca d'equitat com a conseqüència, nosal-

tres demanem el retorn, la devolució dels pressupostos del Departament d'Ensenyament.

Per últim, l'Institut Català de Noves Professions. La veritat és que jo he intervingut en tres debats sobre pressupostos i és que, quan m'ho preparava, estava a punt de repetir el que vaig dir el primer any, perquè és que no ha canviat res: és un institut que jo crec que potencialment té moltes possibilitats, però que a la realitat es converteix en un luxe sumptuari –sense voler ser impertinent, que intento no ser-ho mai–; és que no serveix per a res i no hi ha res més car que allò que no té funció, encara que siguin pocs els diners que s'hi esmercen. Per tant, nosaltres també, en aquest cas, en demanem la devolució, però és que, a més, recomanaríem al Departament d'Ensenyament que, per favor, faci un reflexió sobre la utilitat d'aquest Institut que nosaltres entenem que no és, precisament, exagerada en aquests moments quan, en canvi, l'aplicació d'un mapa de formació professional, la necessitat d'articular un pla d'ocupació podria fer d'aquest Institut una eina important; però que com ara per ara no és així, nosaltres pensem que caldria en aquest cas retornar aquests pressupostos, però en el fons el que demanem és que desaparegui l'Institut.

Moltes gràcies, per la seva atenció, senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Correspon ara el torn d'intervenció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula l'illustre diputat senyor Bargalló.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a l'hora de plantejar el discurs de defensa d'una esmena a la totalitat o de retorn d'un departament es pot partir de premisses diferents: des d'una anàlisi estrictament economicista de les dades, des d'una anàlisi de política –perquè, de fet, els pressupostos solen ser estrictament la plasmació en números d'unes voluntats polítiques–, o es pot fer amb un intent d'aiguabarreig de les dues coses. Jo ho intentaré fer en aquest tercer sentit, tot i que sóc conscient que segurament és el més difícil, especialment després d'haver-ho fet la diputada senyora Tolosana, amb la qual coincideixo en molts dels seus plantejaments i alguns dels quals els hauria dit reiteradament, i especialment a aquestes hores estranyes en la vida parlamentària en què he d'agrair profundament l'assistència de tots vostès aquí –és un esforç considerable–, entre les quals la del mateix senyor conseller.

El Departament d'Ensenyament, sens dubte, és un dels que en els pressupostos per a 1998 obté un creixement més significatiu, del 8,9%, el més significatiu, a més a més, dels creixements del Departament de 1993 ençà. Aquestes dues, dues xifres, d'entrada, les podríem considerar positives; és un dels que creix més o que creix més que el ho havia fet en els darrers anys; a més, no podem oblidar els 11.117 milions, si no m'he descomptat, que destinarà GISA a construccions escolars; per bé

que, per altra manera, hauríem de restar-hi els 900 milions que el Departament enguany destina a GISA..., per sumar bé hauríem de sumar una cosa i restar-ne l'altra; però, vaja, és igual, a grans trets les xifres són aquestes. Si descomptem la intervenció de GISA, el capítol que puja més percentualment entre els significatius pel que fa a la quantitat és el sisè, el de les inversions reals, que augmenta un 44,9%. Tot i això, després d'anys i anys de rebaixes, encara està per sota del capítol d'inversions del 93.

Pel que fa a la distribució interna del pressupost, hem de col·locar en el cantó positiu l'augment de la partida de conservació i reparació de centres docents no universitaris, que passa de 156.000 milions a 181; és una xifra..., perdó, de 156 milions a 181, sense el mil, una xifra poc significativa, però important i, especialment, en aquest cantó positiu, després d'anys i anys d'estancaments o creixements inferiors al creixement del nivell de vida i el creixement del nombre de centres; hem de situar en aquest cantó positiu de la balança l'augment de la partida de funcionament dels centres docents no universitaris que passa de 7.319 milions a 8.810. Ens en felicitem –aquesta era una reiterada petició dels grups de l'oposició– i ens en felicitem encara més l'any que aconseguim entre tots, i especialment el Departament, que aquests diners arribin als centres el dia que han d'arribar que vostès sap, senyor conseller, que a vegades arriben excessivament tard. I ens en felicitem perquè aquesta partida va tenir els anys 94 i 95 un increment zero i que els increments del 96 i del 97 van ser inferiors a l'augment del nivell de vida i inferiors a l'augment del nombre de centres.

Segurament que hauríem d'entrar ara a discutir si aquest augment, que ha tingut enguany aquesta partida que és molt important per a la vida quotidiana dels nostres centres docents, que és molt important per a aquesta vida quotidiana, si l'augment d'aquesta partida és un augment suficient tenint en compte aquests no augments anteriors i tenint en compte els augments dels centres docents, i segurament que seria aquesta una discussió que potser ens portaria a dir que haurien hagut d'augmentar més. Però, en tot cas, com que era..., any rere any, la nostra crítica en aquest punt era molt forta, doncs enguany no ens costa res dir, doncs, que certament enguany l'augment ha estat considerable.

En tot cas, en el cantó que podríem dir negatiu de la balança hi ha la disminució de les partides destinades a la formació del professorat i, especialment, en el cantó negatiu hi ha un augment, que nosaltres creiem superior al que hauria de ser lògic, als concerts educatius, les subvencions a unitats de pàrvuls en centres concertats, les subvencions de llars d'infants privades, les subvencions a escoles de música o dansa, convenis amb altres centres d'innovació de la formació professional, i ho sumo tot; no vull dir que en algun d'aquests apartats no estiguem d'acord en l'augment, sinó en la globalitat que ha augmentat, si no ens hem equivocat un 7,9%.

Aquest suport a l'ensenyament privat no es denota tan sols en el Departament d'Ensenyament, sinó en d'altres, com ara el de Treball, que destina 9.112 milions a

la formació professional privada per tan sols 483, 9.112, 483 a la pública.

En tot cas, hi tornarem, però, de la mateixa manera que la senyora Tolosana es negava a plantejar-se l'ensenyament només des del Departament d'Ensenyament, nosaltres, per exemple, que voldrem centrar part de la nostra intervenció en la formació professional, no podem parlar de formació professional només des del Departament d'Ensenyament. Però, li deia: cantons positius de la balança, cantons negatius de la balança.

Aquesta és una balança que conté un parany: si, el rebuig o el suport als pressupostos, el plantejéssim només des de la balança. Si diguéssim: hem de mirar aquesta balança a veure cap on es decanta per decidir si votem a favor o en contra dels pressupostos que ens presenten, seria un parany; el parany és la consolidació del nou sistema educatiu, el desplegament de la LOGSE. És a dir, el parany és que no estem en uns anys normals del Departament d'Ensenyament; no estem en uns anys normals. Jo li puc arribar a dir que, si estiguéssim en uns anys normals, el Departament d'Ensenyament..., que, si no estiguéssim implantant res; que, si no estiguéssim efectuant cap reforma, el nostre rebuig, si s'hagués donat, hauria estat molt meditat, perquè en aquests pressupostos –hi insisteixo–, l'augment d'enguany, no el podem negar, perquè en aquests pressupostos hi ha partides que augmenten, i no ho podem negar, tot i que hi ha partides que –hi insisteixo–, no hi estem d'acord, però seria molt meditat.

No és que el rebuig no hi sigui, però diguem que el rebuig ja hi és abans d'entrar a mirar els números, i ho és –una cosa que vostès saben, que reiterarem, i que la senyora Tolosana, a més, ho ha explicat amb una mena de comparació que m'ha agradat molt perquè és així. Si algú s'hagués plantejat que els pressupostos d'infraestructures viàries de Barcelona i els seus voltants, o els pressupostos d'instal·lacions esportives de cara al 92, havien de sortir de manera normal dels pressupostos normals dels departaments fets de manera normal, no hi haurien hagut Olimpíades a Barcelona l'any 92. Si algú hagués dit: «No, no; per construir les infraestructures esportives de Barcelona 92, amb els pressupostos normals n'hi ha prou, per construir totes les infraestructures de comunicació terrestres, d'aviació, per al 92, amb els pressupostos de Política Territorial o del Ministeri de Madrid, n'hi ha prou», no les hauríem tingut.

Doncs, aquí tenim el mateix. Per construir un nou sistema educatiu, no en tenim prou amb els pressupostos normals del Departament d'Ensenyament, per molt que augmentin significativament i per molt que estiguessin fets en una correcció, des del nostre punt de vista, que hi estiguéssim al cent per cent d'acord. No n'hi hauria prou, i no podríem donar suport als pressupostos perquè, per molt que estiguessin fets, des del nostre punt de vista, correctament al cent per cent, no estarien adequats a la implantació del nou sistema educatiu. I aquest és un motiu primer i principal de qualsevol «no», del rebuig contundent. I ho hem dit des d'aquí moltes vegades i hi insistim: sense un finançament específic més ampli del que permeten uns pressupostos ordinaris, sense aquest finançament específic, no es pot

construir un nou sistema educatiu amb garanties, no només des d'un punt de vista de criteris de quantitat sinó també de qualitat.

La fórmula GISA, imaginativa i endeutadora, s'ha mostrat insuficient per complir el calendari inicialment previst. Ja anàvem amb retard però, dels centres previstos a GISA l'any passat, vostès saben, perquè vostès mateixos ens ho han dit, abans que ningú, en el mateix Parlament, se n'han fet menys dels que tots esperaven que se'n fessin ara per ara, perquè és una fórmula que s'ha revelat més lenta de com s'esperava.

Però no només les infraestructures es retarden. Hi ha altres aspectes que ens preocupen: els pocs recursos humans destinats a centres d'ESO per fer l'atenció educativa preferent; la manca de garantia de la relació amb empresa a l'hora de la formació professional; el nombre excessivament mínim de psicòlegs, pedagogs i logopedes de què disposa la xarxa pública; la insuficiència del nombre d'educadors d'educació especial; l'estat, la quantitat i la qualitat de l'equipament dels centres docents, el material informàtic, aules específiques i mitjans audiovisuals; la dotació de les primeres instal·lacions per als cicles formatius, la no-cobertura de tota la demanda actual d'escolaritat de zero a tres anys, el manteniment de la incògnita dels cursos de garantia social, i algunes coses més. Aquests pressupostos no poden garantir tots aquests dubtes, ni de bon tros. Podem fer propostes de millora de gestió en aquests pressupostos; podríem fer propostes d'estalvi pressupostari en alguns conceptes. Per exemple, la integració de serveis. Vostès saben que el nostre Grup Parlamentari, amb d'altres, està per la integració de serveis educatius dintre del Departament d'Ensenyament.

Podríem parlar d'un millor i més gran control dels fons públics, d'un desistiment de subvencions a centres que incompleixen la normativa en algun aspecte, però no n'hi hauria prou, tampoc. L'obtenció del finançament específic és, doncs, inevitable. Si es vol consolidar un nou sistema educatiu de qualitat amb els serveis i les eines que obliga el desplegament de la LOGSE i amb la voluntat de situar l'ensenyament públic català en un alt nivell en el context europeu. Hi ha, a banda d'aquest primer gran i radical i, per si sol, únic, amb motiu suficient, motiu de rebuig d'altres, que ja farien referència a la política del Departament sostraint-nos d'un finançament i sostraint-nos, fins i tot, d'algun altre aspecte.

I jo els ho exemplificaré en un –per tampoc no voler tocar-ho tot i acabar no sonant res–, que és la formació professional en l'estat que està actualment al seu mapa professional; cal suposar que aquests pressupostos servirán per començar a aplicar el seu Mapa de la formació professional.

Quan el conseller d'Ensenyament va presentar el Mapa de la Formació Professional davant la Comissió de Política Cultural el passat 9 de juliol, va remarcar que pretenia respectar la proporció existent entre ensenyament públic i privat; és a dir, segons el conseller, l'ensenyament públic de formació professional hauria d'assolir un tant per cent semblant a l'ensenyament públic en el context general, que és un 60%, i, en el privat,

semblant al context públic, en el context general, em sembla que és un 40%.

Davant d'això, analitzant el Mapa, hi ha una primera qüestió que cal remarcar. En l'anàlisi quantitativa del Mapa, l'oferta privada no arriba al 15%; és a dir, sembla que el mateix Mapa ja preveu que en el futur hi haurà d'haver un creixement de l'ensenyament privat –ara, no regulat. Prova d'això deu ser la –de vegades– poca relació existent entre oferta privada de cicles formatius, que apareix en el Mapa, i la realitat.

Deixant de banda la formació professional no subvencionada, en aquest curs 97-98 hi ha un total de 731 unitats de formació professional concertades a Catalunya que poc tenen a veure amb el nombre de cicles formatius exposats en el Mapa: 71 de grau mitjà i 147 de superior. La conclusió sembla, d'entrada, òbvia: el Mapa ha estat plantejat per ordenar només una part: l'ensenyament públic. L'altre, en resta –pel que fa a l'ordenació– al marge, ja que s'haurà d'anar-hi incorporant a mesura que es renovin els concerts educatius.

No deixa de ser paradoxal que la teòrica eina de planificació de la formació professional tingui una mancança d'aquestes característiques.

Un segon aspecte preocupant és el poc control que el Departament ha exercit sobre les autoritzacions i els concerts en el camp de la formació professional. Ara s'apliquen automàticament els cicles formatius concertats als centres que ja els tenien en l'antiga formació professional, sense comprovar si s'estaven complint els requisits mínims. De fet, s'està exercint una pressió molt forta, per part de les patronals, davant el Ministerio, per modificar, a la baixa, el Decret 1004/91, que regula les condicions i instal·lacions per poder impartir la formació professional, i així mantenir concertats centres privats en unes condicions inacceptables, des del punt de vista de qualitat, i sufragats, però, amb diners públics.

Una tercera qüestió és la selecció que fa l'escola privada dels cicles formatius. Concentra la demanda en les famílies professionals de serveis on els equipaments són poc costosos i on la demanda és elevada; els centres privats podran triar, doncs, a la carta. De les necessitats socials i de les inversions costoses, se n'encarregarà la pública.

I, finalment, un altre tret negatiu. La impossibilitat que els centres públics puguin impartir cursos de formació ocupacional, finançats pel Departament de Treball i el Fons Social Europeu. D'aquesta manera, el Departament de Treball destina a la Formació Professional privada –allò que els deia abans– 900, 112 milions i només en destina 483 a la pública. I hi ha, doncs, molt diners de la formació ocupacional que no pot revertir en la formació professional pública, però sí que ho fa en l'ensenyament privat, el pare privat, que ha fet de la formació professional el seu espai de negocis.

Avui, moltes acadèmies compaginen, sense cap inconvenient, la formació professional específica i la formació ocupacional. Es dona, fins i tot, el cas d'acadèmies que, per manca d'espai o de professorat especialitzat, arriben a subcontractar aules i professorat de cen-

tres públics, per impartir cursos ocupacionals, sense compartir, però, els beneficis.

Aquesta és, doncs, la nova FP, que s'impartirà amb aquests pressupostos; una formació professional que tampoc tindrà un finançament específic ni convenient ni adequat, una formació professional amb una insuficient oferta pública, una formació professional amb un tractament diferencial entre la pública i la privada en casos tan evidents com els que es donen a Manresa o a Barcelona, o en casos tan evidents com aquests que els acabo de dir de la formació ocupacional; una formació professional que no podrà respondre, doncs, adequadament, a les necessitats socials, amb un currículum poc ampli i poc adaptable a una realitat que és en constant canvi, i una formació professional que encara no s'ha plantejat de manera efectiva la coordinació i la planificació de tot el que hauria d'haver estat programes de garantia social, formació professional específica, formació ocupacional i formació contínua.

Aquest és, doncs –deia–, un aspecte, amb el qual no estem d'acord, del que podríem dir-ne la política educativa. Els hem expressat una balança amb punts positius i amb punts negatius, pel que feia als números concrets del pressupost que ens han presentat. Els hem formulat un no rotund pel que fa a la manca de finançament específic i els hem expressat els dubtes sobre aspectes de política educativa que, en el fons, és el que els pressupostos executen a la pràctica, en un aspecte, en un únic aspecte, però, si volen vostès, no només important des de qualsevol punt de vista, sinó –com recordava la diputada senyora Tolosana– un dels fonaments d'aquest nou sistema educatiu, una de les esperances d'aquesta reforma.

I, amb el poc temps que em queda, l'Institut Català de Noves Professions. Quant a l'Institut Català de Noves Professions –ho diem cada any i hi hem d'insistir, com més avança la reforma, amb més clarividència en la insistència–, tindria, segurament, molta feina a fer; segurament, tindria moltíssima feina a fer, que no podrà fer amb aquest pressupost, que no podrà fer amb aquest pressupost. Enguany, augmentem un 1,3%, certament, i passem de 160 milions a 162. No només l'1,3 és inferior al nivell de cost de vida, sinó que aquests 162 milions estan molt lluny dels 232 milions de l'any 93. I és en aquest moment que et plantejges allò que ens plantejava també la senyora Tolosana. És a dir, en fem dues coses, de l'Incanop: o el convertim en un institut sòlid, que pugui plantejar-se tot això que avui he estat dient –noves professions, garantia social, formació específica ocupacional contínua, currículum adaptable a les realitats socials de constant canvi–, o fem això, i llavors ho canviem pressupostàriament, o en aquests pressupostos, diguem-ne, fem un gest –si ho volen, fins i tot, possiblement més bonic que altra cosa– de dir que estem per l'eficiència i per l'estalvi i tanquem l'Institut.

Nosaltres farem, a l'articulat, una esmena de supressió de l'Institut, no pas perquè –hi insisteixo– no creiem que les funcions pel qual es va crear hagin desaparegut, perquè la realitat econòmica...

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps.

El Sr. Bargalló i Valls

Senyor president, ara mateix.

...la realitat econòmica del seu pressupost ens hi obliga.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall per un temps màxim de vint minuts.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, aquí també, com la senyora diputada i el senyor diputat que han parlat abans, agraeixo la seva presència en aquest debat.

El nostre Grup ha presentat esmenes a la totalitat del Departament d'Ensenyament i de l'Incanop. Per què? Perquè ens sembla que aquest pressupost no permet afrontar tots els reptes de l'aplicació de la reforma educativa i perquè ens sembla que no la prioritza adequadament. Ens sembla que l'increment que dona no està justificat, per exemple, als concerts educatius amb l'escola privada i a l'aplicació de conceptes de transports i menjador gratuït, també a l'escola privada.

Aquests dos aspectes, de si permet afrontar reptes i les prioritats que usa, que ens semblen deficitaris, no impedeixen també reconèixer que hi ha aspectes positius en aquest pressupost. Per exemple, hi ha un increment del 8,9% del total i una part molt important d'aquest increment es destina a complir el compromís contret sobre les plantilles dels centres docents. També permet millorar algunes partides que fins ara estaven bloquejades i que havien provocat, per part del nostre Grup i d'altres, reclamacions insistents, com, per exemple, la partida «funcionament dels centres docents», encara que em sembla que, quant a aquesta partida, l'increment que té tot just permet compensar la pèrdua de poder adquisitiu que aquesta partida havia tingut en els anys anteriors.

Començaré pel tema aquest de què parlava, del caràcter social dels pressupostos d'Ensenyament, de l'equitat i del reequilibrament.

El senyor conseller d'Economia va dir que aquest era un pressupost social perquè les partides més importants i els increments eren del Departament d'Ensenyament i de Sanitat. El senyor Martí Carnicer va dir –i, evidentment, estant al mateix Grup, em sembla encertadament, i també per raons que va especificar, que tothom sap, i això és obvi– que els Departaments d'Ensenyament i Sanitat ocupen una part important de les competències i del pressupost del Departament d'Ensenyament, però, en canvi, el que posava en qüestió és que realment tinguessin un caràcter social i reequilibrador.

I, efectivament, jo penso que això es pot argumentar; per això, dic que estàvem en desacord amb el tracte de favor que, des del nostre punt de vista, hi ha en aquests pressupostos a l'escola privada –més enllà, podríem dir-ne, de les previsions legals, que respectem, i no volem pas, podríem dir-ne, trencar acords o equilibris passats.

Quin és el punt de partida respecte als concerts educatius en la nova etapa de reforma? El punt de partida és que ens sembla que s'ha fet una política de concert generosa; s'ha concertat moltes antigues escoles d'EGB que han passat a impartir no només a primària, sinó també a la secundària obligatòria, i de vegades amb cert tracte favorable, per exemple, usant diversos locals la mateixa escola.

S'ha incrementat també en algunes escoles el nombre de línies. Quin és el resultat d'aquesta política inicial de fa pocs anys? El resultat és un increment, jo penso, incontrolat de la partida de concerts; dic «incontrolat» perquè una cosa és l'increment que declaren en el pressupost del 98 i una altra cosa és la realitat. Declaren en el pressupost un increment previst de 4.755 milions, que suposaria un 7,9%, però ja des de l'any 1995 –i això el senyor conseller ho sabrà, perquè està, fa temps ja, davant del Departament d'Ensenyament–, des del 1995, es dona la realitat que la liquidació supera àmpliament el pressupost. En aquest cas, diré xifres, no perquè els vulgui atabalar amb aquestes xifres, sinó perquè pensin que és una qüestió comprovada, no és una reflexió genèrica i frívola.

L'any 1995, hi va haver una desviació –a l'alça, naturalment– de 3.446 milions sobre el pressupost. La liquidació del 96 ens dona encara una desviació més gran, de 8.408 milions sobre el pressupost. Però, què passarà el 97? La liquidació del primer semestre marca aquesta tendència al descontrol. Per exemple, si fem la projecció del primer semestre sobre tot l'any –cosa no només molt raonable, sinó que, probablement, és un càlcul a la baixa, perquè, mentre hi hagi ampliació dels cursos de reforma, l'últim trimestre, que ja és un nou curs, amb noves activitats, probablement tindrà un cost, una factura superior als altres tres primers trimestres de l'any–, si féssim la projecció, tancaríem, senyor conseller, l'exercici del 1997 amb una liquidació que seria 13.359 milions, o sigui, molt més que els anys anteriors, per sobre el pressupostat. Per tant, no només aquí hi ha una puja incontrolada, que els permet posar despeses necessàries, diners necessaris a altres partides, sinó que jo penso que, quan pressuposten vostès, ja saben que gastaran més, i el fet que diguin: «Oh, és que és una partida ampliable» no és cap raó, perquè el que diu l'articulat és: «ampliable per si hi ha una puja de mòduls», però els asseguro que la puja de mòduls de l'any passat no pot ser de 13.359 milions.

I el greu és que donen aquestes facilitats sense l'exigència corresponent; ja he dit que no volíem trencar acords anteriors, però el lògic és que, si es financen aquests centres privats, compleixin solidàriament amb la funció pública de l'ensenyament; però tots sabem que hi ha quotes il·legals, tots sabem que hi ha una falta de seguiment de les matrícules d'aquests centres: el programa informàtic de l'any passat va ser un fracàs, però no és

només el problema informàtic; el problema és quin paper han de jugar les comissions de matriculació i la inspecció. I és evident: avui mateix en alguns diaris surt la notícia: què passa respecte a l'atenció als alumnes estrangers? Això recau únicament i exclusivament sobre els centres públics pel sistema de preinscripció i pel sistema de quotes prèvies no autoritzades. El mateix podríem dir de l'atenció als alumnes d'educació especial, etcètera; els centres privats no tenen la quota de solidaritat necessària.

Passem al tema de menjador i transports. Ja he dit que hi havia aspectes positius. Hi ha un increment a la partida «menjador i transports» del Departament d'Ensenyament –que en part ho fa directament i en part ho fa per transferència als consells comarcals, la part majoritària–, hi ha un increment; ara, on va aquest increment? Segons dades de la Conselleria –i aprofito per agrair les informacions, que, d'altra banda, és la seva obligació que ens donin, quan les demanem, i haig de reconèixer que, en general, ens han donat les informacions amb la precisió i exactitud normal que nosaltres desitjàvem i demanaven–, bé, segons dades de la Conselleria, aquest curs estan facilitant transport i menjador gratuït a 3.130 alumnes de l'escola privada. Aquesta dada és important, però encara és més important que la quantitat d'alumnes transportats gratuïtament duplica els del curs anterior. Senyor conseller, senyors diputats o diputades de Convergència i Unió, se seguirà duplicant l'any que ve?

I posaré un exemple per veure que aquí hi ha una desviació política, una contradicció, jo diria. L'exemple és molt clar: es va negar el transport gratuït als alumnes de l'Estartit per anar al centre públic de l'Institut de Torroella a fer secundària obligatòria; no només se'ls hi va denegar, sinó que un tribunal, al que van haver d'acudir, els va donar la raó. Què ha fet el Departament d'Ensenyament? Ha presentat recurs contra la sentència. Em sembla especialment greu assabentar-me, a través de les informacions del Departament d'Ensenyament, que, mentre es negava el transport –i el tribunal diu que negar-los-el seria una inequitat– als alumnes de l'Estartit, que estan a 9 quilòmetres –encara que estiguin al mateix domicili–, a un centre de Torroella, es transporten gratuïtament més de 300 alumnes –i se'ls dona menjador gratuït– que van a una escola privada. No sé si és cert, jo només repeteixo les dades que m'han passat.

És clar, jo em penso que, per als alumnes que s'han de traslladar de domicili, hi hauria d'haver una escola pública de referència i els que realment vagin a l'escola pública de referència del municipi més proper tindrien dret, segons la Llei, a transport i menjador gratuïts. Els que vagin a una altra escola, sigui una altra escola pública o una altra escola privada que no sigui el centre de referència, tenen tota la llibertat d'anar-hi mentre hi hagi places lliures, però no tindrien dret, si no és el centre de referència, ni a la prioritat de matrícula, que les zones escolars donen, ni al transport i al menjador gratuïts.

Passem a altres temes, perquè he dit que no només ens sembla que hi ha una falta d'equitat, sinó que no es compleixen alguns –altres aspectes, he reconegut que

són positius–, no es compleixen tots els objectius que són necessaris per aplicar la reforma. Un tema important és el de les inversions. Per què és important? Doncs, molt senzillament, perquè, repetides vegades, hem dit que el repte, que potser hem de considerar molt positiu, que va fer, que va assumir el Departament d'Ensenyament, anys enrere, d'avançar, en primer lloc, d'una manera molt important, la reforma educativa a Catalunya, per donar més coherència i, en segon lloc, traslladar tots els alumnes de 12 anys que havien de fer secundària de l'antiga escola d'EGB a l'institut, tant si estava preparat i fet el nou institut com si no estava fet o no estava feta l'ampliació, això podria ser un repte positiu molt important, però, és clar, comportava, implicava una segona part: que es complís amb tota puntualitat el programa d'inversions, el pla d'inversions.

Haig de dir que hi ha un aspecte positiu en els pressupostos d'aquest any, que és que, al revés dels anys anteriors, la quantitat –sumant, naturalment, el seu objectiu, podríem dir, i agafant totes les referències del pressupost, sumant el que pressuposta el Departament d'Ensenyament i el que pressuposta GISA..., s'està molt a prop –potser no hi arriba, però s'hi està molt a prop– del compromís suprimit en el pla d'inversions. Ara bé, això, el que no permet és recuperar el retard, el que no es va fer en els anys anteriors. Llavors, què passa? Que, bàsicament, aquests pressupostos d'inversió permeten acabar els projectes iniciats el 97; permeten fer moltes petites obres, que segurament són necessàries, i continuen encara l'increment de prefabricats; per exemple, per a l'any que ve, hi ha destinats 1.350 milions, agafant el Departament i GISA, però, en canvi, no hem sabut trobar la majoria dels 26 centres que resten encara de prioritat 1, ni es contempen els de prioritat 2 i 3, si no són aquells que ja s'havien avançat per acords anteriors.

Per tant, ens sembla que cal un nou encàrrec d'obres a GISA. El senyor Jané, en un debat, fa pocs dies, en comissió, deia que GISA tenia un gran crèdit –fins i tot crèdit bancari i comercial, diguem-ho així–, i que executaria projectes no contemplats, perquè pagaria quan fos, perquè tenia molt crèdit. Bé, jo, senyor Jaume Jané, en aquestes inversions no contemplades en el pressupost, en aquestes inversions no pressupostades, permeti'm dir que no hi crec massa, que hi tinc un cert escepticisme. M'alegro que hi cregui, però jo li donaré un motiu pel qual no hi crec –no és una postura apriorística..., per què no hi crec? Perquè, en els anys anteriors, el Departament d'Ensenyament mai, en les seves liquidacions, ha complert l'objectiu de les inversions, i podríem dir que els romanents de l'any anterior són neutres, perquè cada any han estat els mateixos i no influeixen en res; és a dir, potser han executat una part del que quedava pendent, però, com que han deixat igualment una part, això no influeix. La liquidació –em sembla que és el que val, quan es disposa– és sempre inferior al pressupostat. Per tant, quin miracle passarà l'any que ve que no només gastaran tot el pressupostat, sinó encara més? Em sembla difícil. M'alegraria que fos així.

Altres temes que em semblen importants: la formació professional, que és un tema d'actualitat. Els acords de

Luxemburg, per exemple, sobre ocupació assenyalen la relació que hi ha entre formació professional i nivell que es pot aconseguir d'ocupació. En aquest moment s'ha de programar la nova formació professional. Per què? Perquè, com que molts centres públics han avançat la reforma i, aquest any, ja fan no només el segon de secundària obligatòria, sinó també el quart, l'any que ve han de tenir una oferta molt important de la nova formació professional. I tenim pocs mesos, tenim pocs mesos perquè, normalment, per allà el mes de març, aproximadament, s'obre el període de preinscripció. Bé, doncs, en aquest moment el que s'està fent és revisar les alegacions en el mapa escolar, cosa que, per nosaltres, té un problema: no s'ha definit clarament un model. Llavors, amb quin criteri, podríem dir, es revisaran, s'adoptaran les decisions sobre aquestes alegacions, si no es té un model clarament definit?

Però, a més a més, hi ha un altre aspecte: estem parlant del curs que ve. Ens sembla que hi hauria d'haver un mapa, per exemple, o un programa d'inversions específiques per a formació professional –cosa que no apareix de cap manera en els pressupostos.

Un altre tema relacionat amb aquest és el de la garantia social. També aquí ens sembla positiu, per exemple, que hi hagi un increment del programa de la transició al treball, ja que algunes de les activitats d'aquest programa s'assemblen molt al que han de ser els programes de garantia social per als qui no hagin adquirit el certificat de suficiència i necessitin una ajuda específica per a ells per accedir al món del treball, però, en canvi, ens sembla plenament negatiu que hi hagi només una partida de 1.000 pessetes oberta al Departament d'Ensenyament per als programes de garantia social. Se'ns dirà: «Bé, és ampliable»; bé, és que no es tracta només que hi ha una partida oberta de 1.000 pessetes; es tracta que, paral·lelament, no hi ha cap programa específic de garantia social i, més aviat, pel que ha donat a conèixer el Departament d'Ensenyament, hi ha una renúncia a favor del Departament de Treball i de les activitats genèriques, que són bones, però no són específiques, per a aquests joves, per a aquests nois i noies, els programes genèrics de formació ocupacional.

Per anar acabant, jo penso que, encara que no seré tan exhaustiu com ho ha estat la senyora Carme Tolosana..., però voldria encara que sigui mencionar alguns temes més.

Sobre educació especial. En el procés aquest d'aplicació de la reforma, els centres d'educació especial, tant municipals com privats, tenen uns problemes propis d'aquesta etapa, en què se suma la disminució de la població –cosa que repercuteix molt més especialment en els centres d'educació especial, potser junt amb el fet que la integració, podríem dir, també els hagi restat alumnes–, s'ajunta això amb l'aplicació de la reforma en uns problemes específics. Els convenis amb ajuntaments i els concerts per a centres d'educació especial ens semblen insuficients. Per exemple, no contemplen el tema dels monitors que en aquests tipus de centres es necessiten, per exemple, per a menjadors escolars. Altre tema és el de la gestió, que potser també hauríem de lligar amb el pressupost. Per exemple, es paguen molt tard aquests convenis i concerts, cosa que, a aquests

centres que tenen especials necessitats, els posa en moltes dificultats, i hauríem de recordar, també, que encara no s'ha publicat el famós decret que regula aquest tipus d'ensenyament.

Respecte a l'educació infantil, que també segons la reunió de Luxemburg té una importància molt gran, l'educació infantil, amb el tema de la inserció de la dona en el món del treball, veiem que les despeses de funcionament dels centres del Departament estan pràcticament congelades –el que pugen no compensa, podríem dir, la inflació–; s'estan fent uns convenis de tercera part injustos amb els ajuntaments, la qual cosa fa que no permeti incrementar l'oferta de places, i no es crea ni hi ha intenció de crear ni es veu en els pressupostos oferta de noves places públiques.

En el cas de l'ensenyament d'adults, que jo penso que nosaltres ho volem posar aquí perquè opinem que també una de les esmenes que hem de fer és transferir l'ensenyament al Departament d'Ensenyament, també l'ensenyament d'adults, és el tercer any que baixa –aquest any baixa aproximadament un 1,5–, i baixen també les subvencions als ajuntaments, i baixen any darrere any per a centres d'educació d'adults. Per tant, on està aquest caràcter social equilibrador dels pressupostos?

Finalment, jo voldria parlar també dels centres de règim especial. Vejam, en aquest tema, com he fet en altres, el pressupost de 1988, per exemple, en el cas d'escoles de música i en el cas dels conservatoris, hi ha un increment important. Voldria recordar que, en part, el tema dels conservatoris professionals de grau mig es va aconseguir encarrilar per una pressió molt gran dels municipis que tenien aquests centres; no va ser fàcil la qüestió. Però temes com el Conservatori Superior no estan recollits en els pressupostos ni per la implantació dels nous plans d'estudi, ni per la construcció, que estava prevista, d'un nou centre. Ens podem trobar a Catalunya, si no s'hi posa remei, que s'extingeixin els antics plans d'estudi i no tinguem estudis superiors d'ensenyaments musicals. En el cas dels ensenyaments artístics, també de règim especial, la planificació no s'ha fet. Nosaltres entenem, potser ho podem entendre, que l'any 1995 el que llavors era conseller d'Ensenyament, el senyor Pujals, digués: «En aquest moment la prioritat és l'ensenyament obligatori»; però és que estem ja en els pressupostos, discutint els pressupostos del 1998.

I finalment, com que veig que s'encén el llum, només dir que potser sobre el tema de l'Institut Català de Noves Professions hauríem de fer un debat a part, no contentar-nos amb repetir cada any, com han fet els diputats anteriors, que o bé el revitalitzen o bé el tanquen, però la situació actual no pot ser.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt i per un temps màxim de vint minuts, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, surto aquí per defensar l'es-

mena que des del Partit per a la Independència hem presentat al Departament d'Ensenyament, una esmena que hem presentat més per rutina que no pas per l'entusiasme d'intentar fer veure la necessitat de variar la política educativa del nostre Govern. I dic poc entusiasme perquè ens trobem amb uns pressupostos molt poc innovadors respecte als de l'any passat, amb un augment numèric de 37.000 milions i un augment relatiu respecte al global del pressupost presentat de 0,7 punts, passant d'un 18,4 per enguany al 19,1 que hi havia, que hi ha, que es presenta per al 98. Un increment que, evidentment, és positiu, però que donat el context actual entenem que és massa poc. Quan el Govern de Catalunya va decidir amb un gran consens social al seu costat aventurar-se i aplicar de forma accelerada la reforma a Catalunya segur que va tenir en compte que això representava una inversió molt important, i el fet és que durant els darrers anys s'han fet notables esforços per adaptar amb un cert ritme de marxa forçada tota la infraestructura educativa. Però l'esforç no és suficient, i per això entenem que calen més recursos per a l'ensenyament i una de les vessants de la nostra esmena es feta amb la voluntat d'una certa complicitat amb el mateix conseller Hernández tot reclamant al Govern més atenció a l'ensenyament i, per tant, més recursos cap a aquesta Conselleria.

Però aquesta complicitat amb el conseller és només de portes enfora del Departament: quan mirem el repartiment intern dels recursos, el nostre posicionament és crític amb els criteris imposats i les prioritats establertes. La principal, l'incompliment de compromisos. Segons els càlculs fets públics, la inversió prevista per al 98 en nous instituts es quedarà en un 57% del que s'havia anunciat. Entenem que cal complir els compromisos i prioritzar –tal com es va anunciar– la millora de les infraestructures amb l'objectiu d'evitar la precarietat material que encara pateixen masses centres d'ensenyament públic.

I, parlant de precarietat material, cal dir que no només la pateixen els edificis per fer o per modificar, sinó que també ha baixat la inversió per al manteniment dels centres públics existents; el sindicat UGT calcula que anem a 78.000 pessetes per centre, cosa, si és així, òbviament insuficient i podríem dir que ridícula. A més a més, no es fomenta l'educació pública de zero a tres anys i, en canvi, es deixa en mans del món privat; ni tampoc s'inverteix prou en la formació de professorat.

Per contra, les partides destinades a les escoles privades concertades creixen excessivament sobretot tenint en compte la limitació de les partides destinades a l'escola pública. Aquí es posa en evidència la voluntat oficial, més o menys explícita, de potenciar l'ensenyament privat concertat en detriment del públic, tot trencant un equilibri que s'havia mantingut durant anys. A més a més, hi ha una discrepància més estructural, ja que entenem que estem parlant d'una conselleria coixa, ja que, malgrat el seu nom, només administra una part de l'ensenyament a Catalunya, ja que les universitats estan a càrrec d'una conselleria més «seriosa» –entre cometes–, com és Presidència, i l'educació de persones adultes encara es troba, amb una certa mentalitat de beneficència, dins la Conselleria de Benestar Social. Aques-

ta política no ens satisfà, i per això hem presentat l'esmena a la totalitat al Departament d'Ensenyament.

Senyores diputades, senyors diputats, una bona qualitat de l'ensenyament és bàsica per al benestar futur del país. La prova la tenim en la intenció de diversos ministres espanyols que no volen perdre temps i no paren de fer propostes del tot reaccionàries relacionades amb l'ensenyament. Podem parlar del Decret d'humanitats, de la censura prèvia anunciada per als llibres de text o la intenció, fins i tot, de militaritzar l'ensenyament a les escoles. L'Espanya negra, a través de la ministra Aguirre o del ministre Serra, va a l'assalt del nostre sistema educatiu; motiu més per plantar cara i per construir –això sí, amb recursos– una educació dirigida a la formació de persones lliures que entenem que són la base per fer ben aviat un país lliure.

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, tenen la paraula la diputada... El senyor Jaume Jané, el diputat senyor Jaume Jané. Amb distribució parcial del temps o assumint-la tota? (*Pausa. Remor de veus.*)

El Sr. Jané i Bel

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, de fet, s'ha dit..., si només miréssim aquest pressupost des d'un punt de vista de partides, segurament algunes de les esmenes a la totalitat no s'haurien presentat. Però, és clar, estem en un pressupost d'un departament que el seu contingut té un caràcter polític i un caràcter ideològic i que, per tant, és lògic que cada un dels grups polítics de la cambra tinguem moltes discrepàncies no en com, sinó en el què i, a més a més, en el com. Per tant, se'ns afegeixen –allò de la balança del senyor Bargalló–, se'ns afegeixen una sèrie de connotacions que ho fan molt més complicat, tot això.

Per part nostra, intentaríem aprofitar aquests minuts per indicar compromisos i objectius. Permetin-me que digui una dita molt popular, però avui la diré canviada: «A vegades l'arbre no ens deixa veure els boscos.» Estem en un debat pressupostari, em perdonaran; jo faré d'entrada servir algunes xifres. Les variacions entre el 98 respecte el 97 per a tot el pressupost de la Generalitat de Catalunya és del 5 punts –per cent–; el del Departament d'Ensenyament, 8,9 punts, que això signifiquen 27.660 milions d'increment. Del 97 respecte al 96 vam tenir un increment de pressupost del 3,5%. Si a aquest 3,5% se li aplica el 8,9%, ens trobem que en dos exercicis, els dos exercicis –l'actual del 97 i el que presentem pressupostos– hi ha un increment del 12,71%, una mica més gairebé d'una vuitena part del que era el pressupost fa dos anys. Per tant, joestic d'acord quan algun diputat que m'ha precedit ha exposat que potser per a algunes partides l'esmena a la totalitat no estaria del tot justificada. Les dècimes i centèsimes en aquest pressupost, quan parlem percentualment, tenen molta importància perquè significa una gran quantitat de diner. El pressupost d'enguany repre-

sentarà per al Departament d'Ensenyament poder tenir 338.897.191.078 pessetes; significa passar, respecte al de la Generalitat de Catalunya de l'any 97, d'un 18,5% a un 19,2% per a l'any 98.

Permetin-me que m'aturi en el tema d'inversions, que ha estat citat en totes les intervencions que m'han precedit. En el capítol 6, el d'inversions, les «Obres en centres docents» sofreixen –en positiu–, sofreixen un increment del 51,5%; es passa de disposar de 8.067 milions per al 97 a 12.221 milions, als quals cal incloure una partida de 900 milions per pagar la primera anualitat a GISA. GISA –n'ha parlat el senyor Hugué, en va parlar el conseller Mas ahir, el senyor Martí Carnicer, n'han parlat tots i cada un dels diputats que han intervingut en el debat ara del Departament d'Ensenyament–, GISA és un canvi substancial de procediment; les obres del Departament d'Ensenyament des del 97, a més a més de la disposició pressupostària, actua per acords del Govern fent encàrrecs concrets a GISA, i per tant, caldrà anar veient en cada cas la seqüència de cada obra.

Cal anar canviant, per tant... Ho varem dir en comissió; en comissió agraeixo al senyor Cadevall que recordés el que jo havia dit; jo hi crec en aquest sistema, entre altres coses, perquè és possible, fa possible. No és que cregui en GISA perquè sí, sinó amb el sistema d'aplicació dels encàrrecs per part d'acords del Govern a GISA, una empresa pública que està, doncs, al servei de les infraestructures, de bastir infraestructures per al país, i per què no bastir aquestes infraestructures educatives, com ja es va poder fer possible gràcies a la intervenció del Govern, gràcies al nostre Grup Parlamentari també en el pressupost del 97, gràcies a aquella doble esmena coincident entre el Grup Popular i el nostre Grup?

S'ha acabat la primera... –almenys en una fase d'encàrrec–, la prioritat 1, pràcticament –el que passa és que està en seqüències diferents–, i ja s'ha iniciat fins i tot els temes de prioritat 2. GISA, per tant, complementa –i perdonin aquest to colloquial–, GISA complementa, dóna una nova dinàmica –començada ja, no que cal començar-la, sinó que ja està començada–, i que el nostre Grup Parlamentari creu fermament que el nostre Govern seguirà fent aquells encàrrecs pertinents que calguin per complir amb els seus propis compromisos a aquesta empresa anomenada GISA. Les obres en centres docents, del pressupost que es presenta en aquest Parlament..., hi ha una part directament gestionada amb aquest pressupost, aquells 12.221 milions que parlàvem, que fan referència a inversions en centres de nova construcció, pagaments de plurianualitats, RAM –reformes i ampliacions– i liquidacions.

Un altre tema que s'ha suscitat, en aquest capítol sisè, és el d'equipaments en centres docents. Hi ha un increment molt molt espectacular, en el pressupost del Departament d'Ensenyament d'enguany: hi ha un 73,1% d'increment, la qual cosa suposa poder passar d'una disponibilitat de 982 milions per al 97 a 1.700 milions per al 98. I, especialment, això –se'ns diu, se'ns comunica per part del Departament–, destinats a equipaments en centres de formació professional.

Jo, permetin-me..., aquest diputat, està molt content que en aquest capítol es mantingui la partida 780.01, que és una partida oberta de 1.000 pessetes, però que aquest diputat, vol manifestar la seva satisfacció que aquí estigui. Està referida, aquesta partida oberta, a subvencions per a obres de transformació i equipaments en centres privats concertats. Això és una concreció del nostre compromís, aquest pla d'inversions. El president Pujol, el conseller Hernández, ahir en aquest debat el conseller Mas, a tort i a dret, fora de la cambra i a la cambra, han anat repetint el compromís del nostre Govern, i el compromís del nostre Grup Parlamentari, que donem suport al Govern.

El diari de sessions n'és un testimoni. El president Pujol, en el debat de política general, va fer una sèrie d'afirmacions: «Per començar» –deia el president–, «tenim coses a mig fer, de vegades per retards crítics, altres cops perquè, simplement, tota acció, tot canvi, tota reforma, sobretot si és important, requereixen temps: la LOGSE és a mig aplicar...», etcètera, etcètera. En un altre paràgraf de la seva intervenció deia una afirmació en negatiu, diu: «No s'ha interromput l'aplicació de la LOGSE». Deia més endavant: «millores que han permès superar els efectes de la recent política de contenció pressupostària, que han permès aplicar la LOGSE, continuar la política sanitària...», etcètera, etcètera.

I hi ha el compromís del conseller Hernández, en compareixences en aquest Parlament, en interpellacions. El conseller Hernández, no fa gaire, el 9 d'octubre, ens feia, una vegada més, la petició d'obrir el debat; de fer-hi aportacions per part de tots els grups. El conseller Hernández ens deia, entre moltes altres coses: «Jo crec que sobre totes aquestes qüestions tenim l'obligació moral i política de reflexionar, per fer un sistema o per intentar fer un sistema, en la part que pertoca Catalunya, cap a un sistema que sigui més just, que sigui més equilibrat...» I afirmava, per no defugir la seva obligació, deia: «És evident que el primer que té l'obligació de fer això és el Departament: ho està fent.»

S'ha dit en aquest Parlament, fora d'aquest Parlament, que cal fer-ho tot, però no tot alhora. Fer-ho tot i tot alhora, això és gairebé no viable per a cap grup humà. El nostre, de grup humà, em sembla que tampoc no podem anar-nos comprometent a fer-ho tot i, a la vegada, fer-ho tot alhora.

Afirmem que les polítiques d'Ensenyament són polítiques de futur, que cal transcendir la LOGSE, que cal fer plantejaments arrelats a les necessitats i a les possibilitats, tant amb les polítiques de garantia social, de la nova formació professional –que ha de ser nova de veritat: perquè pugui ser formació professional de cara a les necessitats del nostre país, del nostre jovent, de les nostres empreses, cal ser realment, cal que fem, cal que bastim una nova formació professional de veritat–, amb els ajuts a les famílies –tant menjadors com transports, els llibres, les beques...–, el que calgui.

Volem, per tant, anar arrelant, a través d'aquest pressupost, polítiques socials d'ampliació de la cobertura social, no restrictives. Ens sembla que, com han fet altres grups polítics –a nivell d'Estat, per exemple, fins fa

poc, el govern central anterior, a través del seu Ministerio de Educación—, no valen per nosaltres plantejaments igualadors i comprensius i haver fet polítiques d'enrasar per baix. Ahir el senyor Riera, avui el senyor Bargalló i algun altre diputat, ens deia que, en altres departaments, en el Departament d'Ensenyament, ens deia que hi ha una millora, que es troba una millora, tant en la reducció de partides esmenades en altres exercicis pels grups de la cambra com per partides que augmenten aquesta millora, com s'acaba de dir. Nosaltres, a Ensenyament, hem trobat una partida que no ens satisfà, des del nostre Grup Parlamentari, i que hi presentarem una esmena, que és una partida adreçada a subvencions a entitats pro deficientes: des del nostre Grup Parlamentari, presentarem una esmena amb què es pugui ampliar la partida aplicada a entitats pro deficientes.

El personal. Al personal, capítol 1, hi ha un increment del 5,7%, que es destina a personal docent un increment del 6%. Ja saben tots vostès que això és degut als compromisos que hi ha d'ampliacions de plantilles, als increments de professorat de primària a ESO, a un canvi d'horari, a un canvi de retribucions, d'honoraris, a un increment de personal d'administració i serveis, i de psicoterapeutes. Això, això del personal, del personal docent, també va complint part..., és el compliment d'una part dels nostres compromisos.

En formació. En formació, en el capítol 2 —ho dic perquè també s'ha citat—, hi ha un decrement d'un 14,8%, destinat a formació del professorat, per al capítol 4, que això significa un decrement de 80 milions i mig, però hi ha un increment del 21,6%, destinats a formació del professorat, en el capítol 4, de 182 milions 200.000 pessetes. Això permet poder disposar de dues partides —una de 464 milions i escaig i una altra de 1.024 milions de pessetes— dedicades a formació permanent, a normalització lingüística, cursos de perfeccionament, subvencions a col·legis o instituts de formació, beques i ajuts a formació del professorat.

En el transport escolar, caldria recordar a tots plegats que, per llei, el transport i el menjador escolar es fa..., l'objecte de la Llei, el destinatari de la Llei, el subjecte de la Llei és l'alumne, no és ni un centre públic ni un centre privat. És l'alumne, que té dret a percebre un servei de menjador, un servei de transport, aquell alumne, segons la Llei, que obligatòriament ha de desplaçar-se del seu municipi. La llei, per tant, no ens parla ni de centres públics ni de centres privats, i és evident que en aquest Parlament —i obert el debat, precisament, pel conseller Hernández, el conseller d'Ensenyament—, en aquest Parlament s'ha obert un debat en què tots plegats hem d'anar-hi trobant fórmules que facin possible, des de la possibilitat i des de la realitat, d'estendre —com deia abans— polítiques d'un suport social més ampli que l'actual. Nosaltres volem ampliar, però volem ampliar aquest servei des d'un punt de vista de més justícia social.

M'estalvio els increments d'aquest capítol, tant el 2 com el 4, perquè tots vostès en poden disposar. En canvi, sí que faria menció de quelcom que també ja s'ha citat, en el capítol 4: al programa d'escola-treball hi ha un increment del 43,8%, que significa poder disposar

de 1.300 milions destinats a un programa d'escola-treball que ja funciona, que ja, juntament amb altres programes del Departament, formen part del paquet de fer front als programes de garantia social, i també en la dimensió d'aquesta nova formació professional que anàvem comentant. *(Pausa.)*

Concerts. Fa anys que parlem de concerts, en aquesta cambra, i les posicions dels diferents grups es van matissant. Escoltin, és veritat que hi ha..., a l'article 6, punt c, primer, de l'articulat d'aquest Projecte de llei, un crèdit ampliable per als mòduls, en funció dels pressupostos generals de l'Estat, i també en el mateix capítol n'hi ha un per aplicar una ampliació per a les necessitats de matrícula del curs 98-99. Els concerts educatius no només són un tema legal; els concerts educatius afecten molts pares, moltes mares, moltes comunitats educatives, molts professionals. Tot això... S'ha parlat d'opacitat; doncs la normativa de la convocatòria de concerts educatius es va fent, any acadèmic darrere any acadèmic, per convocatòria prèvia al DOGC i, a més a més, amb la normativa i el control consegüent que els serveis del Departament d'Ensenyament van exercint. I no seria la primera vegada que s'ha trencat, s'ha rescindit, el concert amb algun centre que no complia les seves obligacions contractuals segons convocatòria.

El conseller Mas va deixar ahir —molt pocs, perquè segurament no són massa, els centres: estem parlant d'un col·lectiu prou maco com perquè hi hagi poques vegades..., maco en general, el d'ensenyament és un col·lectiu de persones que tots els que hi estan afectats són prou macos espiritualment com perquè siguin molt poques les vegades que s'hagi d'interdir determinades comunitats educatives que no ho fan bé—, el conseller Mas ahir va deixar una pregunta molt seriosa, en aquesta cambra: «És que els concerts educatius no són socials?», va preguntar el conseller Mas. Em sembla que ens va fer una bona aportació, per als que estem més compromesos en el debat educatiu.

A part d'això, nosaltres, una vegada més, volem manifestar que nosaltres sí que ens hem presentat a la societat, i hem estat referendats per ella mateixa, presentant un sistema mixt d'ensenyament. I, en els mateixos documents de la Memòria que acompanya aquest pressupost, el Departament d'Ensenyament, quan ens parla del model català d'ensenyament, un dels seus punts diu: «Que sigui plural en la titularitat.»

La senyora Tolosana m'estalvia de parlar dels objectius prioritaris del Departament d'Ensenyament: ella els ha anat seguint; jo simplement voldria dir que el primer dels objectius prioritaris del Departament d'Ensenyament, amb les eines pressupostàries que tingui i les que hagi d'inventar —i, en això, el nostre Grup Parlamentari evidentment que li donarem suport— és consolidar la reforma educativa, i fer-ho a través de continuar les accions destinades a l'aplicació de la reforma educativa, implantació del Mapa escolar de Catalunya, etcètera, etcètera, tal com ens ha fet avinent la senyora Tolosana. Si no poséssim una mica d'utopia, senyora Tolosana, doncs, possiblement els temes d'ensenyament estarien més retardats del que estan, però, no obstant, estan garantits, estan garantits amb un compromís

pressupostari, amb un compromís de tot el nostre Govern i del nostre Grup Parlamentari.

Una altra de les dimensions en les prioritats que es fixa el Departament d'Ensenyament és precisament la dimensió europea. Nosaltres estem parlant moltes vegades de Maastricht, sense oblidar-nos que, realment, l'educació és un dels punts fonamentalíssims perquè els nostres nois i noies, els nostres adults i les nostres adultes, siguem europeus a través de les accions formatives i educatives, també.

Jo diria que avui dia tenim una sèrie de reptes davant de les situacions de què en educació parlem, com pot ser la incidència demogràfica, que són ja d'efectes immediats. Ahir i avui els mitjans de comunicació ens publiquen unes darreres dades: hem fet una mica d'increment, però estem dels darrers d'Europa. I, la incidència demogràfica, en ensenyament hi ha una implicació directíssima, per la disminució de l'alumnat –a tots els nivells–, per la seva influència a les *ratios* –les legals, les normatives, les reals–, pel manteniment..., la incidència per haver de mantenir aules i centres, equipaments, a determinades poblacions i barris.

Un altre dels temes que incideix avui dia i un repte amb el qual haurem d'anar en el debat de la formació professional, en el debat curricular, en tot el debat que, a l'entorn de l'ensenyament, es pugui produir: la globalització cultural, l'ampliació de la necessitat –i en això, em sembla que hi convindríem tots– de la cobertura social, d'anar treballant tots plegats –com he dit abans– per un sistema socialment més just; l'assumpció generalitzada de la necessitat de formació permanent, d'una formació permanent per a tothom; un arrelament a les necessitats, per atendre-les a partir de la realitat, i aquesta Europa que, des de fa tant temps, tots, des de Catalunya, estem desitjant, doncs, formar-ne, d'una manera real i d'una manera efectiva, part, però –ho repeteixo– l'educació per a nosaltres és la manera imprescindible de fer la Unió Europea que tant desitgem.

De fet –i no voldria oblidar-me de l'Institut Català de Noves Professions–, l'Institut Català de Noves Professions està en el debat i hi està des de fa diversos anys. Des d'un punt de vista purament pressupostari és allò de la relació qualitat - preu; el preu a què ens surt pressupostàriament l'Institut Català de Noves Professions, déu n'hi do la qualitat del servei que fa. Aquelles persones que se'ls hi ha confiat la gestió del dia a dia de l'Incanop, déu n'hi do la bona gestió que estan fent contínuament amb els recursos, que, evidentment, aquest diputat, que va participar quan, en aquest Parlament, per Llei 7 del 1986, es creava l'Incanop i va participar en el debat de creació..., evidentment que jo sóc dels que –altres potser no– creu que l'Incanop té un joc importantíssim en la renovació de plantejaments professionals.

La realitat pressupostària és la que és, ara, l'Incanop seguirà fent la funció que el nostre Govern li encomana. Aquí, en aquest moment, tenen la seva gestió directa. Ells, la qualitat dels seus productes, més que dir-la nosaltres, els polítics, la podrien dir la quantitat d'alumnes, la quantitat de professionals de la docència, la

quantitat d'empreses que s'acosten a l'Incanop amb els seus cursos homologats, els seus diplomes dispensats i les seves aules –debats, o algunes de les interessants publicacions que sobre oferta i demanda de la prospecció professional de cada comarca van fent periòdicament, segurament, segons no només les possibilitats pressupostàries sinó, segurament, segons les possibilitats d'anar fent tota aquesta colla d'estudis. D'aules –debat, en les bústies del Parlament, aquesta mateixa setmana, hem rebut dues invitacions a assistir, per part de tots nosaltres, o d'alguns de nosaltres, a les dues darreres que s'han fet.

Permetin-me, per anar acabant, senyor president, simplement dir que, de fet, totes les nostres polítiques d'ensenyament, les faci el Govern que les faci, les impulsi, els doni suport el Grup Parlamentari, els partits polítics que siguin, de fer les polítiques d'ensenyament, són problemàtica per a avui, però són la salvaguarda d'un bon futur. El problema és nostre, però, segurament, els fruits són de futur; potser mai els veurem, nosaltres, però ara per ara en som responsables. Que aquest debat, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, serveixi per enfortir el nostre compromís! El nostre company i amic senyor Codina ens va dir: «Aquest és un bon pressupost»; doncs, el nostre Grup així ho creu. Seguirem donant suport al nostre Govern i votarem en contra de les esmenes presentades.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*La Sra. Montserrat i Culleré demana per parlar.*)

La Sra. Montserrat i Culleré.

Senyor president, per sol·licitar-li el posicionament del Grup Popular envers les esmenes presentades.

El president

Moltes gràcies...

La Sra. Montserrat i Culleré.

Ho farà, en el seu nom, el diputat senyor Josep Maria...

El president

El senyor Francàs. Té la paraula per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Francàs i Porti

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, en una hora tan poc cronobiopedagògica de començar el debat, agrair-li la seva presència. Jo, d'entrada, els desvelaré un misteri, que és que nosaltres no donarem suport a les esmenes a la totalitat presentades al Departament d'Ensenyament. I no hi donarem suport no perquè estiguem encisats amb aquest pressupost, ni tan sols perquè ho estiguem amb la política d'ensenyament de l'actual Govern de la Generalitat, i molt menys amb la política d'ensenyament global feta per Conver-

gència i Unió –pensem més Convergència que Unió– a Catalunya en els darrers últims massa anys.

Nosaltres ja vàrem resumir la política d'ensenyament –de Convergència més que d'Unió– en elaborar el programa de govern amb què ens vàrem presentar a les eleccions autonòmiques del 1995, i allà vàrem dir, més ben dit, vàrem escriure: «La política educativa de Convergència i Unió, el que ha fet és girar l'esquena a les veritables necessitats, deixant de banda els alumnes, les seves famílies i, sobretot, els professionals de l'ensenyament». I fins i tot jo diria que, de manera paradigmàtica, ho varen dibuixar amb una fotografia fixa que va ser el trasllat del Departament d'Ensenyament a l'edifici actual en un moment en què des del mateix Departament se'ns deia que no hi havia diners per a l'educació infantil, que no hi havia diners per a desenvolupar amb garanties la LOGSE i que no hi havia diners per millorar qualitativament les condicions professionals i la formació del professorat. Resumint i amb paraules més planeres: el tarannà del Departament, des de la seva inauguració, té per nosaltres més foscors que llums, amb diversos matisos temporals. Per exemple, recentment, veiem una llumeta que no sabem si es deu a una espelma de les del «todo a 100» o a una espelma de les votives de la Mare de Déu de Montserrat. Ens temem que és més de les primeres, petites i curtes, massa curtes, potser, molt curtes.

No hi donarem suport –deia–, a les esmenes a la totalitat, si bé estem d'acord en qüestions esmentades pels grups de l'oposició; qüestions com quan Iniciativa i els Verds parlava de la preocupació per l'FP i quan feia crítiques a l'Incanop, quan Esquerra Republicana parlava de la disminució de les partides destinades a la formació del professorat i també de l'Incanop, quan el Partit Socialista parlava dels dubtes en els programes de garantia social i també de l'Incanop, i, el que deia el Grup Mixt, no ho comentaré perquè els recomano que estiguin més al dia, almenys nivell de premsa, per no dir el que han dit aquí. Malgrat això, els diré que la seva argumentació, si bé som coincidents en algun punt, no ens ha convençut, no ens ha convençut gens. Entenem que, dialècticament, també ha guanyat el Departament d'Ensenyament i també, dialècticament, ha guanyat el senyor Jané i, a més a més, de molt llarg. Potser s'haurien de preguntar si vostès ja venien derrotats.

Nosaltres entenem que el pressupost creix; entenem que creix per sobre de la mitjana i que no és un problema d'entendre-ho, sinó, simplement, de fer números, i també entenem que, amb el creix, no creix malament. Citaré simplement, a tall d'exemple, el 51,5% en «obres en centres docents» i el 73,1 en «equipaments escolars». Però, tot i això, no hi donarem suport, amb l'esperança de la llumeta, que abans he esmentat i que el senyor Jané ha reviscolat una miqueta, i, sobretot, no donarem suport a les esmenes per un sentit pràctic de negociar amb el qui té la clau del pany i així votarem abstenció i negociarem amb el que ara per ara mana.

Per nosaltres, els pressupostos d'Ensenyament han de reflectir necessàriament tres coses. Primera: un esforç seriós per continuar en el procés d'execució de les obres contingudes en el mapa escolar de Catalunya; segona –i ho ordeno perquè ningú es perdi–, un esforç

seriós i concret en la dignificació i promoció del professorat –per nosaltres, el gran absent del diàleg i, per tant, de la política educativa a Catalunya–: professors de reforç, beques i ajuts a la formació, llicències d'estudis, vies de col·laboració i accés a la universitat, recuperació, per part dels claustres, del protagonisme acadèmic; en definitiva, allò que hem anomenat un pacte per la qualitat de l'ensenyament amb la participació prioritària dels professionals. I, en tercer i últim lloc, un esforç seriós a dotar bé els centres: biblioteques, gimnàs, aules de tecnologia i plàstica i un llarg etcètera.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Acabat el debat, procediríem a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament d'Ensenyament. Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons i es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Les esmenes han sigut refusades per 44 vots a favor, 51 en contra i 13 abstencions.

Passem, a continuació, al debat de les esmenes a la totalitat del Departament de Cultura.

Té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Ignasi Riera.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons. Ho repeteixo: per poder continuar el debat, prego a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons.

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Defensaré les esmenes números 67, 71, 81, 84 i 89, que fan referència al Departament de Cultura, a la Institució de les Lletres Catalanes, a l'Organització d'Espectacles i Festes, al Teatre Nacional de Catalunya i al Turisme Juvenil de Catalunya, Societat Anònima.

Per resumir molt les raons del perquè d'aquesta esmena a la totalitat del Departament de Cultura, diré, primer, que em sembla un pressupost contrari a l'esperit i a la lletra de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya –i no ho dic perquè sí; un no invoca l'Estatut en va. La Disposició Addicional Sisena de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya ens parla del caràcter essencial que té la política cultural, justament per consolidar la nostra autonomia. Quan un tradueix l'essencialitat d'aquest caràcter en xifres resulta que un no pot quedar tranquil. Per tant –ho repeteixo–, quan nosaltres diem: «És un pressupost contrari a l'esperit i a la lletra de l'Estatut», és senzillament per dir: «No dediquem prou atenció a tot el que pot significar política cultural –ho repeteixo–, Estatut d'Autonomia en mà».

Segona raó: és un pressupost bàsicament antinacionalista en el sentit elemental del terme; no ajuda ni a identificar ni a defensar ni a difondre la realitat nacional de Catalunya. Poden semblar raons de molt gruix, però –ho repeteixo– en política, en una –diguem-ne–

imitació de les crítiques, no a la raó pura, no a la raó pràctica, sí a la raó pressupostària, podríem dir que tot allò que no té partida pressupostària no existeix i que el grau de l'amor es comprova quan es veu la partida pressupostària amb què donem suport a una afirmació d'amor. Per tant, un pot dir que el preocupa o que es preocupa molt per una sèrie de principis d'identificació del país, però, si, al costat no hi posa una partida pressupostària que demostrï el gruix d'aquest amor, em penso que l'afirmació és pura comèdia en el pitjor sentit de la paraula «comèdia». I, bàsicament, perquè, si he dit que són uns pressupostos contraris a l'esperit i a la lletra de l'Estatut, que són bàsicament antinacionalistes, he de dir, a més, que són bàsicament retrògrads en el sentit que no ajuden a convertir la cultura en un dels eixos programàtics, ara i avui, d'aquest Govern i d'aquesta Cambra –i això es va veure ben clarament durant tota la sessió del dia d'ahir–, a crear llocs de treball, a lluitar contra l'atur, a crear ocupació.

El sector cultural és el que ha creat més ocupació als països de la Unió Europea els darrers deu anys, i aquests pressupostos no ajuden a això. Jo els recomano la lectura d'un llibre que, si més no, hem llegit un altre diputat i jo d'aquest Parlament, que és l'Informe de la Comissió Mundial de la Cultura i del Desenvolupament –una Comissió presidida pel senyor Javier Pérez de Cuéllar, amb representants d'arreu del món. I hi ha un capítol en què es parla de repensar les polítiques culturals; el capítol número 9. D'aquest llibre s'està preparant una versió actualitzada des de l'òptica catalana, i hi ha hagut una sèrie de sessions de treball des de l'òptica catalana. Doncs, bé, al capítol 9 –i després de parlar dels principis a la pràctica i del que això suposa– hi ha un paràgraf que es diu «L'economia del sector de la cultura», que comença dient això: «En l'actualitat la importància econòmica del sector cultural és un fet àmpliament reconegut». I, a partir d'aquí –ho repeteixo– continuen les consideracions que, senyores diputades, senyors diputats, poden haver llegit i poden haver interpretat; segur que no ho han fet a l'hora d'elaborar aquest pressupost.

Passo a parlar d'alguns punts concrets d'aquest pressupost. Hi ha un increment, que aplaudim, evidentment, en la Direcció General de Normalització Lingüística, direcció general que –vam dir ahir– nosaltres volíem i defensàvem que depengués del Departament de Presidència. Quan el senyor Marià Curto va dir que li semblava una novetat que plantegéssim això, jo el vull recordar que fa onze anys que sóc en aquest Parlament, que fa onze anys que defenso esmenes a la totalitat del Departament de Cultura, i que fa onze anys que repeteixo la mateixa cosa. Per tant, en tot cas, és una novetat, diguéssim, per raons d'oblit o per raons, en aquells moments, de no haver-hi pensat. No és una proposta que fem aquest any. I justament vaig dir –i ho torno a repetir avui– que la fem a partir del treball, durant una sèrie de setmanes i de mesos, com a ponents –en el meu cas, com a ponent adjunt– en la nova llei de normalització lingüística. Si tenim en compte que estem parlant del català en el món socioeconòmic, del català en la publicitat, del català en la justícia, del català en l'ensenyament, etcètera, em sembla molt clar que es tracta d'una llei que està plantejant el català en tots els depar-

taments, en totes les realitats que tinguin a veure amb l'acció de govern de la Generalitat de Catalunya. Per tant, la coherència de la proposta que normalització lingüística depengui d'un Departament de la Presidència, que ja té com a funció del mateix Departament, el seu caràcter d'interdepartamentalitat, no em sembla, en tot cas, una proposta estranya. Més encara, els diré que, en un primer moment –per si algú no ho sap–, s'havia pensat en aquesta possibilitat. I si no es va adoptar aquesta possibilitat va ser gairebé per una qüestió de tipus personal –que, si a algú l'interessa, després li explicaré. És a dir, des del primer moment s'havia pensat que era normal que una direcció general com aquesta depengués de Presidència.

Per tant, això, ho tornem a dir, ho repetim. Ara ja parlant del pressupost concret, com que hem estat parlant de normalització lingüística, com que en aquest cas hem de salutar que hi hagi un increment de partides en qüestions tan importants com el Consorci per a la Normalització Lingüística, i amb el suport d'algunes partides a favor del català –per exemple, en publicacions, etcètera–, em sembla que no hem d'insistir en aquest punt. Al contrari, hem de dir: «Benvinguts els increments», justament l'any que el pressupost de Cultura –ho repeteixo, com he dit abans– no és precisament dels pressupostos que digui que gaudeix de més bona salut.

Una preocupació bàsica del nostre Grup –i, també, en aquest cas l'hem reiterada cada any, perquè vegin que som tossuts en segons quines qüestions– per la Direcció General de Patrimoni. I ho diem per moltes raons. És a dir, quan un tracta de dir per què Catalunya és diferent d'altres pobles, per què Catalunya és una nació, i es vol definir com una nació..., no, perquè tingui en aquests moments certes, no sé..., no té fonts energètiques pròpies, no té una moneda pròpia, no té un exèrcit, no té una política exterior determinada daixò; en canvi, el que sí que té és una llengua i un patrimoni. En la mesura que es pugui perdre aquest patrimoni, en la mesura que es pugui aquesta llengua, perdem tot allò que ens fa singulars. Per tant, la insistència a dir: «el departament de Patrimoni és un departament bàsic» i, aleshores, aquest departament bàsic requereix una atenció permanent, perquè encara queda molt patrimoni de Catalunya que està en aquella fase, per incúria de l'herència rebuda, no dic que no, perquè hem rebut una herència molt dura en relació amb el nostre patrimoni. Però, quan, en aquest cas concret, recordin, els que són membres de la Comissió de Política Cultural, a cada sessió de la Política Cultural, ja dir: «és que aquella ermita ens està caient» i «aquell accés en aquell patrimoni». I això ens preocupa a totes i a tots els que som membres de la Comissió. Doncs, anem en compte. Perquè –ho repeteixo– jo no tinc res contra el Teatre Nacional de Catalunya. Com que l'arquitecte que l'ha fet, n'ha fet de semblants arreu del món, això no ens determinarà ni ens marcarà mai com a específics. Podrem trobar aquest teatre repetit moltes vegades a molts punts del món. El que no trobarem enlloc seran els monuments romànics d'avui, que, en aquests moments, corren molt perill.

Per tant, quan nosaltres diem: «Molt en compte, no ens deixem endur pel provincianisme de la novetat, tinguem en compte que el nostre patrimoni mereix una atenció prioritària», em penso que no estem dient cap bajanada i que ho estem dient des de l'òptica amb què hem volgut nosaltres plantejar aquest posicionament sobre els pressupostos del Departament de Cultura. A nosaltres sí que ens interessa que siguin uns pressupostos profundament nacionalistes; no, com aquests –ho repeteixo–, que són una befa a l'afirmació de creença en el caràcter nacional de Catalunya.

Hi ha temes concrets del pressupost, en els quals gairebé no intervindrè. No parlaré del Teatre Nacional de Catalunya ni de l'organització d'espectacles i festes, perquè em penso que en interpellacions anteriors i en mocions subsegüents, i a partir de la compareixença del conseller, n'hem parlat i n'hem parlat prou. En tot cas, el nostre posicionament el vam resumir en una moció subsegüent a la interpellació, que va ser rebutjada per aquesta cambra i que, per tant, en tot cas, totes i tots, senyores diputades i senyors diputats, saben què pensen en aquest punt.

Tampoc insistiré en el tema de la Institució de les Lletres Catalanes, dient que ensumem, en el vintè aniversari de la fundació de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, el posicionament crític que un grup d'escriptors han fet en relació amb l'actual Institució de les Lletres Catalanes. A les crítiques formulades pels col·legues d'aquesta associació d'escriptors, jo em permeto afegir-ne, encara, una altra. Una de les raons històriques, a l'hora de fundar la Institució de les Lletres Catalanes, era estimular la possibilitat de l'aparició d'escriptors joves, i això s'ha fet massa poc. Per tant, aquest seria un punt a afegir a les crítiques –ho repeteixo– que, em veig, diguéssim, no obligat a compartir, sinó molt content de poder compartir amb els col·legues escriptors, amb els quals l'altre dia, per cert, en el Palau de la Generalitat, vam celebrar en un acte solemne el vintè aniversari de la creació de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

Diré poques coses sobre la qüestió d'esports, però manifestaré una preocupació bàsica. És el tema de les instal·lacions esportives anunciades i pactades a tres bandes que no tenen en aquest pressupost suport suficient per poder tirar endavant. És a dir, hi ha una sèrie d'instal·lacions esportives, planificades d'acord amb els ajuntaments, d'acord amb la Diputació de Barcelona i d'acord amb la Generalitat de Catalunya. Doncs bé, en aquests moments, si falla un dels tres elements, aquestes instal·lacions esportives –piscines, poliesportius, etcètera– no és podran tirar endavant. I, si les ha reclamades cada un dels pobles que les ha reclamades –i com saben ben bé, en això sí que, per sort o per desgràcia, no hi ha cap mena de color polític ni de tendència–, les ha reclamades qui tenia la necessitat de tenir aquestes instal·lacions, en aquests moments, tornar-los a dir: «no, hi ha una de les tres potes que no juga a favor d'aquí i que, per tant, queden en retard», malament rai.

En les esmenes posteriors, quan parlem del termini d'esmenes, veuram que hem volgut detallar poble per poble, ciutat per ciutat, llocs on, si no hi ha una modificació de les partides pressupostàries, quedaran sense

realitzar instal·lacions esportives ja compromeses. No estic parlant, en cap cas, de noves instal·lacions esportives. Insistim també que hi ha un dèficit permanent en aquests pressupostos, sobretot en allò que és l'esport de participació.

Voldria centrar la resta del temps que em queda per intervenir en aquests pressupostos per parlar de joventut. Ahir vaig comentar, també, que el nostre Grup considerava, que així com estem absolutament d'acord en la transferència a Cultura de la Direcció General d'Esport, no estàvem d'acord en la transferència a Cultura de la Secretaria General de Joventut i, en general, de les polítiques de Joventut. I, per entendre'ns, la lectura atenta d'aquests pressupostos ens confirma quins eren els temors que expressàvem l'any passat i que tomem a expressar. El Projecte de pressupostos de la Generalitat per al 1998, pel que fa a la Secretaria General de Joventut, segueix una línia reduccionista, tant pel que fa a les partides, com pel que fa als conceptes. Fins i tot en aquest cas, permetin-me dir-los que el descens de les partides de material d'oficines, despeses en material, etcètera, donen la sensació d'una liquidació anticipada de la Secretaria General de la Joventut, perquè nosaltres, que sempre hem estat molt curosos a dir que no s'inflin aquestes partides, és clar, quan veus que disminueixen tant, penses, és que finalment una direcció general que redueixi tant les seves despeses en tot allò que és de funcionament, et fa una mica com d'angúnia, diguéssim, de premonició. Que si no hi hagués hagut un altre actitud política, també en el tema de joventut, un diria: «això són pures sospites», però, en aquest cas concret, continuen essent pures sospites, evidentment, però sospites que un, a la lectura dels pressupostos, el fan preocupar.

Ens preocupa també –ja ho hem dit, ho han dit altres companys d'altres grups i del nostre Grup, parlant d'un tema genèric de gran preocupació– la desaparició de la partida destinada a ajudes a empreses per a lloguer d'habitatge. La pèrdua d'aquesta partida accentua, encara més, la manca de preocupació de la Generalitat pel que són els problemes principals de la gent jove.

I, permetin-me, aleshores, insistir en aquest punt. Tot això en contrast amb un increment en les partides destinades a Tujuca, o Turisme Juvenil de Catalunya, que augmenten de 100 milions respecte al 97, en uns pressupostos restrictius. Cal recordar que a Joventut, la reducció és d'un 16,82%. És clar, un continua dient: el sector públic ha de fer allò que no fa el sector privat. Un té la sensació que la bona gestió econòmica d'aquest sector que ha generat beneficis no és perquè sí. Jo diria fins a quin punt aquest sector no seria fàcilment privatitzable i produiria beneficis a una empresa privada. Un no acaba d'entendre que sigui un sector d'aquests fonamentals a l'hora d'uns pressupostos situats, precisament, en el bell mig de les grans preocupacions del futur d'aquest Govern i de la política d'aquest Govern.

Des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds sempre hem parlat de política integral de joventut, si volen d'una altra manera: de política transversal. El terme «integral» en aquest cas no és gratuït. Ho vam dir ahir, quan parlàvem del caràcter interdepartamental d'aquesta

política. Doncs bé, ho hem tractat de dir, bo i encunyant una expressió que a nosaltres ens han suggerit les organitzacions juvenils dels diferents col·lectius que acaben convergint, en el bon sentit de la paraula, en Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que és la proposta d'emancipació juvenil. Suposo que no es tracta d'una qüestió, diguéssim, ni filosòfica ni res més, sinó que tots nosaltres, suposo, que l'estem vivim com a qüestió domèstica. És possible l'emancipació d'una persona jove ara i avui a Catalunya? Què requereix una persona jove per poder-se emancipar de la família? O què podem fer els pares que tenim fills i filles en edat jove perquè, d'una vegada i per sempre, s'emancipin? I ho dic amb tota la intensitat que puc: què podem fer perquè s'emancipin d'una vegada? I dic, amb el gest d'emancipar, que se'n vagin d'una vegada de casa.

Doncs, bé, resulta que això no és fàcil ni és possible si no hi ha propostes serioses de treball i si ho hi ha propostes serioses d'accés a l'habitatge. Aleshores..., i algun dels comentaristes a qui hem demanat que ens comentin aquests pressupostos ens citen una vegada i una altra dient: «Home, que no se'ns apelli des de les altes instàncies d'aquest Govern a la necessitat d'incrementar el nombre fills...» Avui per primera vegada se'ns diu que, si més no, hi ha hagut un nou increment de natalitat. Fantàstic, que duri. Els que som de famílies molt nombroses i continuem tenint cosins a totes les instàncies de Catalunya, sigui per bé o sigui per mal..., doncs, bé, repeteixo, els que tenim tanta família sempre ens hem acostumat a viure amb molta gent, però en canvi en aquests moments això no ha passat. Ara, si no hi ha una política clara que possibiliti l'emancipació, en aquest cas concret, les apel·lacions a tenir més fills –i tenir més filles, naturalment, sí que en aquest cas la cosa políticament correcta no ens permet distincions–, doncs, resulta que s'ha d'estimular i s'ha d'estimular a partir de mesures objectives clares. I en aquest sentit, quan he denunciat fins a quin punt tot el que sigui frenar les possibles polítiques que els joves puguin accedir a l'habitatge, malament rai.

Però és que hauríem d'insistir en un tema que ja va dir el senyor Quim Novella en la seva primera intervenció, va dir després el senyor Martí Camicer –crec que l'hem anat repetint tots–: l'atur juvenil a Catalunya és altíssim. No em facin repetir xifres perquè amb aquestes coses de les xifres el tema de l'atur, com que hi ha fonts diferents, les oscil·lacions de dos, tres punts són sempre habituals; depèn de l'any que s'hagi pres i depèn de la font que s'hagi adoptat. Ara, en tot cas, ningú no dirà que hi ha un atur per sota del 25% entre la gent jove, i a més, un atur que s'acumula amb un 25% més si es parla del treball a precari. És a dir, l'ocupació real, plena, en aquests moments, no queda per damunt del 50% d'aquesta llenca que anomenem de gent jove; i la gent jove l'hem anat retardant, perquè els circuits escolars obligatoris, per sort, s'han anat allargant i, per tant, quan parlem de gent jove, parlem des dels disset fins els trenta anys. Bé, aquest segment jove que d'aquí a quatre dies, per l'evolució de la demografia de Catalunya hauran, d'assumir, a més, la responsabilitat d'atendre una quantitat creixent de persones grans de més de seixanta-cinc anys, aquest segment de gent jove en aquests moments té dificultats greus per emancipar-se.

Jo em permeto comentar-los –i no penso ni dedicar-hi gaire més estona, perquè prefereixo que parlin companyes i companyes d'altres grups, que també parlaran del tema de cultura– que llegeixin els diferents estudis. He trobat, com el més recent de tots –m'ha semblat–, aquest publicat el juliol de 1997: *Condicions de vida dels joves de la regió metropolitana de Barcelona*. Estem parlant d'un percentatge molt alt en relació amb la població total a Catalunya. Els asseguro que és un estudi que et desassossega; et desassossega i no vull dir una altra paraula, no vull dir que et posa nerviós; no, no et posa nerviós ja res a aquestes altures de la vida; però sí que et desassossega. Els llegeixo algunes de les conclusions de la part genèrica d'aquest atur: «L'any 1995» –ens diu l'estudi, que és el moment en què està basat l'estudi– «només un 17,4 dels joves menors de trenta anys residents l'àrea metropolitana de Barcelona havien abandonat la llar dels seus pares per formar la seva pròpia família. Aquest endarreriment de l'edat de sortida de la llar d'origen per part dels joves, també es pot constatar a partir de la reducció de les taxes d'emancipació produïdes de manera sobtada durant els darrers deu anys en aquest territori. El 1985 la proporció de joves emancipats era d'un 29%; el 1995 era d'un 17%.» Estem parlant d'un problema en aquest cas seriós i real. «Un condicionament important del ritme d'emancipació dels joves és la seva situació laboral.» No insisteixo en el tema.

Un altre punt: «Sembla, doncs, que l'endarreriment de l'edat d'emancipació es troba molt influït per factors de tipus socioculturals relacionats amb la categoria social de procedència i el temps dedicat a la formació, així com el nivell d'estudis assolits. En general, les noies s'emancipen una mica abans que els nois, seguint la tradició d'emparellar-se amb un home lleugerament més gran. Tanmateix, el descens de les taxes d'emancipació femenina és similar al de les masculines, i de fet, en la mesura amb què les dones joves estan ampliant el seu període de formació i accedeixen a nivells d'estudis més elevats, el seu comportament en aquest tema no difereix del masculí.» I una darrera consideració: «Més del 80% dels joves menors de trenta anys de la regió metropolitana de Barcelona encara viu amb els seus pares. Aquests nois encara no emancipats són més joves en general que els emancipats i, en una gran majoria, no han acabat encara els estudis malgrat que representen un 80% dels joves laboralment actius, ocupats i aturats.»

Bé, em penso que bastarà per dir que quan diem que aquests pressupostos, que haurien de recollir, perquè així va decidir-ho el Govern, que la política de joventut passés a dependre de la Conselleria de Cultura, en aquests moments de Cultura, Esports i Joventut, crec que són dades suficients per dir: per què no ens ho pensem? Està ben orientada aquesta política de joventut? Ho repeteixo; poden dir: «És que l'objectiu de Maastricht...» No, tots estem a favor de l'objectiu de Maastricht, almenys el que els parla i el seu Grup va votar a favor, amb un sí crític però amb un sí ben clar a favor de la proposta d'ingrés a Maastricht. Però –repeteixo– estem a favor de Maastricht però també estem a favor de Luxemburg, i en aquests moments, amb aquesta òptica, o som capaços d'entendre la cultura

com una dinàmica creadora justament d'ocupació, l'esport com una proposta elevada de vida i de benestar social i joventut com una proposta d'emancipació, o creiem sincerament que ens estem equivocant.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Benach, amb temps parcial, perquè serà després utilitzat pel diputat senyor Bargalló.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, els confesso que d'entrada l'esmena que jo haig de defensar numèricament és la 79 i la 87, que seria el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat i l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, però de fet és evident que el que surto a defensar és l'esmena que el nostre Grup voldria fer a la Secretaria General de l'Esport. I dic «voldria fer» perquè, de fet, a la pràctica, a la Secretaria General de l'Esport no se li pot fer esmena; i en tot cas aquesta és la primera crítica, el fet que l'esport avui té un paper reduït, és a dir no està a l'alçada del que hauria d'estar i, en tot cas, ho ha de fer robant temps a la cultura, la qual cosa sempre és dolenta per definició. Per tant, ja vam criticar en el seu moment que l'adscripció d'Esports a Cultura no ens semblava correcta, ja vam criticar en el seu moment el rang que es donava a la Secretaria General de l'Esport, i en tot cas no hi insistirem més, en tot cas constatem avui, doncs, la llàstima que és això.

Pel que fa al pressupost de la Secretaria General de l'Esport, jo crec que poca cosa podríem dir; poca cosa de nou; en tot cas, repetir crítiques que hem anat fent al llarg dels darrers anys. Hi ha una concepció de l'esport que hem vingut defensant i que per a nosaltres és una mica la clau –no?–, en definitiva és la base per la qual fem l'anàlisi pressupostària. Nosaltres entenem que hi ha un esport de base, en el qual l'esport escolar té una importància evident, hi ha un esport federat i a dintre de l'esport federat, que estaria en un altre nivell segurament diferent però també important, hi hauria un concepte que és l'esport de lleure, del qual parlaré després –i que en parlaré després perquè des de la Secretaria General de l'Esport aquest concepte «esport - lleure» s'ignora, en tot cas, es minimitza d'una manera evident– i finalment hi ha un esport d'elit. A partir d'aquí és quan fem l'anàlisi pressupostària, i tot el que dona servei a això, és a dir tota la qüestió d'infraestructures i els possibles serveis en el món de l'esport, com són el mateix Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, l'Institut Nacional d'Educació Física o tota la qüestió de la medicina esportiva.

Evidentment nosaltres entenem que falla tot plegat i globalment d'una manera important. Mirin, pel que fa a l'esport de base, o essencialment l'esport escolar, l'estrella del programa de la Secretaria General de l'Esport són els Jocs Esportius Escolars; però, per exemple, pel que fa referència a la millora de la qualitat de l'esport que es fa a les escoles, tant per l'ensenyament que s'hi

dóna com per les instal·lacions, on es veu reflectit en el pressupost? Pel que fa a la promoció, pròpiament, de l'esport, com es veu reflectida en el pressupost? Francament, nosaltres hem tingut dificultats serioses de trobar-ho; no només de trobar-ho, sinó després d'interpretar-ho a la pràctica i a la realitat.

Pel que fa a aquest segon nivell, que deia abans, d'esport federat, esport de lleure, l'esport federat, el suport a les federacions, evidentment, per a nosaltres continua sent l'assignatura pendent i una assignatura pendent important de la Secretaria General de l'Esport. És evident que hi ha una partida destinada a donar suport a les federacions, però és una partida que està gairebé amb teranyines, és a dir no tant perquè estigui buida, sinó perquè sempre és la mateixa, i per tant, en aquest sentit, entenem que s'haurien de buscar noves fórmules de suport i posar-hi segurament més imaginació que la que s'ha posat fins ara en aquests moments. I pel que fa a l'esport de lleure, que per a nosaltres hauria d'estar equiparat a l'esport federat, és evident que aquest és un nou concepte de l'esport; és a dir, fem esport perquè volem, fem esport sense cap ànim de competir amb ningú, sinó senzillament perquè ens agrada fer-ho; fem esport perquè, en definitiva, és una activitat saludable. I aquest és un concepte molt desenvolupat arreu d'Europa i que a Catalunya té, comença a tenir jo diria que adeptes i seguidors d'una manera molt important, gairebé en alguns casos tan important com el mateix esport federat. I –insisteixo– en el pressupost, ignorància total i absoluta.

Finalment, pel que fa a l'esport d'elit, és evident que també aquí hi ha tot un seguit de mancances, i hi ha, una vegada més en el pressupost de la Generalitat, la renúncia explícita i permanent de Convergència i Unió a dir que volem que l'esport català tingui representació internacional. I dic això perquè en definitiva vostès poden dir: «Home, les seleccions catalanes les hem anat subvencionant perquè poguessin sortir...» Sí, però francament, atreueixin-se d'una vegada per totes a posar amb noms i cognoms el Comitè Olímpic de Catalunya en el pressupost; atreueixin-se d'una vegada per totes a posar amb noms i cognoms en el pressupost el suport a les seleccions esportives nacionals de Catalunya perquè puguin competir internacionalment; facin-ho d'una vegada, perquè, mentrestant, ja no ens creiem res més. D'aquí, d'aquesta cambra, d'una iniciativa parlamentària va sortir l'acord..., els diversos grups parlamentaris formàvem una comissió amb els membres de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya i del Comitè Olímpic de Catalunya per tractar aquest tema i avançar en aquest tema. I vostès, vostès ho han parat; no s'ha reunit més aquesta Comissió, i és absolutament lamentable que això sigui així, perquè després, a l'hora de les eleccions –i, evidentment, a l'hora dels congressos–, n'acabaran fent bandera. Senzillament, nosaltres en aquest sentit entenem que la piràmide falla del tot, que l'estructura esportiva de Catalunya no s'aguanta si no hi ha una actuació global, i pel que fa referència a l'esport d'elit ja no ens creiem res que vingui de les seves files. I evidentment en el pressupost d'enguany ni molt menys hi apareix res de tot això.

Hi ha tot un altre seguit d'aspectes del pressupost que també voldria comentar i ho faré ràpidament. En relació amb altres administracions, nosaltres entenem que vostès perden una oportunitat d'or renunciant a un potencial extraordinari, que és el foment de l'esport a través dels ajuntaments i ho fan per una doble part: per una banda, en el sentit de les activitats –el seu pressupost exacte és de 54.227.000 pessetes– per fomentar als ajuntaments activitats esportives –una misèria, una misèria–, i per altra banda, pel que fa a infraestructures –enguany la xifra és de 387 milions, una mica superior a l'any passat, de 348, però francament molt inferior a la del 95, que era una xifra més endreçada, que era de 1.500 milions de pessetes; estem parlant que de 1.500 han baixat a 387; per tant, continuem en l'immobilisme en aquest sentit. I el que és evident que vostès perden una oportunitat d'or, perquè el que és evident és que està clar que l'administració més propera als ciutadans són els ajuntaments, en primera instància, i que per tant és aquí on es pot fer una tasca de potenciació important de l'activitat esportiva –com he dit abans–, una mica potser també en aquest concepte més innovador i que avui en dia té una importància molt gran. És bastant lamentable.

Sobretot és bastant lamentable –i això ja no és culpa de vostès, no és culpa de vostès– perquè en el panorama esportiu a Catalunya, doncs, treballen diverses administracions: ajuntaments, el Govern de la Generalitat, però també els consells comarcals, que administren misèria, desgraciadament, i alguna diputació, que no administra misèria, precisament. Per tant, en aquest sentit –insisteixo, això no és culpa de vostès, segurament; en tot cas per mantenir-les–, és evident que aquí hi ha una distorsió molt important, i que d'alguna manera això, mentre duri, no aclarirà el panorama esportiu de Catalunya, no enfortirà aquesta estructura esportiva que nosaltres reclamem.

Per acabar una darrera reflexió que no té a veure amb el pressupost directament, però sí que té a veure amb tot el tema de l'esport: aquests dies, quan estàs preparant els discursos dels pressupostos, agafes una mica nocions de tot... Acabo de seguida, senyor president, amb aquesta última reflexió, i és que, doncs, com deia, aquests dies vas llegint diaris, vas veient notícies, i realment a mi se'm feia una mica el cor petit quan havia d'escriure o havia de preparar-me l'esmena aquesta a la Secretaria General de l'Esport, als esports en definitiva, quan analitzava les xifres, la misèria que s'ha d'administrar, sobretot en relació amb tot, amb la gran quantitat de diners que mou en aquests moments el món de l'esport, sigui via televisiva, sigui via federacions, sigui via internacional. He dit abans que això no té res a veure amb el pressupost, en tot cas és una reflexió que els faig de més a més i que, absolutament, penso que segurament, segurament que algun dia sí que n'hauríem de parlar més seriosament en aquesta cambrà.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per continuar les esmenes a la totalitat del Grup d'Esquerra Republicana, té la

paraula el diputat senyor Josep Bargalló. Vint-i-dos minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Del Departament de Cultura, a la Institució de les Lletres Catalanes, a l'Organització d'Espectacles i Festes, al Teatre Nacional de Catalunya, Societat Anònima, i a Turisme Juvenil de Catalunya.

Fa poc, el diputat senyor Ignasi Riera, en nom d'Iniciativa - Els Verds, es preguntava si la política de joventut del Govern de la Generalitat estava ben orientada. A mi, ara em tocava preguntar si la política cultural del Govern de la Generalitat existeix; no si està ben orientada, sinó, simplement, si existeix; si, els darrers anys, els darrers consellers han dissenyat algun tipus de política cultural. La indústria cultural, les indústries culturals són un sector emergent de l'economia productiva a l'Europa occidental en el tombant de segle; no només en el món audiovisual, sinó en la resta de polítiques culturals, són bàsiques per al desenvolupament d'un sector. El president Pujol, en el passat debat de política general, insistí en la necessitat d'incentivar els departaments dedicats a l'economia productiva. Des d'una concepció antiga, antiquada, el de Cultura no ho deu ser, però, des d'una concepció contemporània, el de Cultura és un dels departaments més importants de l'economia productiva de cara al futur.

Al llindar del segle XXI, la indústria audiovisual, la indústria de l'oci, la indústria de l'espectacle ocuparan una part molt important de la població. La indústria de l'audiovisual ocuparà –ens diuen– deu milions de persones a Europa en els propers anys i, a Catalunya, hi estem preparats? Amb aquests pressupostos del Departament de Cultura, segur que no. Les restriccions pressupostàries van començar per a Cultura fins i tot en els moments ja pretèrits d'eufòria expansiva pressupostària. Malgrat això, el de Cultura fou un dels departaments més castigats per la retallada del 1996, quan va patir una baixa global del 20%, retornant al nivell del 1991. D'aleshores ençà, el pressupost cultural no ha fet més que anar remetenent a més enrere del 1991, sense tanta contundència, però amb una reiteració que, al costat de l'augment del cost del nivell de vida, fa que les possibilitats d'incidència del Departament en el desenvolupament de les indústries culturals estiguin sota mínims.

No fa massa dies, parlàvem en aquesta mateixa tribuna de la inexistència d'una política que impulsés, ordenés i racionalitzés les diverses arts de l'espectacle i que fos transparent pel que fa a la intervenció política, econòmica del Departament respecte al sector públic i al sector privat. Però les arts de l'espectacle –més pròpiament, el teatre– no són el sector més desatès al nostre país i encara no són un dels sectors menys puixants, perquè..., la indústria cinematogràfica i la indústria discogràfica existeixen al nostre país com a tals, tret d'excepcions notables però aïllades? On és el teixit industrial cinematogràfic, on és el teixit industrial discogràfic de dècades enrere? Tampoc no hi ha polítiques clares i definides de suport a la creació artística i literària; la manca de definició i de programació a llarg termini

—ni a llarg termini ni a curt termini, ni a mitjà termini— de la Institució de les Lletres Catalanes n'és un bon exemple: se'ns ha acabat la nòmina d'escriptors i escriptores a passejar per les comarques i ja no sabem què fer-ne, de la institució.

Els pressupostos del Departament de Cultura per al 1998 no serviran per relançar polítiques de suport a aquestes indústries, ni per assolir cap de les fites del Pla d'actuació que el conseller Pujals va presentar poc després de ser nomenat; ni les hipotètiques línies d'incentivació i impuls en el suport a la creació individual i a les indústries culturals, ni les línies de recuperació i potenciació d'ajuts i beques a la creació literària, teatral, a la dansa, a la música, a les arts plàstiques, al cinema, al vídeo, que són sectors que el conseller va esmentar, i ja no hi afegim el circ o la telemàtica perquè no van ser esmentats pel conseller i perquè la llista d'incompliments és prou llarga per intentar fer-la encara més gran.

Aquests pressupostos són continuistes en la manca de definició de polítiques i en la pèrdua o retirada del contingut econòmic: el 1996, perden un 20%; l'any passat, un 1,5; enguany, un 2,4. La baixa més forta per a enguany és el capítol d'inversions, en un 22,3%, i el diputat senyor Ignasi Riera ja ens ha parlat de la necessitat d'inversions al nostre país: ni arxius, ni museus, ni biblioteques. El nus de la política més tradicional de la visió de les polítiques culturals —arxius, museus i biblioteques— no rebrà tampoc el suport ni l'impuls que exigeixen tant les mancances d'infraestructures bàsiques per al país com les corresponents lleis aprovades i convenientment incomplertes d'aquest Parlament. Aquests pressupostos són socialment regressius per tots aquests motius i per la manca de suport a les institucions locals —el pal de paller de bona part de la iniciativa cultural al nostre país. Què seria de la cultura tradicional —arxius, museus i biblioteques— sense els ajuntaments? La dotació per als museus dependents de corporacions locals arriba a 45,6 milions, força més que els 36 de l'any passat —d'acord—, però encara per sota dels 46 —si volen, molt poc per sota, però per sota dels 46 de fa dos anys.

Aquests són, a més, uns pressupostos amb bona dosi d'opacitat, tant pel que fa a la concreció d'algunes transferències com a la concreció de les inversions. Comencem per les transferències: d'un total pressupostari de 28.649 milions, del Departament, 3.943 milions són aportacions a consorcis i a empreses dels quals forma part el Departament, repartits en diversos conceptes i òrgans dels quals consorcis i empreses no consta enlloc quins són ni quant rep cadascú per a fer què —3.943 milions—; excepte, és clar, que l'únic que sabem és que no són al Consorci de Projecció Exterior de la Cultura Catalana, que sí que està en els pressupostos i, per tant, no deu ser d'aquests; que no són al Consorci per a la Normalització Lingüística, que sí que està als pressupostos, i no deu ser d'aquests; ni al Consorci del Termcat, i d'altres que apareixen. També sabem enguany, per primer cop, quin consorci hi ha, perquè, l'any passat, hi van haver algunes crítiques sobre l'existència de diners al Consorci del Circuit de Montmeló, i enguany; per aquelles meravelles pressupostàries des-

apareix el consorci en el seu nom i allí on era apareixen aquests famosos consorcis i empreses dels quals forma part el Departament, per la qual cosa en una petita intuïció parlamentària podem sospitar que en aquell lloc hi ha aquest consorci, i ja hem guanyat alguna cosa, ja en sabem un.

I continuem amb les inversions: dels 2.360,6 milions totals destinats a inversions, 1.179 —la meitat, si fa o no fa— són a inversions no comarcalitzades, és a dir, no sabem on es fan. I, dels 1.182 milions d'inversions comarcalitzades, que sí que ens diuen on les pensen fer, 1.106 són per a inversions a realitzar al Barcelonès i, a la resta del Principat de Catalunya, el Tarragonès s'endú 5 milions, el Gironès s'endú 10 milions, el Vallès Occidental 11,1 i l'Alt Empordà 49,6. I aquestes són les inversions comarcalitzades a què apunten aquestes pressupostos. Com a ciutadà del Tarragonès, he de pensar —n'estic convençut— que el Departament de Cultura no invertirà només 5 milions en un territori que és pendent de ser nomenat «patrimoni de la Humanitat»; estic convençut, per tant, que en aquest feix de no comarcalitzats alguna cosa anirà a parar al Tarragonès, i m'aturo en el Tarragonès i, com vostès compreen, no m'aturo en la gran quantitat de comarques que tenen zero inversions comarcalitzades, però els volia posar aquest exemple.

Dintre de les poques partides de les seccions estrictament dependents del Departament, que augmenten notablement —dic, per tant, que abandono Joventut i Esports, les estrictament aculturals en aquest sentit—, deïa, tradicional o d'indústria cultural, hi ha, entre les que augmenten, la dedicada al Consorci per a la Normalització Lingüística. Els he de dir —i hi confiàvem o ho esperàvem— que no ens han defraudat: era evident que enguany, si continuaven traient diners del Consorci per a la Normalització Lingüística, malament ho teníem o ho tenien a l'hora de defensar segons quines lleis dites de política lingüística.

El 1995, el Consorci tenia 1.283 milions; en va perdre 20 —un 20%, el 96—, es va quedar amb 1.026, es va mantenir en el 1.026, el 97, i, ara, el 98, en donen 1.300; és a dir, si fa o no fa, el que hi havia el 95. Ni l'augment és, però, tan significatiu com sembla que hauria de ser l'eina i l'instrument bàsics per incidir en la realitat social, en les noves aportacions que farà aquesta Llei, que sembla ser que vostès aprovaran en un proper Ple, ni sembla —deïa— que pugui assegurar la correcta aplicació del seu articulat. A més, les partides destinades a normalització lingüística en altres departaments, altres organismes i altres empreses mantenen el to de la discreció dels darrers anys, i, això, pressuposant que les partides dedicades a normalització lingüística dels pressupostos dels darrers anys s'hagin executat perquè algunes informacions tenim que en alguns departaments solen ser les partides de menys fiabilitat d'execució.

El pressupost del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional, en canvi, continua notablement en el seu procés de davallada; mala sort, la del Centre: me'l creen i, l'any següent, ja em davallen el seu pressupost. No ho podem oblidar, eh?: el 95 me'l creen amb 627 milions i, enguany, ja estan pels 321; amb

aquest ritme de davallada calculo tres anys de vida per al Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional. I no podem oblidar que el centre es relaciona, per definició, amb bona part de l'associacionisme més viu, més ric i més dinàmic del nostre país i, si em permeten el seu llenguatge, el Centre es relaciona amb bona part de l'associacionisme d'aquell que en diríem «diferencial» del nostre país respecte a altres països que ens són veïns. El cert és que no tota la relació governamental amb l'associacionisme cultural sorgeix del Departament de Cultura; és cert, Benestar Social en fa molta funció; alguns instituts... En reclamen la unitat d'acció en el Departament de Cultura i en reclamem una voluntat més forta de col·laboració. Abans esmentava els ajuntaments, ara esmento les associacions; ajuntaments i associacions són el nervi cultural del país.

I anem per a alguns d'aquests organismes... Institució de les Lletres Catalanes. Abans n'he fet un comentari, però no voldria deixar-lo en aquell fet. La Institució és històrica, ens prové dels temps de la República i se'n pot fer un panegíric històric; nosaltres no el farem, no pas per manca de ganes o voluntat, sinó per manca de temps. Però el cert és que la Institució –que enguany té un augment pressupostari important i notable i que pot provenir de les relacions amb el Servei del Llibre– no ha acabat de trobar en els darrers temps el seu lloc.

La Institució de les Lletres Catalanes no pot ser, per exemple, l'Institut Cervantes; nosaltres ni som colonialistes ni tenim voluntat de colonitzador, ni tenim voluntat de patrimonialització, ni pretenem definir la cultura a cops de lleis, de decrets, de retorns, o de qualsevol altra cosa. La Institució de les Lletres Catalanes tampoc ha de ser estrictament una repartidora de subvencions –això ho pot fer el mateix Departament i, a més a més, potser algú ho faria amb claredat i amb transparència–, i, en el món de la cultura d'aquest país –que és un món civilitzat, on la gent es coneix–, sovint ha callat algunes evidents i clares concessions de subvencions, ajuts a edicions que, segurament, en un país normal, més gran, on la gent no es conegués, on a vegades dir no sé què, doncs, no seria mal interpretat o no faria mal al país, perquè el país ja no li fan mal les petites coses sinó les grans, doncs, s'haurien posat damunt la taula. Però és evident que el temps passa i les paciències s'esgoten.

Però què fa la Institució avui dia? Tenia un programa, que era aquell programa de passeig d'escriptors i escriptores per les comarques del nostre país. Algun il·lustre diputat d'aquesta Cambra en va ser testimoni directe, alguns altres potser podrien aspirar-hi però s'ha acabat el programa i, de moment, no ho seran –de moment, no ho seran–; però el que és cert és que, acabat el programa que venia a ser una miqueta l'aparador de la Institució i la seva raó d'existència, ara ens quedem davant d'un gran dubte, i el dubte ha entrat a l'Associació d'Escriptors, ha entrat a molts altres nivells i és un dubte de fàcil solucionar. Seria un dubte d'urgent solució si el Departament de Cultura no s'hagués mantingut en la situació de manca de generació de noves aportacions que està, de fa anys..., de fa anys que no generem res en el món cultural pel que fa a noves polítiques. Cert que hi ha molta feina per aquella Llei que abans els comentava i que aquella Llei ens porta de fa molts

mesos sense poder fer res, però també és cert que hi ha moltes direccions generals, i d'alguna sèrie de coses s'haguessin pogut ocupar. Cert que hi ha hagut un canvi de director general, però cert que no hi ha..., no s'ha generat res que pugui crear un clima d'optimisme en algun sector de la cultura; no s'ha generat res.

I, parlant d'allò que no crea clima d'optimisme en algun sector de la cultura, permeti'm que defensï la nostra esmena al Teatre Nacional de Catalunya i a l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes. Deia que no hi havia polítiques culturals. El que ha passat amb el Teatre Nacional –ho hem dit aquí, però no ho podem estirar més– és un reflex, segurament, de la inexistència d'aquestes polítiques; però encara és una cosa més negativa: és que l'únic que s'ha generat és negatiu. Si repassen vostès, els últims temps, què és allò que s'ha generat en cultura, l'únic que s'ha generat és negatiu; no estic dient que el Teatre Nacional sigui negatiu. El senyor Riera deia que és molt semblant a molts teatres d'Europa, a teatres i a aeroports; però és igual, no parlem d'estètica –tant ens fa l'estètica dels edificis– i, si haguéssim d'entrar en l'estètica dels edificis, segurament que moltes coses serien molt discutibles. Els estic parlant que estem d'acord amb el Teatre Nacional i que estem disposats a no discutir-ho; ara, el que s'ha generat com a creació de política cultural, els darrers mesos, al voltant del Teatre Nacional és negatiu: s'han generat sensacions externament negatives i s'han col·lapsat les possibles relacions amb un sector com el de les arts de l'espectacle, important, al nostre país puixant i que, a més a més, viu en una realitat en aquests moments estranya, difícil.

Però, si volen, anem als números, a més a més; deia que, per un cantó, és això, però, si volen, anem, a més a més, als números. Per al 98, quan el Teatre Nacional estigui funcionant al seu ple rendiment –cosa que, el 97, no ha passat–, resulta que es preveu que els ingressos propis siguin inferiors al doble; amb un Teatre Nacional que funciona a ple rendiment, tres o quatre mesos, el 97, es preveu que, el 98, funcionant dotze mesos a ple rendiment, només ingressarem el doble; les aportacions de la Generalitat són més del doble i, per tant, quan el teatre funciona i té espectadors, hem d'aportar-hi més, cosa que podem arribar a entendre si ens ho expliquen, però, de moment, no ho hem entès. I, a més, en l'articulat del Projecte de Llei de pressupostos, es preveu per al Teatre Nacional un aval de 300 milions, que s'afegeix a aquests augments d'aportació de la Generalitat, i un aval de 3.675 per al Consorci del Gran Teatre del Liceu, que ara pressuposem que és un d'aquests consorcis innominats; deu ser el del Gran Teatre del Liceu perquè, posat a estar en l'articulat, no aniria malament també estar en l'estat de despeses.

Pel mateix motiu, per diferència entre ingressos propis i governamentals i perquè forma part del mateix to de la indefinició de la política teatral, és que presentem l'esmena a la totalitat de l'entitat d'Organització d'Espectacles i Festes, que ara ja no sabem si tindrà futur –perquè tenia un futur concret i fins ara tenia una feina concreta, que era la gestió d'un teatre– i ara no sabem, amb tot aquest canvi que hi ha, si aquest teatre es privatitzarà o no es privatitzarà i, per tant, si tindrà raó

de ser o no tindrà raó de ser aquesta entitat. El que és cert és el que els havia dit –i volem insistir-hi–: no hi ha política cultural ni en el camp, diríem, antic de política cultural –allò: museus, arxius, biblioteques...–, ni en el camp contemporani de les indústries de la cultura. Ho deia –i em permetran que els citi aquí el senyor Granados en una sessió de política cultural–: «No hi ha política audiovisual a Catalunya, no hi ha indústria audiovisual a Catalunya»; deia: «No només cinematogràfica, audiovisual». No hi ha indústria de creació telemàtica, no hi ha indústria discogràfica; per on posarem aquests nous llocs de treball de les indústries de l'audiovisual? Com la generarem al nostre país? Quins impulsos positius d'ànim hi ha en el món de les polítiques culturals? Què és allò que ens pot atreure i dir: «Apostem i tirem endavant per aquí!». Res.

I em queda l'apartat de Joventut. Volgudament, pel que fa a l'apartat de Joventut, em queda poc temps, no perquè creiem que sigui poc important, sinó perquè l'espai donat pel diputat senyor Riera ens permetia dir allò que els diré: estem d'acord amb la seva posició pel que fa a l'aspecte de joventut, i només una reflexió respecte a Tjuuca, una petita reflexió final. Com a usuari de Tjuuca –no personalment, sinó com a pare usuari de Tjuuca–, hi ha una cosa que encara no entenc ni he entès: com és que, essent Tjuuca l'únic organisme que es mou en aquest camp, que té subvenció de la Generalitat, el cost per a l'usuari és el mateix que els organismes privats que treballen en el mateix camp?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té, en primer lloc, la paraula, amb temps parcial, el diputat senyor Antoni Dalmau. M'ha demanat vint minuts.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Cada any, quan arriba aquest moment dels pressupostos, el nostre Grup es planteja l'oportunitat o no de fer esmena a la totalitat dels diversos departaments –entre ells, el de Cultura. Hi ha hagut anys que no n'hem fet al Departament de Cultura perquè: o bé ens agradava més el que s'hi feia o ens agradava més el tarannà de la Conselleria, o hi havia uns acords interinstitucionals que compensaven les mancances que hi podíem trobar. Aquest any, les xifres del pressupost són tan, des del nostre punt de vista, escandaloses que no hem tingut, no hem pogut tenir cap dubte sobre la necessitat, la urgència de presentar una esmena a la totalitat. Pensem que el pressupost d'enguany és una pèssima notícia per al món de la cultura catalana, per a la cultura catalana, es faci com es faci la cultura que es fa a Catalunya, i un enorme desgany per a tots els sectors culturals. Vegem-ho.

En primer lloc, un any en què el pressupost de la Generalitat, en el seu conjunt, s'incrementa d'un 5%, el de Cultura no sols no puja, almenys, el mateix, sinó que baixa un 2,4% en relació amb 1997. Dit d'una altra manera: si el pressupost global s'incrementa amb prop

de 100.000 milions de pessetes, el de Cultura es redueix d'uns 700 milions. Conseqüència d'això –natural– és que el pes relatiu del Departament de Cultura continua davallant un any darrere l'altre. I això ho dic cada any, però és que ho lamento, és que és així. Hi van haver uns anys «bons» –«bons», entre cometes–, en els quals el pes del Departament de Cultura en el conjunt dels pressupostos va arribar a assolir l'extraordinària xifra d'un 1,6%. Doncs, bé, ara –cada any hem anat baixant– ja som a l'1,3%; al pas que anem, al Departament de Cultura, li passarà –em penso– una mica com al de Medi Ambient; segur: acabarà per desaparèixer.

En segon lloc, hi ha un altre element significatiu, importantíssim, d'aquest any: és la caiguda espectacular de les inversions. Dels 6.000 milions del 1997 passem als 3.000 milions per a l'any 1998 –exactament, la meitat. I el Govern, quan se li pregunta com és aquest escàndol d'aquesta caiguda de les inversions, ens dona una explicació previsible; ens diu: «És que ja s'estan acabant les obres de les grans infraestructures culturals, dels grans equipaments culturals». Anys endarrere, quan li demanàvem diners per cobrir les insuficiències de molts equipaments culturals de Catalunya, se'ns deia: «No es poden fer perquè, primer, hem de fer les grans infraestructures culturals»; ara que resulta que ja les estem acabant, ara se'ns diu que no hi ha diners i que el que es fa són estalvis; és a dir, s'aprofita la finalització d'aquests obres grans per fer estalvis en el pressupost i no per invertir en totes aquelles demandes que fa anys i panys que s'estan esperant.

Per si fos poc, aquesta caiguda del pressupost no es fa de manera homogènia; a l'hora de repartir la càrrega de la pèrdua dels diners no es fa de la mateixa manera, perquè aquest any s'ha ficat entre les cames del Departament de Cultura un problema polític, que és la que ara s'anomena Llei de Política Lingüística. Com que l'oposició va denunciar que era una contradicció flagrant promoure una nova llei per a la llengua i retallar brutalment els pressupostos de normalització lingüística, com que calia fer consens entorn de la llengua i de la política lingüística i com que l'oposició exigia diners per a la política lingüística, el Govern no ha tingut més remei, ha tingut la necessitat de tornar a posar diners –els que va prendre fa dos anys a la Direcció General de Política Lingüística. Això, què vol dir? Que creix en un 30% la Direcció General de Política Lingüística. Bona notícia! –cosa que nosaltres havíem demanat–, però, si considerem aquest increment més els 700 milions que ha perdut el conjunt de la Conselleria, és comprensible que qui acaba perdent d'una manera radical són tots els altres sectors de la cultura. Dit amb paraules clares: per compensar mínimament –no gaire; no s'escandalitzin; tan sols com estàvem ara fa dos anys–, la política de normalització lingüística, el Govern abandona les indústries culturals i abandona els altres sectors de la cultura: vestim un sant, modestament –modestament– i en despullem tota una colla d'altres –cosa imperdonable.

Bé, el resultat és evident, els percentatges són molt clars: el cinema baixa un 15%; les biblioteques, un 4,2%; la música, un 0,5%; les actuacions en patrimoni cultural, que no són ni arqueologia ni patrimoni

historicoartístic, fins a un 78%; les dotacions per a exposicions i arts plàstiques, un 9,9%, i, de sobte, ens adonem que hi ha un sector que sí que puja, que és el teatre; el teatre puja un 18%, però tampoc no ens podem fer il·lusions –hi ha alegries molt fugisseres en la vida de l'oposició–, perquè és que, en xifres absolutes, el pressupost per a teatre puja 300 milions de pessetes; però, com que se'n destinen 800 per al Teatre Nacional, vol dir que totes les iniciatives teatrals del país que no són el Teatre Nacional, l'any que ve, tindran 500 milions de pessetes menys; de manera que tampoc el teatre, a excepció feta del Teatre Nacional, tampoc no puja.

El cas més sagnant, sens dubte, és el del cinema; és bastant escandalós, i això que el nostre conseller –conseller de tots, eh?– no para de parlar de la importància del sector audiovisual per a Catalunya, per a la cultura catalana. Doncs, bé, en aquest sentit, és el moment, també per la meua banda, de recordar les paraules que el nostre company i amic Joan Granados ens va dir, fa vuit dies escassos, a la Comissió de Cultura; va dir textualment: «La primera cosa que jo voldria que quedés fixada és que a Catalunya no hi ha indústria cinematogràfica.» Diu: «Potser sí que havia existit, però en aquest moment no existeix. És una indústria que se'n va anar a Madrid, que no ha tornat i no se n'ha creat cap de nova.» El Grup Socialista podria rubricar aquestes paraules. Què fa el Govern davant de les dificultats de la nostra indústria cinematogràfica? Doncs, retallar un 15% les aportacions a la indústria cinematogràfica. El cinema català continua marxant cap a Madrid amb l'estímul indirecte del nostre Govern.

Ja saben que jo tinc una debilitat particular amb el tema de les biblioteques, ho sento, ho he de tornar a dir: destinarem 205 milions de pessetes per a les biblioteques de Catalunya l'any que ve, per fer biblioteques. Hi ha un company del Grup que m'ha demanat aquest matí a veure si podíem posar una esmena –el company Bustos– per a la biblioteca de Sabadell, de 250 milions de pessetes, que són els que necessitàvem per a la biblioteca. I dic: «Escolta, perdona, amb 250 et menges tot el pressupost i te'n sobren 45.» I el company Magí Cadevall demana per a la de Terrassa... Vull dir, vostès ja veuran les nostres esmenes en matèria de biblioteques. Perdó, perdó: Girona, l'Hospitalet, Santa Coloma..., no me'n voldria deixar ni una. Bé, vostès, deixant la broma de banda, amb 205 milions de pessetes, ja m'explicaran vostès quantes biblioteques es poden fer d'aquell fantasmagòric mapa de la lectura pública, que no hi ha manera que entri en el Parlament i que preveu una inversió de milions i milions de pessetes per normalitzar mínimament els estàndards bibliotecaris de Catalunya: 205 milions de pessetes per a l'any vinent.

Les arts visuals, els artistes, les arts plàstiques ploreu també pels pressupostos de la Generalitat, perquè també són molt magres per a ells. Hi ha molts pocs diners per a les beques d'estades a l'estranger; les ajudes a la creació pràcticament es redueixen a la videocreació amb una dotació insignificant; les exposicions, pràcticament, només es fan a Barcelona en el Centre d'Art Santa Mònica –no existeix política per al territori–; la política d'adquisicions d'obres d'art es redueix a la col·lecció Salvador Riera i algunes adquisicions de fo-

tografies. Això és el que es fa essencialment en arts plàstiques. I finalment, pel que fa al món del llibre –per no tocar-los tots, només alguns–, les coses continuaran més o menys com sempre; hi torna haver exactament els mateixos diners que l'any passat per al suport genèric, 190 milions de pessetes, però s'està defraudant una altra expectativa creada: quan es va nomenar el senyor Romà Cuyàs director general, es van començar a fer una sèrie de reunions amb el sector editorial i amb el món de la cultura del llibre a Catalunya per fer un impuls substancial a aquesta política. Ha vingut un nou director general, ha enterrat aquestes converses perquè deia que tampoc no donaven resultat, el fet cert és que continuem completament estancats i que, de tota l'expectativa creada per al sector del llibre i la política editorial a Catalunya, ha quedat totalment defraudada.

En definitiva, el que pensem que està passant, nosaltres, és que s'està acabant acceleradament el crèdit que tenia el nou equip de responsables de la Conselleria de Cultura. Vam viure una etapa a la Conselleria de Cultura pràcticament d'hivernació durant un temps, de paralització de les activitats, es va crear un nou equip, va semblar que es generava una nova expectativa, s'ha defraudat acceleradament; perquè si no es concreten les polítiques i les promeses, naturalment, en pressupostos, no val per a res la retòrica que s'acostuma a fer encara avui contínuament utilitzant la cultura catalana com a coartada per a la identitat nacional de Catalunya. Molts discursos, com sempre, molta retòrica identitària, molts pocs diners per a la cultura.

Acabaré, només, amb un sol element perquè el tinguin en compte. Des de 1993 a 1998, el pressupost de la Generalitat ha augmentat 320.000 milions –320.000 milions–; d'aquests, han anat a parar al Departament de Cultura 1.000 milions. Dels 320.000 de nous, 1.000 han anat a Cultura. És a dir, pràcticament, el Departament de Cultura, per dir-ho en termes clars, no s'ha mogut en uns anys en els quals ha continuat un increment importantíssim dels pressupostos de la Generalitat. Senyores i senyors diputats, els pressupostos de l'any 1998 ens demostren, un cop més, que, mentre tinguem el Govern que tenim, els endarreriments, les mancances i els dèficits crònics de la nostra cultura no tenen remei possible.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Dalmau, senyor diputat. El diputat senyor Daniel Terradellas té la paraula per completar el temps del Grup Socialista. Li queden divuit minuts.

El Sr. Terradellas i Redon

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, honorable conseller de la Presidència, permeti'm que, en nom propi i del Grup, li doni les gràcies i el nostre reconeixement pel fet d'estar acompanyant-nos en aquest debat de pressupostos, cosa que a vostè l'honora, i en canvi, faria el contrari a la resta de consellers, que haurien d'estar presents i no hi són. Pujo en aquesta tribuna, senyores i senyors diputats, per completar la

defensa de l'esmena a la totalitat d'aquell aspecte que el diputat que m'ha precedit, senyor Antoni Dalmau, ha deixat sobre el Departament de Cultura, que és la Secretaria General de l'Esport i, per tant, també, molt honorable president, defensaria les esmenes números 80 i 88, que fan referència a l'Institut Nacional d'Educació Física i el Centre d'Alt Rendiment Esportiu.

Senyor president, senyores i senyors diputats, suposo que la majoria estaran d'acord amb mi que el que havia estat la joia de la corona del Govern de la Generalitat s'ha convertit, a hores d'ara, en un departament que fa aigües, perquè la Secretaria General de l'Esport sofreix amb duresa les amputacions pressupostàries que des de fa sis exercicis estem retallant. Fixin-se: d'11.800 milions de pessetes l'any 92..., i em poden dir: «Era l'any olímpic»; doncs, mirin, 11.300, l'any 93, i hem arribat a la xifra, a la trista xifra de 4.004 milions de pessetes. És exactament una tercera part, una amputació d'aquest tipus, una retallada d'aquest tipus, no hi ha sector que l'aguanti, sinó que tot plegat trontolla.

En anys anteriors se'ns contestava que no es podia mantenir el nivell d'inversió inicial de quan vàrem tenir competències, ni tampoc el preolímpic. Hi podríem estar d'acord, però les xifres que se'ns proposen no es poden aguantar, perquè, evidentment, hi ha moltes necessitats per cobrir, molts dèficits i moltes demandes de pobles i ciutats d'arreu del país. Perquè, s'ha estancat o ha baixat el nombre de practicants de l'esport? De cap manera, tot al contrari, afortunadament: augmenta la demanda, i no necessàriament per a grans instal·lacions d'alt nivell, sinó que el que es necessita són piscines cobertes, pavellons coberts, piscines descobertes, poliesportius i altres equipaments bàsics. El que se'ns pressuposta per enguany, senyores i senyors diputats, són 387 milions de pessetes per a instal·lacions esportives, equipaments esportius per a tots els ajuntaments de Catalunya. Respongui'm, si us plau, quantes instal·lacions creuen que es poden fer amb aquesta quantitat, amb 387 milions? Vull repetir aquesta quantitat de tan dura que a mi em sembla; és de les més baixes des que tenim competències. De veritat, quantes instal·lacions esportives podem fer? Ja portem tres anys amb una situació tan reduïda.

Però, per altra banda, tampoc saben optimitzar els recursos que es poden disposar, perquè insistentment vostès han rebutjat una proposta del Grup Socialista, d'elaborar un pla de condicionament d'instal·lacions esportives escolars per a ús públic per fora de les hores lectives, que amb pocs diners podríem aprofitar per dotar d'equipaments existents en aquells barris i poblacions que n'estan mancats i que, si han d'esperar que el Govern de la Generalitat els atorgui el cofinançament, estem ben arreglats; va per llarg. Fixi's vostè. Enguany hi ha una reducció de 400 milions per al circuit de velocitat de Catalunya; és la quantitat exacta que es redueix el pressupost de la Generalitat d'enguany. Baixa de 403 milions de pessetes, un 9% menys que el pressupost de l'any passat.

Hi ha actuacions, senyores i senyors diputats, que no poden aguantar més. Per a activitats esportives que es fan a través dels ajuntaments, vostès treuen 6 milions

dels 60 que hi havia. O sigui, queden només 54 milions per collaborar amb els ajuntaments de Catalunya per fer activitat esportiva. I en canvi, estan atorgant 1.370 milions de pessetes per a les activitats que es fan a través d'entitats o institucions sense finalitat de lucre. Per tant, no es tracta només d'asfixiar l'ajut als ajuntaments per a la pràctica esportiva, sinó que tampoc volen cooperar amb els municipis en els programes que es canalitzen a través d'altres sectors.

I dels consells esportius, què n'hem de dir? Aquests consells que han de gestionar l'esport en edat escolar... No s'han refet encara, senyores i senyors diputats, de la greu retallada pressupostària que se'ls va fer anys enrere. Enguany, se'ls proposa congelar el pressupost. I si parlem de l'esport d'elit, de l'esport federat, tampoc les coses pinten millor, perquè enguany es congelen les aportacions a la tecnificació i l'alt rendiment. I no és d'estranyar, per tant, els maldecaps que hi han per fer quadrar els números al Centre d'Alt Rendiment i per fer redreçar globalment l'Institut Nacional d'Educació Física. En aquest Parlament vostès recordaran que s'ha discutit sobre la projecció internacional de l'esport, de l'esport català. Bones paraules i ni una partida concreta que faci complir les resolucions aprovades per aquest Parlament en el sentit de donar un cop de mà a les federacions internacionals que fan promoció a l'exterior. En aquest sentit, ja els anuncio que el nostre Grup presentarà una esmena en l'estat de despeses.

Tampoc hem vist cap voluntat per dotar de recursos suficients les mesures de prevenció d'accidents per a la pràctica dels esports de risc o d'aventura. Malgrat l'impacte que tenen en una part del territori, una realitat avui dia ben collada i que dona un gran fruit a la muntanya del nostre país, malgrat que s'incrementa el nombre de practicants —lamentablement, també, per tant, el número d'accidents—, vostès, malgrat les propostes que els fem, malgrat les propostes elaborades amb el sector privat, que hem elaborat des del Grup Socialista, vostès no només les rebutgen a nivell de comissió, com fa pocs dies va passar, sinó que tampoc hi doten cap partida pressupostària en aquests pressupostos. Ens costaran molts més diners els rescats que no pas la campanya de prevenció.

Senyores i senyors diputats, en matèria d'esports Convergència i Unió encara vol viure de les rendes de les èpoques glòries, i estem, fixin-se, a un terç dels recursos de què es disposava. Per tant, no els ha d'estranyar gens que per segon any consecutiu des del Grup Socialista se'ls ensenyi la tarja vermella de rebuig global en els pressupostos, i el que més ens preocupa, senyores i senyors diputats, és que Catalunya està perdent el lideratge en matèria d'esports, i vostès estan a la defensiva. Intenten resistir sense canviar aquest mecanisme de política pressupostària.

Acabo, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, jo crec que el Govern de la Generalitat fa un temps d'una manera justificada es podia posar al cap una corona de llorers per la feina que havia fet en el foment de l'esport d'aquest país, però els llorers, després de tants anys d'escassetat, s'han tornat pansits i si no els canvien, si no canvien el mètode, se'ls convertiran en una corona d'espines.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt té la paraula el diputat senyor Bosch, per un temps màxim de vint-i-cinc minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquest cas, no puc dir «senyor conseller», donat que el conseller de Cultura no és present avui en aquesta sessió, tot i que, evidentment, començaré parlant d'ell, ja que el novembre de l'any 1996, el conseller Pujals va cometre la imprudència –vist des del punt de vista del Govern, és clar– de comparèixer en el Parlament en una comissió a explicar-nos quines persones formaven el seu equip a la Conselleria i quins eren els seus projectes immediats o de futur.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Quan fa ara un any, en el debat de pressupostos per al 97, qui els parla va defensar l'esmena presentada pel PI a la Conselleria de Cultura, va aprofitar per llegir la llista de projectes des d'aquesta tribuna i va deixar a l'aire l'interrogant de com, quan i amb quins diners es tirarien endavant. Com que enguany el conseller no ha tornat a comparèixer a la Comissió de Cultura, no hem pogut fer balanç dels seus compromisos. No em puc estar, però, de refrescar la memòria de les senyores diputades i dels senyors diputats i esmentar, breument, almenys una part d'aquella llista d'objectius, i vull recordar que el senyor conseller es va comprometre fa un any a tirar endavant coses com la Llei de normalització lingüística; la conversió de zones arqueològiques en parcs públics; el Projecte de Llei d'arxius; l'Arxiu Provincial de Barcelona; el Pla de dinamització cultural; donar ajuts a les traduccions de llibres; donar suport als autors; ajuts a les sales de música moderna; la creació de la Comissió Assessora de les Arts Plàstiques; instaurar un nou Mercat de la Dansa a Girona; el projecte Dansa-Teatre; reprendre les beques a l'estranger –aturades anteriorment–; augmentar la programació en els teatres públics; constituir el Consell Assessor de l'Audiovisual; promoure els mitjans informàtics en català, els jocs, etcètera; promoure un sistema... –perdó, però jo m'he perdut (*remor de veus*), és que tan garbuix de promeses...–, promoure un nou sistema de traducció automàtica; noves restauracions arquitectòniques; una exposició anomenada «Catalonia», de cara a l'estranger; reforç de la presència de la cultura catalana a Amèrica; el projecte de llei sobre la jurisdicció esportiva; tramitar el Pla director d'instal·lacions i equips esportius de Catalunya; una campanya de sensibilització per generalitzar l'esport; un fòrum «Ciutadans del segle XXI», sobre joventut; creació de l'Agència Catalana de Cooperació; creació de l'Agència Catalana d'Intercanvi Juvenils Internacionals; creació de l'Associació de Joves de Casals Catalans; les noves sales del Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya, a Terrassa; les sales del gòtic del MNAC; la futura secció de l'art modern d'aquest mateix museu; premis di-

versos; política d'ajuts a la premsa; ampliació de Resons, sobre la música; continuïtat en les subvencions; xarxa de música clàssica; Mercat de la Música Viva de Vic; acabar el Liceu; acabar l'Auditori; acabar el Teatre Nacional de Catalunya; potenciar la xarxa d'espais d'art de Catalunya; continuar la programació de vídeo de creació; comissions de modernització cultural, i manteniment de les oficines del Copec. I aquí hi afegixo un etcètera.

Algunes d'aquestes promeses són genèriques, d'altres són a llarg termini, però moltes d'altres és evident que ni tan sols s'han plantejat, o almenys no s'ha conegut que s'haguessin plantejat. En definitiva, el que dèiem ara fa un any era que hi havia massa pocs diners per a massa idees. Si l'any passat dèiem que hi havia pocs diners per a la cultura –29.348 milions–, enguany encara és pitjor: estem a 28.649 milions, i això inclou les secretaries generals de Joventut i Esports. Menys diners que l'any passat per impulsar una muntanya de projectes que ara per ara encara estan a l'aire.

L'equip de la Conselleria tampoc no ha tingut gaire sort. Mesos després de la seva estrena, el conseller ja va haver de buscar un substitut per a la Direcció General de Promoció Cultural, ja que el senyor Romà Cuyàs va presentar-ne la renúncia. El nou director general, el senyor Villatoro, un cop convençut que havia d'assumir aquesta responsabilitat, deu tenir no pocs problemes a l'hora de decidir com s'administra la misèria econòmica, la pressió dels diversos sectors socials afectats i la manca de criteri d'una conselleria que va començar a treballar amb el nou conseller amb molta empenta, però que a garrotades ha caigut al nivell de mediocritat i improvisació de la majoria d'altres conselleries del nostre Govern.

Repassem, breument, alguns punts polèmics de l'actuació de la Conselleria al llarg de l'any 97. La primera promesa –com he dit ara fa un moment– del senyor conseller fou la de tirar endavant la nova llei de normalització lingüística. Deixarem per al debat corresponent, d'aquí a previsiblement uns vint dies, l'anàlisi de com s'ha dut a terme la redacció i discussió de l'actual Proposició de Llei d'usos lingüístics de Catalunya. Però, ja que parlem de diners, lliguem-ho amb la llengua. La Proposició que tenim sobre la taula, la Proposició de Llei, en els seus articles 37 i 38, compromet el Govern, i també els ajuntaments, a afavorir i fomentar l'ús del català en tots els àmbits, i en concret fa una referència que, «d'acord amb les corporacions locals, el Govern de la Generalitat ha de crear i subvencionar centres dedicats a fomentar el coneixement, l'ús i la divulgació del català, en especial allà on ho exigeixi la situació sociolingüística», etcètera. Tenint en compte la reivindicació que any rere any ens han fet arribar els membres del Consorci de Normalització Lingüística, queixant-se dels pocs recursos invertits i les retallades progressives dels darrers anys; tenint en compte el compromís escrit en aquests articles de la futura Llei, i també tenint en compte que la Conselleria de Cultura enguany té menys diners –relatius i absoluts– que l'any passat, aleshores la pregunta és: com s'ho faran per complir aquest compromís? D'on treuran els diners que aquesta empresa requereix? N'hi haurà prou amb els

modestos augments parcials proposats enguany a la Direcció General de Política Lingüística?

I comentem l'altre tema estrella de l'any que acabem: el tema del teatre en general, i del Teatre Nacional de Catalunya en particular. L'any passat el senyor conseller ens va anunciar que durant l'any que som s'inauguraria el nou Teatre Nacional de Catalunya, i així ha estat –per tant, felicitats–, però aquesta esperada inauguració ens ha portat sorpreses desagradables. En primer lloc, l'ordre sobre la presència de companyies privades en les infraestructures públiques; després, l'enfrontament públic i evident amb el director del Nacional, el senyor Josep Maria Flotats, i finalment el seu cessament –o, millor dit, el seu desistiment. Arguments forçats per justificar aquesta decisió i atacs personals contra ell, més quan l'afectat no disposava de les mateixes tribunes que el conseller a l'hora d'empastifar: fer públic temes de caràcter personal, o fins i tot el sou del director, quan això no s'ha fet mai amb ningú abans –ningú relacionat amb el Govern–, ho considerem un acte de poca categoria ètica i poc digne d'un conseller del nostre Govern. Per altra banda, ja que sembla que s'ha obert la veda, no estaria gens malament que a partir d'ara coneguéssim els honoraris dels alts càrrecs de la Generalitat, incloses les empreses que en depenen, com poden ser la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió o l'EAJA, per exemple.

Davant la previsible crisi, la Conselleria va crear un òrgan nou que no havia estat previst abans, la Taula de Coordinació Teatral, una mostra més d'improvisació i manca de planificació. Aquesta Taula, però, no ha calmat el sector; més aviat al contrari, les proteeses han estat acontinuadaes i amb tendència creixent. En aquests moments, la Conselleria és clau, parlant del teatre, clau per resoldre satisfactòriament la crisi o per acabar-la d'empitjorar. Si el camí futur és com el que s'ha fet fins ara, auguro més problemes. Confiem, però, que el tema es reconduïx i es trobin solucions positives per a tothom. En qualsevol cas, senyores diputades, senyors diputats, el tema del teatre per ell tot sol ja ha donat prou arguments per presentar i justificar aquesta esmena a la totalitat.

Tot i així, hi ha altres temes que motiven desacords. Hi ha, per exemple, l'anomenat «art pobre», o sigui la dansa. Aquest Parlament, a proposta de qui els parla, va aprovar el 19 de juny passat una moció subsegüent a una interpellació sobre la dansa on s'adquiria el compromís d'avançar cap a la creació d'una companyia estable de dansa per a Catalunya; des de la seva aprovació, no n'hem tingut més notícies –i és més: els mateixos membres de l'Associació de Professionals de la Dansa de Catalunya, promotors des del món cívici d'aquesta iniciativa, encara ni tan sols han pogut ser rebuts per part del conseller o de qualsevol altre alt càrrec de la Conselleria.

Podríem parlar, a més, i no hi aprofundeixo, de l'actual centralisme cultural en el cas de Barcelona, l'escàndol –per misèrrim– del cinema doblat al català –precisament fa un any parlàvem d'una pel·lícula doblada al català de Walt Disney; aquest any, acostant-se les festes de Nadal, n'hi ha una altra que també ha estat doblada al català, però només, en el cas de Barcelona, a

dos cinemes, i no precisament els més centrals–, etcètera. També podríem parlar de la migrada política editorial o del poc suport a l'Insitut d'Estudis Catalans.

Finalment, i per anar acabant, una breu referència a les dues secretaries generals que, tot fent la viu-viu, depenen de Cultura. L'any passat ja ens queixàvem de la vertiginosa davallada dels pressupostos destinats a la Secretaria General de Joventut i a la d'Esport, i per al 98 cal dir que la davallada ha deixat de ser vertiginosa, però no s'ha aturat pas. Si Joventut l'any passat comptava amb 1.200 milions, hem passat a 1.000 milions aquest any, i Esport, que fa uns anys havia arribat a tenir gairebé 9.000 milions, o més, l'any passat va baixar a 4.400 i enguany estem a 4.004 milions de pessetes. Amb aquests pressupostos, quina política juvenil o d'esport volen fer des del Govern? En tot cas, ja ens ho explicaran!

Pel que fa a l'esport, senyors –i senyora– del Govern, els sona d'alguna cosa el Comitè Olímpic de Catalunya? En la seva mentalitat nacionalista –tal com diuen–, hi ha un raconet per al COC? Recorden que el 92, just abans dels Jocs Olímpics de Barcelona, el president de la Generalitat va dir que, d'això, se'n parlaria just després d'acabar la celebració dels Jocs –d'aquells, que ja fa anys que han passat–? Doncs, després de cinc anys, aquella promesa sembla oblidada; mentrestant, el Comitè Olímpic de Catalunya i les federacions esportives catalanes van sobrevivint amb dificultats, donada l'absoluta manca de suport per part de la Generalitat i a l'espera de temps millors. Temps millors que només arribaran amb una voluntat ferma, tant des del punt de vista polític com econòmic.

I, a part del COC, del Comitè Olímpic de Catalunya, quin és el suport governamental a l'esport de base, amb els pressupostos que presenten? I a l'esport de competició? Ens sembla que, amb aquests 4.000 justos milions, poca cosa es pot fer en aquest camp.

En resum, i com a conclusió, cal dir que presentem i defensem aquesta esmena a la totalitat al Departament de Cultura per dos motius claus. Per una banda, considerem que 29.000 milions no són suficients per tirar endavant el món cultural dins d'un país com el nostre: un país sense estat necessita i utilitza la cultura per sobreviure, i gràcies a la cultura encara existim; el suport a totes les formes de la cultura catalana requereix més diners i més infraestructura. L'altre motiu pel qual hem presentat l'esmena és la manca de criteris clars de la Conselleria, la seva improvisació i la seva incapacitat de tirar endavant amb tot allò que ha estat promès públicament.

Fa poca estona, el diputat Ignasi Riera afirmava que aquests pressupostos eren contraris a l'Estatut, antinacionalistes i retrògrads. Nosaltres, modestos com som, no anem tan lluny, però no podem negar al diputat Riera bona part de raó. En qualsevol cas, ja hem manifestat, des del posicionament independentista, la nostra oposició a aquests pressupostos i la petició que es retornin al Govern. És per això que hem presentat i defensat aquesta esmena a la totalitat al Departament de Cultura.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Per a un torn en contra, té la paraula el Grup Parlamentari de Convergència i Unió: per fer-ho, dono la paraula a l'illustre diputat senyor Salvatella.

El Sr. Salvatella i Suñer

Gràcies, senyor president. Per part del nostre Grup, em referiré a les esmenes números 67, 68, 69 i 70, que són a la totalitat del Departament de Cultura; la diputada senyora Vinyet Panyella farà després el torn en contra de les esmenes presentades als organismes autònoms, i el diputat senyor Josep Rull respecte a les corresponents als temes d'esports i joventut. En primer lloc, també, voldria excusar el conseller senyor Pujals, que està malalt i no ha pogut ser present avui en aquest debat; ho dic perquè alguns grups, amb més o menys bona intenció, ho han tret aquí, en escena.

Aquest llarg i aquest feixuc debat de pressupostos m'ha fet pensar moltes vegades –ahir a la tarda mateix, que plovia, com recordaran, o avui, que coincidim més o menys amb l'hora– en aquell *haiku* que Xavier Rubert de Ventós va escriure: «La pluja cavalcant a la teulada, a baix la xerrameca que decau./ Són les sis tocadetes./ a l'escó penja un diputat.» (*Rialles.*) Hores i hores de debat, doncs, de paraules, d'arguments, de raonaments, que no aconsegueixen fer canviar ni un sol vot dels prèviament fixats; un diàleg que de vegades presenta caïres francament autistes. De fet, com s'ha dit alguna vegada, fins i tot les pròpies opinions esdevindrien sospitoses si aconseguíssim convèncer algú.

Bé, no hi ha mal que duri cent anys –diuen–, encara que jo crec que sí –i repassem, si no, la història. El cas és que el pressupost global del Departament de Cultura per a 1998, com sens dubte saben les senyores diputades i els senyors diputats, experimenta respecte al de l'any passat una reducció del 2,38% –en total no arriba a uns 700 milions, com abans ha citat el senyor Dalmau. És, evidentment, un pressupost restrictiu –o bé de contenció selectiva, si prefereixen els eufemismes–, propiciat pel que tots ja sabem.

Malgrat tot, la situació –que no és bona, naturalment– no és tampoc desesperada. Val a dir que s'ha intentat mantenir l'activitat inversora i, en canvi, es redueix la despesa corrent; s'ha procedit a la redistribució de les diferents partides pressupostàries, i les aportacions a entitats i consorcis en els quals està representat el Departament, senyor Bargalló, s'han ajustat a la baixa entre un 5 i un 11%.

Per altra banda, el senyor Bosch ens ha fet un llistat telefònic de presumptes promeses de la Conselleria: d'aquest llistat, senyor Bosch, algunes coses s'han fet; d'altres encara no, però no dubti que es farà. Com diuen, hi ha més dies que llangonisses.

La Secretaria General experimenta, per la seva banda, una reducció del 10%, seguint la tònica marcada ja a l'anterior exercici. En aquest sentit, cal remarcar la

política iniciada enguany, d'ajustament a les despeses de lloguer de béns immobles, procurant el reagrupament dels locals, cosa que ha permès l'adquisició d'un nou immoble, al costat mateix del Departament per al qual s'han pressupostat 183 milions per a l'anualitat corresponent de la compra i 130 milions per a obres. L'estalvi permanent significatiu d'aquesta Secretaria és de l'ordre de 250 milions.

Per altra banda, la prioritat en aquests pressupostos de Cultura, ja ho saben, és per a la Direcció General de Política Lingüística, que en conjunt experimenta l'augment més notable, uns 450 milions de pessetes, prop d'un 31% –com diuen al Rosselló, no és pas fulla de bruc, això. Les habituals crítiques parlamentàries a la insuficient dotació en matèria lingüística, de cada any, allò que «vostès parlen molt de la llengua però no hi dediquen diners», potser no tenen ara massa motivació –és allò de l'amor i de les partides pressupostàries, que deia el senyor Riera. Amb tota seguretat, el fet de la previsible aplicació de la imminent Llei de política lingüística, aquesta que diu el senyor Dalmau que s'ha interposat entre cames del Departament, ha determinat aquest increment.

El senyor Riera deia que política lingüística hauria de pertànyer a Presidència. És una opinió, però, és clar, si tots els temes que tenen un cert caire transversal o pluridisciplinar els posem a Presidència, possiblement no se'n sortien.

És clar, a més, que no tota la política lingüística del Govern passa per aquesta Direcció General. Altres departaments, com el d'Ensenyament, o l'Institut d'Estudis Catalans, per exemple, que depèn d'Universitats, o els temes de premsa o la mateixa xarxa tècnica, presenten i representen, evidentment, accions de política lingüística.

Destaquem els augments del capítol 4, de transferències corrents, especialment els corresponents al Consorci per a la Normalització Lingüística, que –ja s'ha dit– ha passat de 1.026 a 1.300 milions, amb un increment del 27%, i el Termcat, amb un augment del 25%. Respecte al capítol segon, la partida de la Junta Permanent de Català, amb 37 milions, és la més significativa. Consignem, també, un lleuger augment a les aportacions a entitats sense afany de lucre, que passen de 56 a 69 milions, així com en doblatges de cinema i mitjans multimèdia en general. També cal assenyalar la prevista campanya de divulgació de la nova Llei, pressupostada en 70 milions.

Quant a la Direcció General del Patrimoni Cultural, el seu pressupost, en línies generals, es manté; de fet, cal consignar un lleu augment d'uns 50 milions. Seguint la tònica general, es mantenen els serveis existents i, en tot cas, es potencia el control de la despesa corrent. La partida de subvencions dels serveis de patrimoni s'incrementa en 165 milions.

Cal assenyalar com a novetat important la molt propera signatura del conveni entre els departaments de Cultura i de Política Territorial respecte a l'anomenat 1% cultural, que representaria un total de 879 milions per a 1997 i 1.082 per a 1998. És objectiu d'aquesta Direcció General orientar les actuacions i inversions en aque-

lles comarques on poden esdevenir motor i impuls per al seu desenvolupament. Les obres més significatives en aquest sector són les plurianuals de Sant Pere de Roda, Gerri de la Sal i Boí, les dels museus –cosa que preocupa el diputat Bargalló–, Museu Diocesà de Lleida, Episcopal de Vic, i de l'Arxiu Històric Comarcal de Manresa. En arqueologia, destaquen les excavacions previstes a Tarragona, Vallmajor, Isona, Vic, Llívia i Sant Quirze de Colera, i les consolidacions del Pla d'Almatà, la Llosa, els Munts i la Ciutadella de Roses.

Pel que fa a la Direcció General de Promoció Cultural, hem de remarcar que l'entrada en funcionament del Teatre Nacional ha condicionat d'alguna manera el pressupost: aquest experimenta un lleuger increment, d'uns 400 milions –exactament un 6%.

Des d'algun mitjà de comunicació –abans també s'hi han referit de passada els senyors Dalmau i Bargalló–, s'ha criticat l'aparent reducció de la partida de cinema –uns 140 milions–: això es deu al fet que enguany s'ha hagut d'assumir la manca de pressupost de l'any passat, mentre que per al 1998 aquesta situació es normalitza; de fet, el pressupost real disponible és més o menys el mateix. Hi ha hagut també unes referències concretes a una intervenció del diputat company senyor Granados, en comissió, i el que ell va dir –m'ho ha confirmat– és que, malgrat tots els esforços i les inversions fetes en el camp dels mitjans audiovisuals, malauradament no podem presumir en aquests moments encara de tenir una indústria cinematogràfica puixant.

La Institució de les Lletres Catalanes experimenta un augment de 49 milions, i el Pla de teatres, que aquest 1997 ha tancat obres com les de Sort, Salt i Puigcerdà, contempla per al 98 una aportació dedicada al corresponent estudi de cara al futur.

L'objectiu bàsic és mantenir el suport a la societat civil com a motor i protagonista de l'activitat cultural i fer de les infraestructures nacionals –Teatre Nacional, Centre Dramàtic, Liceu, Macba, Palau de la Música– elements activadors dels sectors corresponents. Se seguiran potenciant aquelles activitats més rellevants, com el Festival Internacional de Cinema de Sitges, el Mercat de Música Viva de Vic, o la Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga.

Quant al Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional sembla, d'entrada –com deia el diputat Bargalló–, l'àrea més desvalguda: una reducció d'uns 100 milions –aproximadament, d'un 23%– en té la culpa. Realment, aquesta reducció correspon, fil per randa, a l'increment aprovat el 1997; és a dir, de fet, doncs, el pressupost de 1998 és sensiblement igual al de 1996. Retorn al passat, diríem. L'evident reculada –perquè d'algun lloc han de sortir les quantitats que s'augmenten, en aquest ball intern de xifres– es pensa compensar, de tota manera, amb compromisos com el que ara s'ha signat ja amb la Fundació La Caixa, per a inversions en àrees com l'associacionisme i la cultura popular; concretament, 200 milions de pessetes han rebut enguany a través d'aquest conveni un nombrós llistat de corals, grups de castellers i geganters, esbarts, grups sardanistes, diables o maranyes. Entre les activi-

tats que el Centre pensa seguir potenciant podem parlar de Tradicionàrius, al Pallars Dansàneu, i el programa Conèixer Catalunya, així com el Pla de dinamització de la cultura popular i tradicional comarca a comarca.

Senyores diputades, senyors diputats, vivim un temps d'illusió europea, però de pressupostos més aviat magres, de pressupostos per anar fent la viu-viu o, com deia aquell tango, anar *gambeteando la pobreza en la casa de pensión*. Hi ha també un proverbi –búlgar, em sembla–, que diu: «Déu ens va prometre una arribada segura, però no una travessia amb calma». Deu ser això, doncs.

És veritat que per confegir cap pressupost de Cultura cal esmerçar imaginació i bona voluntat: el que es vol augmentar en un lloc s'ha de treure d'un altre, s'han de cercar noves formes de finançament, o de refinançament, i controlar la despesa corrent, en benefici gairebé sempre de les inversions i de les subvencions... Tot això es fa, i la veritat és que no hi ha més cera que la crema, i en crema ben poca. No és fàcil i, en tot cas, ens dona l'exacta mesura de les limitacions humanes. Resumint, i amb un darrer homenatge al mestre Josep Pla, a les acaballes ja del seu centenari, no som res, però fa de mal dir.

Senyor president, senyores i senyors diputats, com és natural votarem en contra d'aquestes esmenes.

I acabaré formulant un desig, que segurament sabran valorar els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Voldria –ei, si no fos demanar massa, és clar– poder parlar algun dia des d'aquesta tribuna d'un pressupost de Cultura generós, com a mínim superior en dotacions econòmiques a l'anterior. Llavors, altre gall ens cantaria, segurament. Encara que només fos una vegada i encara que només fos una mica. Ja sé que hem de ballar el ball que toquen i que ara toquen el ball de Maastricht, però és que ja fa temps que el ballem. (*Rialles*.) Se'm dirà, també, que hi ha altres prioritats, és clar. Que l'ensenyament, per exemple, és una inversió de futur i que en la sanitat ens hi juguem la pell, és clar. Ara, tampoc no demano massa: només un lleuger increment, una miqueta, una vegada... Si calgués un encanteri (*rialles*), puc aportar la col·laboració altruista d'alguna bruixa de Llers, poble al qual m'uneixen estrets vincles familiars. Ah!, i no cal preocupar-se per la mala fama de les bruixes, que al capdavant una fada no és més que una bruixa desmemoriada que no sap on ha deixat l'escombra. (*Remor de veus i rialles*.)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té, a continuació, la paraula la diputada senyora Vinyet Panyella.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo sempre demano al portaveu del nostre Grup Parlamentari que no em faci parlar després d'en

Salvatella, perquè qualsevol cosa que jo pugui dir no tindrà cap mena de gràcia, ni cap mena, diguéssim..., no és pas gens comparable al que ell ha dit. I cada any em passa el mateix, en el debat de pressupostos. Però en qualsevol cas, com que «no som res i fa de mal dir», i com que la resignació, que és una cosa que ell predica sovint, doncs, jo també l'assumeixo, passo a posicionar el nostre Grup Parlamentari per rebutjar les esmenes a la totalitat que s'han fet en contra dels organismes autònoms del Departament de Cultura.

No insistiré sobre les idees generals de contenció, però sí que voldria remarcar el reagrupament de la despesa, en molts casos de la despesa de capítol segon, en la finalització de determinades obres d'infraestructures culturals, i també la posada en marxa d'algunes d'aquestes infraestructures, per tal de deixar clara la línia, no sempre descendent, dels pressupostos del Departament de Cultura en el cas d'organismes autònoms. També voldria posar de manifest que en alguns d'aquests casos s'han produït canvis estructurals, ajustaments organitzatius i expectatives de canvi, sempre amb voluntat de diàleg amb els sectors implicats, i que tot plegat configura la realitat pressupostària que estem debatent, partint sempre de la base, naturalment, que de diners per a la cultura mai no n'hi ha prou.

Començaré referint-me al pressupost d'una de les institucions que ha estat més comentada aquí, la Institució de les Lletres Catalanes, que per als que tenim el vici de llegir i escriure és una institució d'alguna manera emblemàtica, i que jo no puc pas compartir el que s'ha dit des d'aquesta tribuna respecte a les funcions de la Institució i respecte a la determinada manca d'entusiasme, o al posicionament crític, que per part d'alguns sectors s'ha posat de manifest.

Jo voldria remarcar, precisament, d'una banda, el reajustament organitzatiu. Enguany les lletres han reajustat el que era la part de la Institució i el que era el Servei del Llibre –això ho saben tots vostès, n'hem parlat diverses vegades–, i voldria deixar clar que, també, tot i que a algunes de les campanyes m'hi referiré una mica més endavant, en acabat, totes han acabat, però no vol dir que no s'hagi de continuar l'acció en favor dels escriptors i dels literats. En aquest sentit, allò que deia el senyor Bargalló, que s'ha acabat la nòmina d'escriptors, no ho digui així, perquè, si no, els companys de l'Associació s'enfadaran: no ha acabat la nòmina d'escriptors, ha acabat un programa, senyor Bargalló –vostè ja ho sap–, s'ha acabat un programa i en comencen justament d'altres: fa molts pocs dies s'ha presentat el programa *Va de lletres*, hi ha també *L'itinerari de lectura*, *El punt de lectura*, *Les lletres a la taula*, i altres accions que substitueixen aquell passeig –que generalment era un passeig triomfal– dels escriptors per Catalunya, però, d'alguna manera, es recull aquest esperit per tal de materialitzar l'acció en un altre tipus d'escenaris.

Voldria comentar també el paper de les associacions en aquesta nova etapa de la institució. Les associacions formen part de l'organisme rector i formen part activa, és a dir, en els acords de la junta de Govern, i també en els acords o en els debats sobre la futura orientació de les lletres. Em refereixo, sobretot, a la posició de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana de la qual

hem celebrat, certament, vint anys, i jo m'afegeixo a les felicitacions del senyor Riera, i jo també m'hi sento molt vinculada, com el senyor Riera sap des de fa molts anys, i penso que aquest posicionament, potser crític però sempre constructiu, és molt important a l'hora que les lletres i el Departament de Cultura puguin acabar d'endegar els seus programes a favor de la indústria cultural i també de la creativitat.

Voldria remarcar l'increment d'un 61% global del capítol segon de les lletres, precisament per afrontar el cost d'aquestes campanyes, i voldria també comentar positivament l'increment del 17,9% del capítol quart, pel que fa a ajuts a la creació, a la traducció, a l'edició i a la promoció. Per tant, no podem acceptar de cap de les maneres que parlem d'una interrupció d'aquesta voluntat de promoure la literatura i els escriptors en català, sinó més aviat hem de parlar de la voluntat d'incrementar les dotacions i de fer els programes més importants quantitativament i, quan calgui, qualitativament.

Pel que fa a la Biblioteca de Catalunya, que és un dels organismes autònoms que té esmena a la totalitat, però que no se n'ha parlat obertament, voldria comentar amb un especial afecte per la trajectòria que vostès saben que hi vaig portar a terme, la finalització del projecte d'obres i la reagrupació del que és la institució de la Biblioteca Nacional de Catalunya en dos edificis, en dues àrees: l'àrea monumental central del carrer de l'Hospital, susceptible encara d'ampliació, si és que s'arriba a acords en el futur amb les institucions que tenen la propietat implicada en aquest pati de la Santa Creu, i també l'edifici que es configura com edifici de serveis del carrer Villarroel, pel qual es paga un lloguer, un lloguer jo diria que mòdic, i que permet reagrupar únicament en dos àmbits el que és la part de dipòsits i atenció al públic i la part de treball de preservació i conservació.

I en aquest sentit també volia comentar positivament un aspecte a favor del patrimoni, i són els 26 milions de pessetes del Pla de preservació i microfilmació que emprendre la Biblioteca de Catalunya. Les inversions, certament, han baixat perquè –com ja he dit– s'ha finalitzat l'obra, i queden algunes aportacions per a alguns aspectes, no diré que marginals, però per a uns aspectes que ja configuren una part del detall funcional de la Biblioteca de Catalunya.

Sense moure'ns de l'àmbit estrictament patrimonial, també voldria comentar la nostra oposició a les dues esmenes a la totalitat que fa el PSC a dos museus, que són dos museus qualificats de nacionals com el Museu d'Arqueologia de Catalunya i el Museu de la Ciència i de la Tècnica. No sabem si aquesta esmena respon a una oposició, suposo que sí, del PSC respecte al model museístic de Catalunya, però en qualsevol cas sí que m'interessaria comentar el desenvolupament d'aquests dos museus i les expectatives de present i de futur que atorga aquesta Llei de pressupostos.

Pel que fa al Museu de la Ciència i de la Tècnica, del qual depenen també el Museu Comarcal de l'Anoia, el Museu del Molí Paperer, de Capellades, i el Museu del Suro, de Palafrugell, direm que té un capítol d'inversi-

ons que correspon a 224 milions de pessetes, que permetrà, efectivament, acabar la quarta fase de les obres de la seu de Terrassa, i organitzar i adequar sales d'exposicions, adquirir material històric i adquirir un altre aspecte que és molt important per a la difusió del patrimoni, com són equipaments informàtics. Penso que, tot i que és un pressupost, doncs, relativament modest, és important per poder acomplir aquesta fase de les obres de la seu de Terrassa i poder emprendre accions de foment i de promoció de les seves seccions.

En canvi, el Museu d'Arqueologia de Catalunya és un museu que està en aquest moment en fase de reagrupament i en fase, esperem, de creixement. El Museu d'Arqueologia de Catalunya està format, com ja saben, pel Museu Arqueològic de Barcelona, el Museu d'Arqueologia de Girona, els conjunts d'Empúries, Olèrdola i Ullastret i el Centre d'Arqueologia Subaquàtica; juntament amb totes aquestes entitats, esperem ben aviat de poder-hi afegir, perquè se'ns n'hagi traspasat la titularitat, el Museu Arqueològic de Tarragona, que és un museu ben important del nostre patrimoni i, després, esperem també poder-hi afegir les seccions, entitats col·laboradores i els jaciments arqueològics segons han conegut a través de les propostes de la Junta de Museus de Catalunya.

En tot cas, es tracta d'una fase de reagrupació i de consolidació per la qual les inversions –i deixo a part despeses de funcionament, que pugen uns 240, dit globalment, milions de pessetes, 235 exactament–..., les inversions definides i concretades als diversos museus que formen part d'aquesta entitat nacional. Voldria remarcar, per exemple, els 9 milions que aniran a parar al Museu d'Arqueologia de Barcelona, suposem que en situació ben precària degut al seu recent traspàs de la Diputació a la Generalitat de Catalunya, els 19 milions per a Empúries, 3,5 per a Olèrdola, 4,5 per a Ullastret i 1,7 per al Museu Arqueològic de Girona.

I entrant en el tema de l'espectacle, que representen en aquestes esmenes l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes i el Teatre Nacional de Catalunya, de fet hi afegiríem poca cosa. Pel que fa a l'Entitat Autònoma d'Espectacles i Festes, voldria remarcar no solament el que vostès ja saben, que és una entitat formada pel Centre Dramàtic Nacional, per l'Espai de Dansa i Música, per la Filmoteca, principalment, voldria remarcar sobretot la dotació encaminada a les despeses de funcionament i la difusió i programació de la Filmoteca de Catalunya per allò que dèiem de preservar patrimoni. La Filmoteca és patrimoni modern i recent, però és un patrimoni també important.

I sense allargar-me més, passaré al Teatre Nacional de Catalunya. Del Teatre Nacional n'hem parlat molt en aquestes darreres setmanes i voldria remarcar molt poques coses. En primer lloc, el seu pressupost correspon al de la posada en marxa real, vol dir amb una cartellera d'espectacles, amb una programació del Teatre Nacional, que això, de cap manera, pot generar aquesta negativitat que ha dit algun grup parlamentari, que és un pressupost transparent i explicable, i que esperem que aquest pressupost contribueixi al reequilibri i encara a l'increment de la vida teatral de Catalunya.

El president

Senyora diputada, s'excedeix en el temps que m'ha demanat, però pot seguir, si vol.

La Sra. Panyella i Balcells

Una darrera observació: jo no hauria volgut entrar en el tema, però ja que algun grup parlamentari l'ha plantejat, volia recordar, tal com vaig dir aquí, que la Resolució del 29 de juliol, el que pretén és reequilibrar el sector teatral, després de la posada en marxa del Nacional. I, pel que fa al que també s'ha comentat de fer públic el sou del seu director, recordo, tal com va dir el conseller en la seva compareixença, que ho va fer públic perquè tenia dues preguntes per escrit fetes per dos grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. També té demanada la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Josep Rull, per acabar el temps parcial d'aquesta intervenció de torn en contra.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la meua primera intervenció en el Ple, i prèvia la defensa del posicionament del Grup de Convergència i Unió en matèria de joventut i en matèria d'esports, permetin-me expressar l'honor que com a nacionalista em suposa poder-los adreçar la paraula des d'aquest fòrum revestit d'història, dignitat i solemnitat. Per bé que avui el Parlament representa encara la sobirania limitada del poble de Catalunya, estic convençut que algun dia serà el d'una nació lliure, aquest és el meu desig.

Començaria la intervenció defensant les esmenes corresponents a la Secretaria General d'Esports, i començaria potser amb una tirallonga d'obvietats, però no pel fet que siguin obvietats no correspon d'explicitar-les. En l'àmbit d'esports no es pot tenir una visió puntual; cal avaluar la trajectòria de la política d'esports durant un temps complet, en aquest sentit, el capteniment de la Secretaria General de l'Esport des del principi de la instauració del Govern de Catalunya. I durant aquest temps hi ha hagut una millora substancial en instal·lacions: la fesomia del país ha canviat radicalment. També hi ha hagut accions positives en el suport a l'esport en el món escolar, el suport al món de les federacions, el suport als esports d'elit, sense deixar de banda l'esport de lleure, i no és un concepte nou, senyor Benach, sinó que fa anys que aquest concepte hi és i funciona.

També fer esment a la investigació, tant en la part mèdica com en professors d'educació física via INEFC i entrenadors i tècnics de diferents nivells, via Escola Catalana de l'Esport. El pressupost d'enguany continua atorgant l'ajut necessari a la iniciativa de la societat civil, canalitzada a través dels clubs, les federacions, els consells esportius. Catalunya sempre hi ha estat rica, i

aquest és el gran avantatge que ha tingut històricament, i també avui, l'esport català.

Però avaluem resultats de la gestió, i sembla ser que és bo de fer-ho en aquest debat de pressupostos, i no voldria caure en l'anècdota. El passat curs escolar la participació de nois i noies catalanes als Jocs escolars de l'Estat va ser d'un 15% del conjunt de participants i es van obtenir el 30% de les medalles; quantitat i qualitat. A nivell d'instal·lacions, Catalunya n'està plena; amb un alt nivell ens en manquen, però cal que sigui un esforç progressiu. El que és evident és que durant aquests últims anys s'ha fet un esforç econòmic molt superior al de les transferències rebudes per l'Estat.

Quant al Centre d'Alt Rendiment, m'agradaria fer una referència expressa al tema dels ingressos, uns ingressos totals de 900 milions de pessetes, però la gran virtut del Centre d'Alt Rendiment és que ha estat capaç d'aconseguir ingressos propis: el 50% d'aquest pressupost d'aquests 900 milions de pessetes vénen de fora; és gent que fa ús d'aquest Centre d'Alt Rendiment, i això dóna prestigi a Catalunya perquè aquesta gent ve de fora, i també és un prestigi que s'exporta a cadascun dels països, prestigi en medicina de l'esport, prestigi en recerca. Respecte a l'altre 50%, bàsicament, se'n poden beneficiar els esportistes catalans.

Quant a l'INEFC, també, és bo de destacar que és la seu permanent de la xarxa europea d'instituts de ciència de l'esport. En un altre àmbit més reduït, si es vol, l'INEFC de Barcelona té la presidència de la Confederació de directors de centres universitaris, de centres universitaris de ciències de l'activitat física i l'esport a l'Estat espanyol, i, per tant, té la representació estatal a la xarxa europea. Això ens enforteix com a nació, això enforteix Catalunya com a nació.

Sobre el tema del Comitè Olímpic de Catalunya, en el marc del debat dels pressupostos, potser no és el més escaient per parlar-ne, però, en tot cas, que ningú no dubti que des de Convergència i Unió aquest és un tema que considerem essencial.

Passem a l'àmbit de la política de joventut, àmbit de la política de joventut, i permetin-me començar amb una referència a la interdepartamentalitat. De fet, el senyor Ignasi Riera ho ha fet. La interdepartamentalitat, sobretot, permet donar sentit a aquest pressupost de la Secretaria General de Joventut. Senyor Riera, no s'inquieti, no pateixi, que aquesta línia reduccionista en el que és el pressupost estricte de la Secretaria General de Joventut, no vol dir que la política de joventut no sigui prioritària per al Govern de Catalunya. La política de joventut no només es fa des de la Secretaria General de Joventut, això és evident i això és resultat directe de la interdepartamentalitat. És política de joventut la política de promoció i foment de l'habitatge a través del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i en aquest cas de les polítiques adreçades al foment de la rehabilitació i del lloguer. És política de joventut la política adreçada a la creació d'ocupació, a la política universitària, la política de benestar, la política d'ensenyament. (*Remor de veus.*)

Cauríem en un parany si només valoréssim com a pressupost de joventut, o adreçat als joves, aquell pressupost que forma part...

El president

Guardin silenci, si us plau!

El Sr. Rull i Andreu

...de la Secretaria General de Joventut. Vostè ha fet referència al fet que joventut estigui a Cultura, i ha dit que des de Cultura no es podia garantir suficientment la interdepartamentalitat; la interdepartamentalitat no depèn, no depèn de la ubicació concreta de la Secretaria General de Joventut, en aquest cas, a Cultura. (*Perseix la remor de veus.*)

El president

Pari un moment, senyor diputat. Facin el favor de guardar silenci.

El Sr. Rull i Andreu

El senyor Riera em diu que no ha dit exactament això. Corregeixo, corregeixo per tal d'evitar que després hi hagi les contradiccions en sentit ampli del terme. Però, en tot cas, vostè ha fet una reflexió en el sentit que potser era més difícil de garantir aquesta interdepartamentalitat o, en tot cas, ho va fer en una intervenció que li vaig sentir ahir.

El que és evident és que la interdepartamentalitat no depèn de la ubicació, sinó que depèn de la voluntat política, i en aquest cas la voluntat política del Govern de Catalunya per fomentar la política de joventut és evident.

Passem a analitzar els pressupostos «permenortizadament» de la Secretaria General de Joventut. Per bé que el capítol 2 es redueix, es mantenen i s'impulsen aquells elements que doten, que fan que la Secretaria General de Joventut es refermi com a òrgan dissenyador d'estratègies que hauran de ser implementades per altres departaments; aquell paper que reforça la Secretaria General de Joventut en l'àmbit del pensament, de la reflexió, de l'anticipació al futur. I així en el capítol 2 hi ha diners adreçats a l'Observatori Català de la Joventut, a la realització del fòrum «Joves, segle XXI» i a l'enquesta sociològica que ens permetrà de ser molt més eficaços en la implementació de les polítiques adreçades a la gent jove.

Voldria subratllar un aspecte que em sembla que ha passat molt desapercebut, i potser ha passat desapercebut pel fet que s'incrementa respecte a anys anteriors: el suport al moviment associatiu. Els pressupostos d'aquest any contemplen un ajut superior al de l'any passat; concretament, en «Suport a entitats» es passa de 280 a 302 milions de pessetes, i el Consell Nacional de la Joventut torna a tenir un concepte propi en el marc dels pressupostos. En aquesta mateixa línia i en l'àmbit del capítol 7 hi ha «Ajuts per a instal·lacions d'entitats juvenils», de 40 milions de pessetes; es recupera un altre cop un concepte que va ser abandonat l'any 95, «Suport al teixit associatiu», protagonista bàsic de l'ac-

ció de Joventut en aquest país. També en aquesta mateixa línia, permetin-me que subratlli els ajuts a les corporacions locals: es passa de 125 milions de transferències corrents l'any passat a 144 milions enguany. En la mateixa línia que en els «Ajuts a les entitats juvenils», en el capítol 7 hi ha una nova partida, un nou concepte de 30 milions de pessetes que l'any passat no hi era, reforçant així els principis de proximitat i subsidiarietat. Repeteixo: 342 milions a entitats, 174 a corporacions locals; que no és suficient, que no és tot el que voldríem i el que voldrien les entitats i les corporacions d'aquest país, però, en tot cas, és un senyal inequívoc de la voluntat de donar suport a l'acció que es fa des dels ajuntaments, des dels consells comarcals i, sobretot, des de les entitats juvenils del país.

I acabaria fent una petita referència a Turisme Juvenil de Catalunya, a Tujuca, i molt en la línia del que han reflectit els grups de l'oposició no només en el debat d'enguany, sinó en els debats anteriors. En la subvenció per a explotació hi ha hagut una reducció progressiva des de l'any 96: 345 milions de pessetes l'any 96; 245 l'any 97, i ara, 200 l'any 98. Es baixa l'aportació pública en el que són despeses d'explotació a Tujuca. Tujuca, a la llarga, haurà de ser simplement el paraigua, el paraigua del que és el turisme juvenil a Catalunya garantint mínimament els estàndards de qualitat de les instal·lacions a Catalunya cercant diferents proveïdors en la gestió.

Aquest és el panorama en matèria de política de joventut, i tomo a dir: tant en joventut i en esports, òbviament, no és el que voldríem, però ens sembla que marquen, i especialment en l'àmbit de joventut, una tendència clara: la interdepartamentalitat només és possible des d'una direcció forta, en el Departament de Cultura a través de la Secretaria General de Joventut i, sobretot, donant un protagonisme actiu a les entitats, elements bàsics en l'àmbit de la política de joventut.

Moltíssimes gràcies, doncs, senyor president. Abans d'anunciar, òbviament, que nosaltres votarem en contra de les esmenes presentades en aquests dos àmbits. Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, per sol·licitar també el posicionament del Grup Parlamentari Popular envers les esmenes presentades pels grups de l'oposició.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el diputat senyor Escartín; quinze minuts com a màxim.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el primer Govern de la transició, que va presidir Adolfo Suárez, es va crear per primera vegada a Espanya el Ministeri de Cultura, amb l'afegit «de Benes-

tar», i el que estava designat per ser titular va dir que acceptaria a condició que li traguessin allò de benestar, perquè deia: «Cultura i benestar potser són una mica incompatibles», perquè la cultura produeix esperonament, produeix inquietud, produeix, doncs, un cert malestar, i potser aquesta petita anècdota que els dic és una mica la situació amb què ens trobem el Grup Popular en aquest posicionament, perquè tenim uns pressupostos, aquí a bastament explicats, pressupost que representa una política, una opció, com és en el fons tota política, i després hem escoltat amb atenció als altres grups polítics que han presentat unes esmenes que designen, volen designar, volen –diguem-ne– explicitar una altra política, i entre aquí és el nostre –diguem-ne– malestar a definir-nos i tenir una posició que expressi el nostre pensament en aquesta matèria.

També hi ha una altra dita, que és que «el millor ministeri o conselleria de Cultura és el que no existeix». Bé, no crec en aquesta posició ultraliberal, però indubtablement, tot i que creiem en la cultura, creiem que hi han determinades polítiques que es porten en ministeris, i en aquest sentit aquí estem parlant de conselleries –que és el que ens pertoca–, que porten uns eixos amb els polítics directius amb què no hi estem d'acord, que és l'obsessió lingüística, que és la primera cosa que molts han recalcat, que tota una política, tota una acció del conseller sembla, i en bona manera –i els diners no enganyen: el pressupost és, diguem-ne, l'hora de la veritat– demostra que la política lingüística o monolingüística és la gran obsessió i és la millor manera d'esterilitzar una cultura i d'esterilitzar una opció política. Ens trobem indubtablement davant d'un pressupost d'austeritat deflacionari, però s'augmenta un 30% de la Direcció General de Política Lingüística –després hi han hagut alguns altres diputats que han fet algunes allusions i parlarem de, en fi, quina és la responsabilitat aquesta–, mentre que en el patrimoni cultural veiem que disminueix en capital, en despeses de capital, un 9%. Jo crec que el veritable fet diferencial i únic que té Catalunya és el seu patrimoni cultural, allò que, com s'ha dit..., la comparació potser una mica exagerada entre Teatre Nacional i esglésies romàniques, però, indubtablement, per aquí va aquesta qüestió; és a dir, que veritablement és el nostre patrimoni allò que podem perdre sense més i difícilment poder recuperar. Per tant, amb això, he posat aquestes dues xifres perquè vegin la impressió que hem tret, la primera, i que crec que és la que la premsa, o en fi hi ha diversos mitjans d'informació ho han recalcat, doncs, tenim d'aquests pressupostos. El navili lingüístic, o sigui el vaixell insígnia de la flota, la política lingüística. I l'altra va al darrere i no cal dir que aquí s'han assenyalat les retallades. (*Remor de veus.*)

Amb tot, el pressupost té uns criteris de contenció de la despesa, d'austeritat, i en xifres globals ha disminuït un 2,5% –s'ha dit un 2,7–, notablement. I bé, no hem de dir res perquè totes les administracions estan fent aquest esforç. Però hem vist que s'ha augmentat la despesa corrent, tenint en compte que ha acabat la congelació dels sous dels funcionaris –hi ha d'haver un augment–; potser s'ha passat en comptes d'un 3 o un 4, que hauria sigut això dels funcionaris, s'ha passat a un 7,5 i un 8 les despeses corrents, però, en canvi –i això és

4144

potser el que ens preocupa més—, és el tema de la inversió, despeses de capital, en què hi ha hagut una disminució de més del 20%. I dintre d'aquesta disminució, doncs, bé, podem fer-ne alguns comentaris, com s'han fet. El de Patrimoni Cultural és potser el que més crida l'atenció, també Centre de Promoció de la Cultura Popular Tradicional, que ningú n'ha parlat, també —ara sembla, segons el senyor Salvatella, s'encarregarà La Caixa d'aquestes coses—; però el de Joventut «frapa» molt, perquè és una disminució del 30%, la Secretaria General de la Joventut; a l'esport, en capital, també és un altre 30%... És curiós que potser això de la joventut..., aquí he notat una cosa, la joventut: què és?, que també la retallada de la joventut ha anat cap a la política lingüística? Em sembla que aquí s'ha dit això. Què és aquests 56% de joves de la conurbació barcelonina que parlen castellà, o sigui l'altra llengua cooficial de Catalunya? Potser serà això: s'ha de reconvertir-los o normalitzar-los. (*Remor de veus.*)

Bé, també tenim la de Promoció Cultural, de la qual veritablement no ens estranya que les indústries audiovisuals vagin com vagin, perquè hi ha una disminució molt forta. En canvi, hi ha un augment raonable de despeses corrents en promoció cultural. Nosaltres comprem que, en moments en què es creen noves institucions, el personal d'aquestes noves institucions també fa augmentar la despesa; o sigui, que no es pot dir que sigui criticable aquest pressupost en el que en diríem despeses corrents; ha fet un augment raonable. Ara, la disminució d'inversions potser en algun sentit és blasmable i a més és perillosa, en el sentit que s'hagi decantat tota, sobretot el gran esforç d'inversió, com torno a repetir, en matèria de tipus lingüístic. (*Remor de veus.*)

Tomaré a repetir que dintre de tot això..., ha portat a un pressupost que grava...

El president

Facin el favor de guardar silenci!

El Sr. Escartín i Sánchez

...les concessions a les dèries o obsessions nacionalistes; està en la línia de l'holocaust de la despesa pública que tots hem de fer de cara a Maastricht. És l'holocaust, el control del dèficit i, per tant, tècnicament, compleix. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Escartín i Sánchez

Ara faré uns breus comentaris respecte a les esmenes, pròpiament, presentades pels grups d'oposició, exceptuat el nostre. Bé, aleshores, el senyor Riera, concretament, ha fet un discurs molt coherent, però justament podem dir com allò de Francesc I i Carles V, que tots dos estaven d'acord, però tots dos volien Milà, no? Bé, doncs, en realitat el que ens trobem és que ell considera que han posat poc per a la política lingüística i jo con-

sidero que n'hi ha massa, eh? Per tant, això explicarà que estem contraris a això. (*Remor de veus.*)

També quant al senyor Ridao, expressament ha tret el tema, que després veig que el senyor Rull també ha tret, respecte a l'esport. No hem de dir res respecte a les retallades, però el nostre Grup, naturalment, manifesta la seva oposició...

El president

Per favor... Pari, senyor Escartín. Facin el favor de guardar silenci! (*Pausa.*) Continui, senyor diputat.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies a l'intent aquest de polititzar l'esport amb el tema del Comitè Olímpic Català. Ja estem polititzant la llengua, no polititzem a més a més l'esport, eh? Són àmbits de pau i de tranquil·litat i no insisteixin en una porta que està tancada.

Bé, el senyor Bargalló també ens ha insistit en algunes qüestions respecte a la institució Cervantes. En la institució Cervantes..., bé, la institució Cervantes, la màxima inspiració —i ho ha dit el Govern de la Generalitat— és que empari la llengua espanyola comuna i la llengua catalana particular d'aquesta autonomia. Per tant, el que hem de fer és que la llengua catalana sigui també emparada dintre de les activitats de l'Institut Cervantes i amb això hi han una sèrie de contactes i negociacions.

Quant al senyor Dalmau, en una impecable, diguem-ne..., en fi, molt ben estructurada intervenció, ha recordat el tema de..., especialment de biblioteques, voldria dir. Bé, quant al tema de biblioteques, a part que ens hem de felicitar que finalment la Biblioteca de Catalunya sembla que ja està acabada, doncs, he de recordar —tot i que no és pròpiament de la Generalitat, però sí de les autoritats catalanes que hi han intervingut (*remor de veus*) i que ajuden molt aquest camp, el món de la biblioteconomia catalana— l'erecció, finalment; que començarem la construcció de la Biblioteca Provincial de Barcelona, i que, finalment, el Ministeri de Cultura, tot i estar en època precisament no d'alegries pressupostàries, junt amb l'Ajuntament de Barcelona, ha cedit el Born; que es construirà. Crec que és una cosa que s'havia d'haver fet més o menys a l'època de Mendizábal, una cosa així, fa uns cent cinquanta anys, i finalment ara es fa. Doncs, alegrem-nos-en i, naturalment, serà potser la principal inversió en biblioteques que hi ha en una colla d'anys.

Bé, és clar, aquesta, doncs, és una de les qüestions importants.

Quant al senyor Bosch, ha sortit el tema de la Taula de Coordinació de la política teatral. Ara sortirà i faré esment d'una carta, al final, en la qual sobre això hi ha, diguem-ne, el que es diu un autèntic caos, respecte a la formació..., o respecte a quina és la política que la Conselleria ha de fer quant a la consulta d'aquestes entitats, d'aquests mitjans de la professió.

Quant al senyor Salvatella, bé, ens ha dit una cosa molt interessant, de tot el que ha dit, que és que amb un esperit despreocupat, *désabusé*, i amb un cert realisme

cínic planià, ens ha donat com una mena de radiografia de l'estat psicològic del Govern de la Generalitat. Bé, si ell ho diu, no hem de dir-hi res. Ja estem.

Bé, i finalment el senyor Rull ens ha tornat a insistir per la qüestió de l'esport, que considerem que és un àmbit a part.

Dintre de tot això, i malgrat la carta que l'Assemblea d'Actors, Directors i Professionals del Teatre de Catalunya ha enviat al president del Parlament, i ens n'han fet arribat una còpia, que jo he rebut avui –és del dia 11, tot i que l'assemblea va ser el dia 10–, en la qual s'exigeix... –veig que ningú n'ha fet esment–, s'exigeix la dimissió del conseller Pujals i, a més a més, el desistiment de la desestimació del senyor Flotats. Bé, jo..., no hi entrem, com és natural, creiem que doctors té l'església per a això, i no demanarem la dimissió del conseller Pujals (*remor de veus*).

I, després d'escoltar... –no fem cas a l'assemblea–, després d'escoltar els arguments també del Partit Socialista, impecables en la seva lògica interna, però una mica poc creïbles en la seva concreció o viabilitat, anuncio, en conseqüència, que, entre una política en la qual no creiem i unes opcions, una alternativa que no volem, anuncio que ens abstindrem. (*Rialles i forta remor de veus*.)

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, fixada la posició dels grups, procedirem a la votació de les esmenes al Departament de Cultura. Preparin-se les senyores diputades i diputats per a la votació.

Iniciem la votació.

Les esmenes han sigut refusades per 48 vots a favor, 57 vots en contra i 11 abstencions.

Tot seguit passarem a debatre el Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Per iniciar el debat, té la paraula el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per un temps màxim de vint-i-cinc minuts. Té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, pocs anys tenim per part del nostre Grup Parlamentari tants arguments per defensar una esmena a la totalitat del Departament de Sanitat; pocs anys hi ha tants arguments polítics de fons, de desacord amb una política feta, en aquest cas, des del Govern de la Generalitat, des de Convergència i Unió a Madrid, des de Convergència i Unió a Catalunya.

La meua intervenció tindrà dues parts: una, referida a qüestions de desacords amb el model que vostès defensen –model de política sanitària, model de finançament i model de política farmacèutica–; a la segona part em referiré a les prioritats del seu Govern, al seu pressu-

post, per desmuntar la idea, segons el nostre Grup, d'aquest missatge publicitari que vostès han llençat –espero que amb no gaire encert– que són pressupostos socials –per demostrar que són pressupostos socials el que fan és posar l'exemple d'Ensenyament, Sanitat, Benestar Social i els Mossos d'Esquadra; jo intentaré demostrar amb la meua intervenció que això és absolutament fals.

Els deia que pocs anys tenim tants arguments de fons. El desacord amb el model de política sanitària va ser palès amb un exemple claríssim: vostès van gosar –i utilitzo aquesta paraula perquè em sembla que és tenir molta gosadia–, van gosar, en el Congrés dels Diputats, a la ponència que es va fer per consolidar el Sistema Nacional de Salut, proposar una proposta, en aquest cas el trencament de l'assegurament únic, que va ser tan contestat políticament que vostès l'han hagut de retirar. Vostès han proposat el trencament del Sistema Nacional de Salut, a Madrid, i ho han fet amb l'argument que calia que l'Estat subvencionés les persones que triessin una mútua privada en contra del Sistema Nacional de Salut. Això trenca un dels principis bàsics de l'estat del benestar: la funció redistributiva del que és la política sanitària. Mirin fins a quin punt aquesta proposta és antisocial que no només va ser contestada de manera sòlida i contundent per l'esquerra, sinó que va tenir el rebuig també del que és la dreta, en aquest cas del País Basc. Arguments forts i contundents de dir que això trencava el sentit redistributiu i solidari d'un principi fonamental de la sanitat, que és el trencament de l'assegurament únic.

Això per si sol seria motiu perquè nosaltres rebutgessim la seva política. Els ho diem: en aquest tema serem bel·ligerants, aquí i al carrer. Iniciativa per Catalunya - Els Verds serà bel·ligerant amb el manteniment del Sistema Nacional de Salut com un sistema fonamental per mantenir l'estat del benestar en aquest país.

El segon argument que jo els voldria donar avui, un argument també de fons per nosaltres, és el que fa al sistema de finançament. Mirin, avui estem aquí debatent els pressupostos de la Generalitat i a Madrid estan aprovant, en bona part, el que voldrà dir el futur del finançament d'aquest país pel que fa a la sanitat, del nostre..., els plantejaments, diguem-ne.

Nosaltres volem acusar, en primer lloc, el Govern de la Generalitat de poca transparència, molt poca transparència, en dir, en concret, quin és el dèficit que té la sanitat catalana. Vostès han dit només en aquest Parlament que el seu dèficit eren 8.000 milions de pessetes, en una resposta a la senyora Carme Figueras, del Grup Socialista, a la Comissió de Política Social. Això és un insult a la raó. Que vostès reconguin només 8.000 milions de dèficit és un insult a la raó. Quan avui en dia s'estan manejant dades que el dèficit sanitari puja per sobre dels 300.000 milions de pessetes, és un insult a la raó que només se'n reconguin 8.000.

En qualsevol cas, volem posar sobre la taula que fa molt pocs dies el nostre Grup Parlamentari va voler preguntar al conseller d'Economia quin era exactament el dèficit sanitari que tenim avui, i no hi va haver possibilitat que contestés aquesta pregunta, perquè es va

derivar cap a una altra comissió. En qualsevol cas, «s'escaqueja», «s'escaqueja» de donar una resposta clara i contundent, i això ho han portat a terme en tota la negociació que hi ha hagut a l'entorn del finançament de la sanitat.

Volem dir que, a l'entorn de la situació actual, hi ha unes raons que hem reconegut històricament, d'insuficiència financera. Per cert, una insuficiència financera producte d'uns acords amb els governs de Madrid que nosaltres hem denunciat sempre. Per tant, quan vostès defensaven que eren acords bons nosaltres ja dèiem que no eren acords bons; ara ens donen la raó. Però, en qualsevol cas, el dèficit generat a Catalunya no és només producte del que ha succeït a Madrid, de la insuficiència financera; és producte també de la mala gestió feta a Catalunya, i això vostès no ho accepten ni ho reconeixen, però nosaltres ho volem denunciar i ho volem posar sobre la taula: avui hi ha un nivell d'ineficiència en el sistema sanitari català que provoca una part del deute que està sobre la taula en aquests moments.

I hi ha dues grans bosses d'ineficiència, que vostès no aborden, i vostès no ho aborden per una qüestió senzilla: per la capacitat i el poder que tenen aquests dos espais. Un és la despesa farmacèutica –m'hi detindrà especialment després, perquè el tema ho mereix i el moment ho fa molt actual–: hi ha una bossa d'ineficiència de la despesa farmacèutica que vostès no aborden, perquè prefereixen ser còmplices dels interessos de la indústria farmacèutica que respondre als interessos de la població en general i, per tant, abordar aquesta ineficiència. I en segon lloc, hi ha un altre gran bloc d'ineficiència: els grans hospitals –el Clínic, Bellvitge, la Vall d'Hebron–; són una gran bossa d'ineficiència als quals vostès no hi poden entrar, i no hi poden entrar perquè allà hi ha molt poder concentrat, i vostès no gosen ficar-se allà on hi ha gran poder corporatiu, etcètera.

El problema que es planteja a l'entorn de la situació actual del finançament és que el que estem fent en aquests moments és un pegat. S'està acordant..., l'acord d'avui és un pegat. És un pegat per què? Perquè no garanteix el futur del finançament. Nosaltres hem defensat sempre que el finançament de la sanitat ha d'anar vinculat als impostos generals, perquè els impostos generals i universals –l'IRPF– són els impostos més redistributius, i són els impostos que han de donar..., a la llarga han de ser la font de finançament de la sanitat.

Avui tenim una proposta de finançament, que és: 75.000 milions no sabem d'on surten –no sabem d'on surten, hi ha una bossa que no sabem d'on surt.

40.000 milions del frau de la ILT... D'acord, molt bé, la diligència amb el frau produït per la incapacitat laboral transitòria. La pregunta és: quan s'aplicarà, aquesta diligència, en el frau produït a l'IRPF de les despeses de capital? Algun dia ens trobarem amb una proposta de finançament de la sanitat que serà dir «200.000 milions de pessetes» –i estic parlant d'un percentatge molt petit del frau general, que són 3 bilions de pessetes–, «una part del frau que tenim de l'IRPF, el destinarem a finançar la sanitat»? Algun dia ens trobarem aquesta

proposta? Algun dia algun govern, amb el seu suport, farà front al frau fiscal que tenim per finançar la sanitat?

65.000 milions de pessetes provinents de la reducció de la despesa farmacèutica. Avui no gosen dir «cop de medicament» –o «medicamentàs», com diria jo–, però ens hi trobarem, amb això. Ara en parlaré més detingudament.

El problema és: i el futur quin és? Això són quatre anys, i el futur quin és? Quina és la proposta de Convergència i Unió de finançament per al futur? Els impostos especials? És aquesta, la via més redistributiva?

Hi ha una altra pregunta, que espero que els ponents de la majoria contestin, i és: en què utilitzarem els 55.000 milions? Si el dèficit previsible que tenim aquí és de més de 300.000 milions, per què serviran els 55.000 milions? La pregunta és: servirà per pagar la reforma de l'atenció primària? Destinarem els diners a la reforma de l'atenció primària? Tan de bo sentíssim aquesta resposta. Seria notícia. Estic segura que sortiríem tots els diputats d'aquesta cambra i ho anunciariem. I, a més, no tindríem cap problema a aprovar les nostres esmenes a l'estat de despeses. O serà per pagar el deute històric dels hospitals concertats amb la Seguretat Social? Rebrem 55.000 milions per eixugar dèficit, només? Hi haurà alguna pesseta d'aquests 55.000 milions que es destinaran a millorar l'atenció sanitària d'aquest país? Avui no poden sortir les persones que intervindran en nom del Grup de la majoria sense respondre aquesta pregunta.

Deia que em dedicaria especialment, perquè aquest any ho mereix, al «cop de medicament», al «medicamentàs». Miri, poques qüestions són tan clares políticament com aquesta. És una qüestió paradigmàtica. Tothom està d'acord, tothom en aquesta cambra, tothom a Madrid, que la despesa farmacèutica en aquest país és insostenible. No pot ser que de cada 100 pessetes que gastem en atenció sanitària 22 es destinin a despesa farmacèutica, això no es pot aguantar; a Europa, de cada 100 pessetes –la mitjana europea–, de cada 100 pessetes que es destinen a sanitat, 9 es destinen a despesa farmacèutica: 13 punts de diferència. En això, tothom hi té acord.

La reducció de la despesa farmacèutica no només és un deure pel que fa al finançament: és un deure pel que fa a la salut. És inacceptable que un sistema sanitari estigui basat en la recepta com a única via de solució dels problemes de salut; per tant, la primera necessitat és aquesta. La pregunta és: com reduïm la despesa farmacèutica? Saben quina és la proposta que fa Convergència i Unió? L'única proposta que ha sortit de boca de Convergència i Unió és pagar 100 pessetes per recepta les persones jubilades! És l'única proposta política que ha formulat, per boca del conseller Trias fa un any i mig, i que manté en el temps: pagar 100 pessetes per recepta les persones jubilades. És l'única proposta política que han fet per reduir la despesa farmacèutica. I el PP surt amb la gran idea del «cop de medicament».

La pregunta és: per què no apliquen vostès el que han fet, han aplicat, governs socialdemòcrates, però governs de dretes també, a Europa? Què es fa a Europa,

què s'ha fet a Europa, per reduir la despesa farmacèutica? Mirin, fonamentalment, quatre coses, ha fet Europa; quatre coses: llistes positives de medicaments –ara m'explicaré–, preus de referència, potenciació de genèrics i dispensació de les dosis necessàries. Això és el que ha fet Europa. Amb bons resultats. Com és que des de Convergència i Unió, davant d'aquest panorama, només saben proposar com a mesura per reduir...? Que no és per reduir la despesa farmacèutica, perquè la despesa farmacèutica és la mateixa: el que passa és que la paguen els jubilats una part, en la seva proposta. Per què no proposen alguna cosa que es fa a Europa, en aquest sentit? Jo sé la resposta, perquè és molt senzilla, no fa falta tenir gaire intel·ligència: perquè vostès prefereixen defensar els interessos de la indústria farmacèutica –la pregunta és: per què, exactament, això?, a canvi de què?, què els deuen, a la indústria farmacèutica, vostès?–, prefereixen defensar els interessos de la indústria farmacèutica que defensar l'interès general de la població.

Mirin, les quatre experiències que he citat. Potser l'experiència més interessant és la d'Itàlia dels últims anys. M'hi detindré una miqueta, perquè penso que és un país molt proper a nosaltres i, per tant, no em poden dir: «És que em parles de Noruega, o em parles de Finlàndia»... Itàlia. A Itàlia, tota la crisi política que hi va haver també va afectar el sector farmacèutic, de manera molt important –deuen haver sentit a dir que un director general de Farmàcia va estar implicat fins aquí dalt amb la crisi que hi va haver de corrupció; també el sector de la farmàcia estava molt afectat. Això va portar un canvi de política i va portar que s'adoptés, l'any 90, el que ells anomenen el llistat positiu de medicaments.

És a dir, a Itàlia hi ha tres llistes: el que són els medicaments A, que són útils i per al tractament de malalties cròniques i agudes; tenen una eficàcia demostrada i són de primera elecció. Aquests medicaments –de la llista A– són finançats íntegrament per la Seguretat Social. Hi ha els medicaments B –la llista B–, que no són essencials però que són potencialment útils, i aquests són finançats al 50%. I els de classe C, que no tenen eficàcia provada –tampoc fan mal– i són finançats íntegrament per l'usuari. Hi ha aquestes tres llistes.

Llavors, què succeeix, aquí? Per a l'any 94, el Govern decideix establir un nou criteri. I el nou criteri és que no només han de demostrar que són útils, els medicaments, per estar a la llista A, sinó que, a sobre, han de ser els més barats. Això va significar que la indústria farmacèutica, per situar al llistat A els medicaments, va haver d'abaixar els seus preus.

Els he de dir que hi va haver empreses que ho van fer i que, fins i tot abaixant els preus en un 60%, obtenien beneficis. Això, perquè es facin una idea del marge de beneficis de la indústria farmacèutica. Quin va ser el resultat d'això, a Itàlia –aquí al costat, eh?; no estic parlant d'allà dalt; aquí al costat–, doncs, miri, en tres anys, de l'any 93 al 95, van reduir la despesa farmacèutica en un 25%. Van passar de gastar 15 bilions de lires a gastar 11,7 bilions de lires, i, a més a més, amb una cosa important: reduir l'aportació de les persones usu-

àries; van prescriure menys, millor i amb menor cost per part de l'usuari.

Això ho explicava el doctor Joan Ramon Laporte a Madrid, quan va comparèixer a explicar què es podria fer a Espanya per reduir la despesa farmacèutica. I acabava dient: «Vull insistir en aquest exemple d'Itàlia, que seria aplicable –conceptualment, almenys– a Espanya, vull insistir-hi, perquè, abans de pensar a augmentar el copagament, o el que s'ha anomenat “tiquet moderador”, hi ha experiències que demostren que encara hi ha molt espai per a la racionalització, sense que això perjudiqui la butxaca de l'aportació directa de l'usuari, ni tampoc la qualitat terapèutica». Això és una experiència d'Itàlia molt recent, que s'aplica igualment a altres països del nostre entorn.

Hi ha altres possibilitats, també aplicades als països del nostre entorn: Suècia, Alemanya, Holanda. Se n'hi diu «preus de referència». Això vol dir que es fixa un preu màxim per a cada grup de medicaments –per exemple, antigripals– i es diu: aquest grup de medicaments té aquest preu, un preu que es pot basar, per exemple, en el grup genèric, o es pot basar en un preu mitjà dels que hi ha en el mercat. I es diu: «Tothom qui vulgui un medicament que pugui a aquest preu, haurà de pagar la diferència». Aquesta mesura ha funcionat i situa la indústria farmacèutica en menys beneficis i, la sanitat, en menys despeses farmacèutiques.

Per què no fan vostès aquestes propostes? Com és possible que, existint això a Europa –i a altres llocs que no puc mencionar, perquè no tinc temps–, com és possible que Convergència i Unió només sàpiga proposar, com a mesura per a reduir la despesa farmacèutica, que paguin les persones pensionistes cent pessetes per recepta?

La pregunta, l'he feta i espero que me la contestin. Què veuen vostès a la indústria farmacèutica per defensar-la en els seus interessos?

I acabo amb una referència a la seva gestió. Què han fet vostès per racionalitzar la despesa farmacèutica a Catalunya, del que els competeix?

Jo els diré què han fet. Han fet una cosa que en diuen «sistema d'incentivació dels equips d'atenció primària basat en la contenció de la despesa farmacèutica». Van avisar alguns equips d'atenció primària i els van dir: «Si reduïu la despesa farmacèutica, us augmentarem el sou». A final d'any, els van dir –a finals de l'any 96–: «Tenim 300 milions de pessetes, que heu reduït de la despesa farmacèutica; us els repartirem, entre el sou, als metges». Quant a això, no hi va haver cap acord de cap sindicat en aquest tema. Tot i així, quan va ser l'hora de repartir els beneficis, diguem-ne, entre els metges, Economia i Finances va dir: «Ni parlar-ne! L'any 97, s'ha acordat que no hi havia increment de sous» –recordeu que hi va haver congelació salarial–; «per tant, no hi pot haver cap increment de sou, encara que sigui com un benefici obtingut de la valoració de les receptes.» Això és veritat. Això ho sé del cert. I què va passar? «Com que no podem augmentar-vos el sou, el que farem serà donar-vos espècies». I els van dir... mirin si és cert que els van enviar aquest paper a les àrees bàsiques de salut i els van dir: «Demaneu què voleu, podeu triar...»

relació de partides de despeses, podeu triar entre tot això», amb un *gazapo* que diu: «Podeu triar, i potser serà per al centre, o potser serà per a casa». Amb això no queda clar. No queda clar si l'ordinador que es demana és per a l'àrea bàsica de salut o és per emportar-se a casa. Hi ha hagut aquesta atenció primària que han fet aquesta llista, i l'han retomada. A hores d'ara no han tingut resposta. Això és inacceptable políticament.

Això és inacceptable. I mirin si és inacceptable que aquesta diputada en aquest Parlament els ha demanat tres o quatre vegades què faran vostès quan els equips d'atenció primària tinguin beneficis de la seva gestió: els repartiran els beneficis entre els sous? Reinvertiran en la sanitat? Què faran quan hi hagi pèrdues? Aquesta pregunta, la vaig fer el setembre del 95 i la vaig repetir amb interpel·lacions. Mai una resposta. La resposta és aquesta.

Creuen vostès de debò que és un sistema per a racionalitzar la despesa farmacèutica prometre un increment dels sous a costa d'això? Això és una barbaritat política.

Deia que això eren els arguments de fons per dir que nosaltres no estem d'acord amb la seva política sanitària. La conclusió és molt fàcil: vostès prioritzen interessos particulars per sobre de la defensa de l'interès general; aquesta és la conclusió de tot això. A qui beneficia, quan vostès proposen que hi hagi trencament de l'assegurament únic? A qui beneficien? Fonamentalment, les mútues privades. A ningú més.

A qui beneficien, quan vostès no són capaços de fer una proposta seriosa de racionalització de la despesa farmacèutica? La indústria farmacèutica.

I, l'interès de la població, què?

El segon gran argument. Vostès no fan de la política sanitària una prioritització, i això els ho deien ahir el Joaquim Novella, el senyor Martí Camicer... Mirin fins a quin punt això és veritat que vostès diuen: «Incrementem un 5,7 el Departament de Sanitat». I, quan els presenten el pressupost el Servei Català de la Salut –que el presenten de veritat, no com aquí, que està tot maquillat i que amb prou feines l'entenc–, els presenten aquest full. Un full que diu: «Capítol 1, capítol 2, capítol 4 i capítols 6 i 7», és a dir, allò de veritat, perquè ens entenguem. I els diu: «Increment: 2,58%». Total, eh? Increment: 2,58%, per sota de la mitjana de l'increment del pressupost. Això és un pressupost que potencia la sanitat? Just l'increment de l'IPC i, encara, amb prou forces?

I després afegixen: «Farmàcia» i «Interessos». I, llavors, sí que surt un 5,7%. Però el que és pròpiament «Atenció sanitària» és un 2,58%. Afegixen «Farmàcia» i «interessos». Clar, això és un pressupost social en sanitat? Miri, si és un pressupost social en sanitat que vostès destinen menys diners a pagar interessos que inversió. O sigui que vostès destinen a pagar interessos –aquí diu 9.400 milions, però, clar, sabem que això no és veritat. Aquest any, han gastat 12.000 milions en interessos. I el pressupost d'inversions està en 12.000 milions.

Això són uns pressupostos socials, que dediquem els mateixos diners a pagar interessos que inversions?

Saben vostès quin és l'increment de l'atenció primària? Saben quantes noves àrees s'obriran a tot Catalunya? Vuit. Això és el que diuen. Podem comptar-ne un cinquant per cent: quatre.

Saben vostès que amb la seva avaluació –no amb la nostra avaluació–, la seva avaluació, que va presentar el conseller de Sanitat, aquí, aquest any, deia: «Està demostrat que la gent que és atesa per centres reformats, té un nivell de qualitat assistencial molt per sobre que l'altra», i això és una bona notícia, és una bona notícia. És una bona notícia saber que allà on es fa atenció en centres d'atenció primària reformada, el nivell d'atenció és de major qualitat que l'altra. Però, clar, la pregunta és: com és possible que vostès puguin mantenir vint anys més la inequitat. Escolti'm, a Barcelona ciutat, les persones ateses en centres reformats és un 20% de la població. I les que no formen part d'aquest 20%?, el 80% restant? Per quin motiu podem sostenir una atenció sanitària absolutament que generi inequitat?

I, quan els hem insistit fins a l'esgotament, Esquerra Republicana, el Partit dels Socialistes i nosaltres: «Escolti'm, facin una planificació, digui'ns en quant temps s'acabarà la reforma de l'atenció primària?», mai han volgut comprometre's ni així. Els ho hem dit, fins i tot, de bones maneres –que ja és molt, eh?, després de tants anys–; els hem dit: «Escolti'm, facin un pla de 10 o 15 anys; però facin un pla». Ens obliguen a fer la ximpleria de venir i dir: «Un CAP per a Sant Joan de Vilatorrada; un CAP...». Escolti'm, això tampoc no ens agrada fer-ho a nosaltres. Però és que no tenim altre solució, si no són capaços de fer-nos un pla que ens digui «en deu, quinze anys, acabarem la reforma de l'atenció primària».

I això és un pressupost social. La veritat és que, després escoltar el que deia el senyor Dalmau, em consolo, perquè, clar, si per a biblioteques destinem 205 milions de pessetes, vol dir que ens podem queixar poc.

Escolti'm, un últim argument a l'entorn del contingut dels pressupostos. El tema de la farmàcia. Ho dèiem abans, però hi vull insistir. Vostès, any rere any, pressuposten per sota del que saben que gastaran. A qui volen enganyar amb això, perquè, clar, el primer any, t'ho empasses. Ja, ni el primer any, perquè arribem aquí sense gaire ingenuïtat.

Però, escolti'm, com és que pressuposten un pressupost un 33% per sota del que gastaran en farmàcia? En base a quin criteri, si ja ho sabem això?

I, per últim –i acabo–, hi ha un argument que ve de fora, per dir que retornin aquests pressupostos. Aquesta tarda, sense anar més lluny, vint ONG-sida, de la sida, deixen d'assessorar la Generalitat per manca de prevenció. Senyor conseller, jo ho he sentit per la ràdio i tinc un tèlex aquí. La vintena d'ONG, que no és poca cosa –no és ni una ni dues–, la vintena d'ONG que lluiten contra la sida a Catalunya han abandonat la Comissió Assessora del Pla Sanitari de la Sida de la Generalitat i han exigit la dimissió del director general de Recursos Sanitaris, Lluís Montset, al qual responsabilitzen que

l'Administració no destini recursos per prevenir l'avenç de l'epidèmia. Les ONG consideren que la seva presència a la Comissió és inútil, ja que no se'ls consulta cap qüestió i denuncien que no s'han complert nombrosos aspectes del pla posat en marxa per la Generalitat fa deu anys, en especial, aquells referits a la necessitat d'incidir en la prevenció de la malaltia.

Ells diuen –i vull dir-ho, perquè no es pensi que és una nota de premsa demagògica– que estan satisfets amb els diners que es destinen a atenció –ho diuen–, no qüestionen el tractament mèdic i l'atenció que s'ofereix a malalts de Catalunya –hi destina, la Generalitat, 10.000 milions de pessetes–, però sí que critiquen el desfasament existent entre aquests recursos i la prevenció. Fa quatre anys que no es fan campanyes generals a la població, recomanades per l'OMS, i posen sobre la taula que l'increment de nombre d'afectats és molt important: l'any 87, 3.000; ara, 50 o 60.000 persones. Clar, senyor conseller, això és una moció de censura a un govern, això és una moció de censura a un govern. Vint ONG no es poden d'acord perquè sí, en un moment determinat, per demanar la dimissió, senyor conseller.

Com veuen, crec que, d'arguments, n'hi ha molts. Ja dic, pocs anys i hi ha tants arguments de fons... Vostès, també en la política sanitària, prefereixen defensar interessos privats que els interessos del conjunt de la població.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. També ha presentat esmenes el grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: per presentar-les, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, normalment, té la possibilitat d'analitzar el pressupost, i jo diria que fins i tot té..., de cara a fer una anàlisi rigorosa del pressupost, té moltes més eines que els diputats que ens hem d'escarrassar a buscar informació, moltes vegades fora d'aquí. Normalment, al Consell de Direcció del Servei Català de la Salut se li entrega tot un seguit de documentació –s'entrega el pressupost de l'any anterior i el tancament; el pressupost de l'any en curs i la previsió de tancament, i evidentment el projecte de pressupost–; curiosament, enguany la previsió de tancament per al 97, del Departament de Sanitat, no s'ha entregat. I, francament, això ens amoïna, perquè ens fa témer que el tancament en qüestió pot ser un veritable drama. Sempre hem dit que és molt difícil analitzar un pressupost si no tenim el tancament o, com a mínim, la previsió de tancament, perquè, en definitiva, això pot produir una certa falsificació.

Això ens va fer pensar que aquest era el primer símptoma que aquests pressupostos, els pressupostos del Departament de Sanitat, són uns pressupostos no creïbles en absolut. Hi ha hagut més símptomes. L'increment de pressupost de l'ICS és mínim: ni tan sols arriba al 2,1%. A més, l'acció concertada creix un 2,1%

respecte al pressupost de l'any anterior. Però vet aquí que ens trobem amb dos factors que, evidentment, distorsionen aquest fet d'una manera important. Per una banda, el fet que, amb tota seguretat, el pressupost que encara s'ha de tancar tindrà una desviació important –per no dir importantíssima–, amb la qual cosa, l'increment es converteix automàticament en decrement. I tampoc es tenen en compte les recurrències d'aquells centres i serveis que s'han obert enguany; per tant, més decrement encara. Segon símptoma, doncs, i segon símptoma clar, per cert, que aquests pressupostos no són creïbles.

Per si amb això no n'hi hagués prou, fa uns dies, el conseller de Sanitat del nostre Govern es despatxava a gust dient que els pressupostos de sanitat que s'han fet a Madrid, que s'han fet al Govern central, no són reals. I, és clar, mal que ens pesi, encara que ens disgusti molt, no ens agrada gens ni mica, però és evident que si els pressupostos de Madrid no són reals, els que han fet aquí vostès, per pura lògica i precisament pel mateix motiu, no ho poden ser, mai ho poden ser. És evident que a la sanitat catalana li falten diners, li falten molts diners; hi ha una migradesa de recursos impressionant en aquests moments i aquest fet és clar que condiciona d'una manera absoluta els pressupostos.

Permetin-me una altra reflexió prèvia a l'anàlisi més concreta dels pressupostos: als països de l'OCDE la mitjana de la despesa en sanitat pública està normalment al voltant del 8% del PIB; a l'Estat espanyol aquesta mitjana baixa fins al 6,5%, és a dir pràcticament un 20% menys, i com a factor a tenir en compte, a més a més, hi ha el fet que el PIB a Espanya és inferior. Però la qüestió greu i que ens afecta d'una manera molt important és que, en realitat, a Catalunya aquesta aportació es concreta només en el 4,5%, el 4,5% en relació amb el 6,5% de l'Estat espanyol i en relació amb el 8% de la majoria de països, d'uns quants països, en tot cas, d'Europa. I evidentment estem parlant, en aquest cas, de números reals; el nostre PIB és més alt, mentre que l'aportació és menor, a diferència d'altres comunitats autònomes, la qual cosa fa o provoca, a la pràctica, que la realitat sigui així de dura. Estem, doncs, a la pràctica, a només un 60% del que hauria de ser la despesa pública en sanitat de qualsevol país europeu mínimament civilitzat i equiparable al que hauria de ser o que voldríem que fos Catalunya. És molt trist constatar-ho, però la xifra que es destina a sanitat a Catalunya és comparable, però no, precisament, a països europeus.

En definitiva, el greu problema de la sanitat a Catalunya rau en aquesta diferència, en aquesta gran i greu diferència; és bastant lamentable constatar com amb un altre model de finançament, aplicant només els recursos propis, aquesta diferència tan notable que es produeix ara, seria substancialment diferent i probablement el greu problema que avui pateix la sanitat a Catalunya no existiria –tampoc ho podem dir–, però en tot cas ho faria en una mesura molt menor. És curiós, a més a més, constatar com avui, precisament, el conseller d'Economia i Finances declarava tot content que precisament amb aquest augment dels 52.000 milions, que després en tornarem a parlar, doncs, seríem la comuni-

tat que més rebrà *per capita*. Home, no, no va per aquí la cosa, no va per aquí la cosa; precisament aquest és el greu error del seu Govern en el moment de negociar els 52.000 milions, que ja he dit que en parlaríem després; negociï tant per cent del PIB, negociï el que representa realment –aquesta és la qüestió–, el que representa realment la despesa en sanitat pública. Per tant, el conseller d'Economia i Finances avui ha fet unes declaracions francament desafortunades perquè ha caigut en un parany en el qual no havia d'haver caigut mai.

Fetes aquestes reflexions, en tot cas l'estudi del pressupost del Departament de Sanitat ens ha convençut –en ser més detallat–, també ens ha convençut de la necessitat de presentar aquesta esmena o aquest conjunt d'esmenes a la totalitat. Fins ara, com he dit, hem fet tot un seguit de reflexions de caire més polític, més general, segurament més filosòfic pel que fa a sanitat, i voldríem ara repassar alguns aspectes més concrets del pressupost que ens ha donat pistes sobre la irrealitat d'aquests pressupostos –i aquí tenia la temptació d'utilitzar el terme o el concepte de realitat virtual, però no m'hi atreveixo. Crec que és molt real parlar en aquest cas d'irrealitat.

És curiós observar com a la memòria que acompanya els pressupostos es defineix com a objectiu la conclusió del procés de descentralització. En les principals línies d'actuació parla de la conclusió del procés descentralitzador de productes intermedis a les entitats proveïdores de serveis finalistes. I, és clar, quan es parla de conclusió deu voler dir que el procés deu haver començat; però, és clar, no tenim ni coneixement –i això que ho hem preguntat– que el procés ni tan sols hagi començat. Però és que, a més a més, també es desprèn de tot això un altre aspecte que, des del nostre punt de vista, és molt preocupant i no és altre que l'afany, l'afany de traspasar dèficit als proveïdors de serveis finalistes, i aquesta és una conclusió que, si llegeixes la memòria –en tot cas si és que la memòria se suposa que deu servir d'alguna cosa–, la vas constatant. Segurament que es fa difícil entendre que vostès parlin de reconversió. Llegint aquesta memòria, els haig de confessar que hem tingut la sensació permanent d'estar assistint a un brindis al sol darrere d'un altre. Té clar realment el Departament quines són les seves línies estratègiques? De fet, si és així, ho celebrem perquè, de la lectura de la memòria, només se'n desprenen actituds contradictòries amb les que haurien de ser precisament les principals línies estratègiques.

Hi ha tot un seguit de partides –n'esmentarem només unes quantes perquè entrar al detall seria realment dur i cansat–, però n'hi ha unes quantes que no ens podem estar de comentar-les, entre altres coses perquè van constatant una mica, doncs, aquesta sensació que estem davant uns pressupostos que no es poden creure de cap de les maneres. Per exemple, pel que fa als ingressos, concretament, la partida 451.03 ens expressa un concepte, si més no, curiós: «Transferències internes per a finançar despeses de funcionament i atendre les insuficiències dels serveis traspasats»; aquí l'obren amb 1.000 pessetes, per tant, se suposa que ja l'ampliaran; però és evident que obrir aquesta partida significa reconèixer que aquest és un pressupost fictici només pel fet

d'obrir aquesta partida. Més endavant, una altra partida també d'ingressos, que ens ha deixat altament preocupats, sobretot perquè avui, doncs, ho expressen amb un gran triomfalisme les declaracions en el sentit que han aconseguit els 52.000 milions, però, és clar, sempre estem i permanentment amb el ròssec que anem arrossegant; la partida concretament la 317.40, que és «Compensació per flux de malalts d'altres comunitats autònomes», xifrada en 8.000 milions. No són els números que nosaltres tenim; en tot cas, considerem que aquesta és una partida insuficient i, en qualsevol cas, és evident que, si és insuficient, continuem afegint dèficit al greuge històric.

En el capítol de despeses, pel que fa al Servei Català de la Salut també i en atenció primària, és evident que la partida d'«Inversions» és, des del nostre punt de vista, absolutament insuficient; els 1.230 milions que s'hi plantegen no són des del nostre punt de vista suficients per continuar la reforma de l'assistència primària; portem un retard considerable i, en tot cas, és evident que aquesta xifra no permet ni tan sols posar-nos al dia, ni tan sols posar-nos al dia. I, per exemple, els 200 milions que es destinen a «inversions de maquinària» en el fons no deixen entreveure d'una manera clara una veritable descapitalització del sistema.

A «Corporacions locals», dintre l'atenció de primària, es transfereixen 850 milions; se suposa també que podríem parlar, de la mateixa manera que hem fet un moment en relació amb la reforma, però, és clar..., i en aquest sentit no acabem d'entendre quina és la repercussió territorial que aquests 850 milions tenen. En tot cas, si fem, si comparem o si fem l'anàlisi dels llocs on la reforma està més avançada i els llocs on queden més coses per fer, hi ha un contrast evident amb la llista que vostès ens plantegen de transferències en aquest sentit. Per tant, continuem sense entendre gairebé res. Una altra partida, en aquest cas més anecdòtica si volen vostès però important a l'hora d'agafar la sensació global d'aquest pressupost: l'aportació al fons patrimonial de l'Institut de Diagnòstic de la Imatge, 65 milions; la qual cosa fa pensar en tot cas, ens fa pensar que ja li deuen suposar un dèficit d'entrada i, si més no, seria bo poder analitzar a fons el compte d'explotació.

Pel que fa a atenció especialitzada, «Concerts amb institucions tancades»: 173.872 milions. El tancament real, el tancament real ja indica que està desfasat de més del 2%; per tant, és evident que aquesta partida, d'entrada, ja està pressupostada de manera insuficient. A nosaltres aquest és un tema que ens preocupa perquè en definitiva, d'alguna manera, expressa aquesta filosofia que li estava comentant abans; d'alguna manera això implica sempre traspasar el dèficit però no cap on l'haurien de traspasar, sinó, precisament, cap al mateix sector i, per tant, d'alguna manera la permanent, en tot cas l'acumulació del dèficit que s'està produint en la sanitat a Catalunya és una bola de neu que es va fent gran i gran i gran i en aquests moments, francament, jo no sé si són conscients de la magnitud de la tragèdia. Hi ha altres aspectes en aquest grup d'atenció especialitzada que també ens agradaria haver pogut, doncs, si més no, discutir com, per exemple, el programa «Vida als anys», dotat amb 15.000 milions de pessetes, dedicat a la gent

gran, que nosaltres també considerem clarament insuficient. Però en qualsevol cas, com que tampoc es desprenen de la lectura del pressupost ni de la memòria unes línies clares d'actuació, doncs, amb el dubte ens haurem de quedar.

En l'àmbit de l'administració general d'assistència sanitària. Aquí podríem parlar de molts temes, podríem parlar, per exemple, del tema de lloguers: 291 milions de pessetes en lloguer d'edificis, francament, no és símptoma de..., no és massa bon símptoma de bona gestió –en qualsevol cas, suposo que és discutible–, però aquí hi ha una qüestió conceptual important: vostès per gestionar 616.561 milions de pessetes, que és el pressupost dels tres primers apartats del Departament de Sanitat, se'n gasten 23.644, que són els d'administració general. I el que és meu greu: amb aquests 23.644 no acaben gestionant els 600.000 de referència, perquè moltes de les coses les han de fer amb els 600.000 mateixos. Llavors aquests 23.000 milions exactament per a què serveixen? Estem parlant d'un 4%, la qual cosa en qualsevol empresa mínimament competitiva és una veritable barbaritat.

Per tant, no els vull cansar més amb la lectura de partides i, en tot cas, amb l'anàlisi de partides, perquè –com he dit abans– és evident que hi ha molts dubtes i en tot cas moltes coses que no podem de cap de les maneres compartir, però sí que ho hem volgut fer, perquè, entre d'altres coses, a vegades dius: «home, s'ha analitzat a fons aquest pressupost», tot i que –hi insisteixo– dissortadament els diputats, doncs, no tenim l'avantatge que poden tenir altres persones amb totes les eines que caldria per poder fer una anàlisi seriosa i rigorosa del pressupost i, per tant, intentar convèncer-nos que és un bon pressupost perquè, en qualsevol cas, sí que ho hem volgut deixar a aquí.

Hi ha un altre aspecte, que no comentaré ara i que en tot cas comentaré més endavant, que sí que ens preocupa especialment, que és el tema de la farmàcia. Jo penso que la senyora Mayol ha fet una, ha donat una lliçó fa un moment en relació amb aquest tema... Per tant, tot i el risc de repetir alguns dels conceptes que ha expressat, que tan bé ha expressat –per cert–, jo crec que aquest és un dels temes clau, no? El senyor Huguet fa un dia els comentava que vostès tenien tres greuges com a molt importants, que eren el tema de la concertació escolar, el tema dels peatges de les autopistes i el tema de la indústria farmacèutica. I, en aquest sentit, sembla que, d'alguna manera, vostès abonin aquest model de privatització diferencial que es concreta en aquestes tres coses. Quina relació hi tenen? Doncs, és el dubte que ens va quedar ahir. Però, en qualsevol cas, amb el tema de la indústria farmacèutica és un dubte permanent, perquè, és clar, com és, per exemple, –i ja sé que no toca ara, però en qualsevol cas és un dubte que ens preguntem tot sovint en el Grup d'Esquerra Republicana–, com és que en la ponència de la Llei del català no hi ha hagut manera, no hi ha hagut cap mena de possibilitat de plantejar que la indústria farmacèutica volgués normalitzar-se; és a dir, per exemple, una cosa tan simple com que els prospectes dels medicaments fossin en català? No hi ha hagut manera. Quin és l'interès que mou que això no sigui possible? Doncs, qui

parla del català, que és un tema que, com he dit abans, ara no toca, doncs, podríem parlar també ja de números més concrets i, evidentment, aquí la cosa ja es complica d'una manera extraordinària.

L'augment del pressupost, com ja s'ha dit, del Departament de Sanitat és un augment irreal absolutament; és irreal, per una banda, perquè no hi ha el tancament i, per tant, el que està clar és que el pressupost de l'any 97, de l'any que estem en aquests moments, serà un pressupost absolutament desfasat en moltes partides, però ho és, a més a més, perquè hi han dues partides essencialment que són les que el fan pujar –com s'ha dit–, que són «Farmàcia» i «Interessos». «Farmàcia» augmenta un 15,7% i «Interessos» un 36,6%. Per tant, aquest és l'augment real, aquest és l'augment real del pressupost del Departament de Sanitat. És clar, dius: «Home, si realment augmenta en farmàcia, que és un tema que ara comentarem i que podríem estalviar molt, i l'altre, en interessos, doncs, francament, aquí la política sanitària no es veu absolutament per enlloc».

El tema dels medicaments, la partida en tot cas de farmàcia. És un tema que ens preocupa extraordinàriament i jo crec que en comencem parlar en aquest pressupost, que, evidentment, tindrem temps de parlar-ne, i que, en qualsevol cas, jo crec que al llarg de l'any que ve almenys hem d'agafar el compromís de plantejar-lo claríssimament. S'han comentat diverses coses i hi ha un tema que és molt clar, el tema dels genèrics.

En aquests moments, si nosaltres agaféssim el nivell que tenen altres països europeus sobre la implantació de vendes en especialitats farmacèutiques que tenen la denominació de genèrics, segurament que l'estalvi que podríem fer és molt important. En aquests moments, a l'Estat espanyol aquesta xifra no arriba ni a l'1% mentre que en d'altres països, com per exemple Alemanya, arriba al 35%; als Països Baixos, al 40%; a Anglaterra, al 40%, i a Dinamarca i als Estats Units arriba pràcticament al 50%.

L'evolució de la despesa farmacèutica a Catalunya ha estat important en els darrers anys: el 95, 120.000 milions; el 96, 136.000 milions, i el 97, més avall dels 140.000 milions segur que no serà. Per tant, fent un càlcul simple, si això es comencés a plantejar –i en definitiva, per plantejar això només cal que hi hagi un impuls i una voluntat política per part del Govern–, en aquests moments, si arribéssim al 35%, que és el nivell que hi ha a Alemanya, per sota de països com Holanda o Dinamarca, que evidentment no són tan diferents de Catalunya, en aquests moments es podrien vostès, ens podríem tots plegats estalviar més de 16.000 milions de pessetes; ja no dic si féssim el 50%, que la xifra ja seria de 23.000 milions, i que en qualsevol cas, francament, és per fer pensar. Perquè, en definitiva, si avui el conseller d'Economia presenta el gran èxit que són els 52.000 milions, estem parlant d'un percentatge important d'aquests 52.000 milions, que a més a més ja serien aquí; i per tant, d'alguna manera, aquest és un tema per reflexionar-hi. Si a més a més hi afegim totes les variants que s'han comentat abans i hi afegim, per exemple, un tema fonamental, que és concretar el número de pastilles que s'han de prendre, que en aquests moments aquí es recepta una capsula de vint-i-quatre, de

trenta-sis, i la capsula queda a la meitat a les cases, i tots tenim una farmaciola fantàstica, però que a la llarga, evidentment, són molts diners enterrats; doncs, escolti, si vostè té un tractament per cinc dies, són cinc dies per tres pastilles, quinze pastilles, i s'ha acabat. I aquesta és la qüestió.

Si comencéssim a avançar en el camí dels genèrics, si comencéssim a avançar en el camí de la concreció, molt més directe del que realment fa falta, i si comencéssim a avançar en altres fórmules imaginatives, que hi són —que hi són— i que en tot cas no s'expressen, segurament que l'estalvi que podríem fer nosaltres mateixos seria, com a molt, com a molt important.

És evident que tot això avui té una importància molt gran, perquè en definitiva hi han dos aspectes que avui són notícia en tots els mitjans de comunicació en relació amb la sanitat a Catalunya. Per una banda, la retallada de medicaments de la Seguretat Social, és a dir la famosa llista dels 1.000 medicaments que a partir d'ara no entraran per la Seguretat Social i tot això que s'ha vingut a dir el cop de medicament i aquestes històries, i els majors ingressos que a partir d'ara tindrà el Departament de Sanitat a través del pacte que s'ha fet, que sembla que es concreten al voltant dels 52.000 milions de pessetes.

Però, és clar, això —fixin-se en la contradicció— en els pressupostos no surt enlloc, no surt enlloc. Per tant, primera qüestió: per als ciutadans i les ciutadanes d'aquest país el famós cop de medicament serà realment un cop de pal important, i per tant, això jo crec que com a Govern els hauria de preocupar. En segon lloc, els 52.000 milions, on són?, per a què serviran? Bàsicament, intuïm que en aquests moments aquests 52.000 milions només poden servir per aflojar déficit, perquè, com ha dit abans la senyora Mayol, el déficit que vostès, que el Departament de Sanitat, que la Generalitat de Catalunya té en matèria de sanitat és tan brutal, és tan esparverant que difícilment es poden plantejar res que no sigui intentar controlar aquest déficit que hi ha en aquests moments. I és clar, de la lectura del pressupost el que és evident és que no se'n desprèn cap mena d'acció que pugui contradir aquest esperit.

En definitiva, jo crec que avui s'han equivocat molt, perquè el conseller —com he dit abans—, el conseller d'Economia i Finances venia el gran pacte que som la comunitat que més rebrà per capita. Escolti, no ens interessa ser els que més reben per capita, o en tot cas ens interessa per a tot, perquè, és clar, per a segons què no som els que més rebem *per capita*; en canvi, escolti, si l'Estat espanyol té un 5,5% de despesa pública en PIB, doncs, Catalunya igual, no més, igual; i llavors parlarem, començarem a veure quins són els números en realitat, perquè, és clar, malgrat els 52.000 milions de pessetes, no ens acostem ni de bon tros a aquest 5,6% que d'altres comunitats autònomes superen, per cert, malgrat que en aquests moments tinguin menys percentatge o menys diners per capita, que era la gran victòria que avui plantejava el conseller d'Economia i Finances.

Evidentment, en tot això hi han molts d'altres temes que d'alguna manera es queden al damunt de la taula. L'Agència de Protecció de la Salut n'és un; què passa? En el pressupost, evidentment, cap pista. La reforma de l'assistència primària, que ja n'hem parlat, i en tot cas ens preocupa, ens preocupa en molts aspectes. Aspectes concrets de la millora de la sanitat, com el servei públic, com pot ser tota la qüestió de les urgències, tota la qüestió de les llistes d'espera, l'assistència de malalts psiquiàtrics, etcètera. Per tant, en aquests moments nosaltres entenem que hi ha un greu problema de la sanitat a Catalunya, un greu problema que vostès se'l volen empassar sols, que vostès no tenen cap voluntat —m'atreviria a dir, fins i tot— de resoldre i que difícilment se'n podran sortir. I sincerament, no serà perquè no se'ls hagi dit més d'una vegada que aquest era un problema que s'havia de compartir, que l'havíem de treballar tots plegats i que només a partir del consens, només a partir del consens segurament trobarien fórmules per tirar endavant.

A l'Estat espanyol, en una situació diferent i complicada també, hi ha hagut un treball que ha fet una comissió, més bé o més malament —no entrarem ara a analitzar-lo—, però en tot cas hi ha hagut unes conclusions, hi ha hagut unes compareixences, s'ha discutit, s'ha debatut... Ja veurem on arriben, no ho sé. Aquí no hi ha hagut aquesta possibilitat —aquí no hi ha hagut ni aquesta possibilitat—, i segurament que aquesta comissió feia més falta aquí que allà, perquè en tot cas allà sí que són amos dels seus diners, que aquí no.

Per tant, jo volia acabar aquesta intervenció expressant una mica —no entraré en el tema del finançament, perquè ja n'hem parlat prou—, expressant una mica aquest desig, aquesta voluntat. Escoltin, els pressupostos, evidentment, s'aprovaran, perquè vostès ja tenen prou vots per fer-ho o prou complicitats per fer-ho, però a partir d'ara, home, seria bo que ens poguéssim asseure en una taula i parlar del finançament de la sanitat i del funcionament de la sanitat, si realment aquesta reforma estructural que li cal a la sanitat catalana es tira endavant o no es tira endavant. És evident que de la lectura del pressupost se'n desprèn, d'entrada, que aquí no hi ha cap intenció de canviar res, cap ni una; que aquest —i vostès ho saben— és un pressupost irreal i fictici, i és clar, presentar, en tot cas, davant de la cambra un pressupost irreal i fictici no deixa de ser greu; que és un pressupost insuficient perquè les coses funcionin i que, a més a més, té defectes greus, com per exemple amagar el déficit, traslladar-lo dintre la pròpia casa i, en tot cas, permetre que aquesta bola de neu es vagi fent grossa i grossa.

Per tots aquests motius, hem presentat tot aquest seguit d'esmenes a la totalitat. Per tots aquests motius, també, expressem una vegada més —i perquè no sigui dit, i consti en aquesta solemne sessió— que seria bo que d'una vegada per totes volguessin parlar-ne, parlar-ne oficialment, parlar-ne amb llum i taquígrafs i, sobretot, parlar-ne tots plegats, perquè si no és així, difícilment —i jo crec que vostès n'han de ser conscients—, el déficit de la sanitat a Catalunya no es resoldrà i, com a conseqüència, la sanitat en aquest país no avançarà de cap de les maneres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Benach. El Grup Socialista també ha presentat diverses esmenes al Departament de Sanitat i Seguretat Social. Per defensar-les, té la paraula la senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Faig les esmenes a tot: al Departament, al Servei Català, a les empreses i a l'ICS.

El vicepresident primer

Doncs, molt bé. Té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en tot cas, no faré una intervenció organisme a organisme; la veritat és que em nego a parlar a fons d'uns pressupostos que estem debatent avui i aquí, que no són els reals. Parlaré, ja que tinc l'oportunitat, del que ens preocupa a nosaltres, al Grup Socialista, i del que preocupa a molta gent pel que fa a la sanitat. Parlaré del finançament de la sanitat, de les mesures en què es fonamenta aquest finançament, dels pressupostos que se'ns presenten i del que no ens diuen, del que hauria de canviar, al nostre entendre, perquè anés més bé la sanitat catalana.

La negociació del finançament de la sanitat, jo diria que ha estat vergonyant: un any i mig; el Govern del PP ha anat guanyant temps durant aquest any i mig; contínuament hem tingut versions contradictòries, globus sonda de tot tipus, des d'una banda, des d'una altra; negociacions opaques, amb una falta total de transparència; negociacions bilaterals... Jo crec que s'ha fet una burla de la subcomissió parlamentària per a la reforma de la sanitat. Tot això ho ha fet el Govern del Partit Popular amb la participació, amb la col·laboració i moltes vegades a iniciativa —és a dir amb l'incentivació de Convergència i Unió— del Govern de la Generalitat. Perquè són de Convergència i Unió les propostes de les 100 pessetes per recepta, per totes les receptes; de fer pagar els pensionistes que cobrin una pensió més alta de 100.000 pessetes el mes; d'incrementar els impostos especials, del tabac i de l'alcohol, i també de la gasolina —aquesta és una proposta darrera del conseller Trias—, i després de tot això, després d'aquest any i mig d'aquests globus sonda, de tot aquest espectacle, on som?

Un acord del finançament que avui s'està acabant d'escenificar a Madrid, que ha estat finalment a corre-cuita, després d'haver tranquil·litzat tothom. Fa quinze dies havíem tancat els acords, segons el president de la Generalitat: el conseller Mas i el conseller Rius havien tancat un acord; així ho va dir el president de la Generalitat en unes declaracions públiques. Poc després, el conseller Trias diu que no al «medicamentazo», que aquesta no és una mesura d'estalvi; després, a la tarda, surt el president Pujol dient que estava adormit. Això nosaltres creiem que és una manca de respecte als ciu-

tadans. Els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tenen dret a saber la veritat, tenen dret a saber quines han estat les negociacions, quins han estat els acords, en què hi ha hagut acord i en què no, què s'ha pactat i per què. Tenen dret a saber quines han estat les pressions d'uns i altres laboratoris farmacèutics, i és per això que el Grup Socialista davant d'aquesta situació va demanar i segueix reclamant la compareixença del president Pujol al Parlament: per explicar aquestes negociacions i per explicar totes aquestes contradiccions.

Creiem que és un tema molt important per a Espanya i per a Catalunya i no és de rebut que quan estem discutint aquests temes, tant a Madrid, que estan decidint aquestes temes, com aquí Catalunya, que estem discutint els pressupostos, el president de la Generalitat no doni resposta a totes aquestes incògnites. El sosteniment del sistema nacional de salut és un tema de gran importància i s'hi està jugant. Tot apunta que els acords finals seran seguir-hi jugant, perquè vostès, senyors de Convergència i Unió, estan fent el joc al Govern del Partit Popular. El ministre Rato ahir parlava que amb aquest finançament, amb aquests acords s'estava incrementant en 10.000 pessetes per habitant, cosa que no havia fet mai el Govern socialista. Això és una mentida, perquè dintre d'aquestes 10.000 pessetes per habitant hi han finançaments ficticis; hi han estalvis que encara s'ha de veure si es produiran; hi han estalvis en la lluita contra el frau de la incapacitat laboral transitòria; hi han estalvis en medicaments, però és que a més a més, dintre d'aquestes 10.000 pessetes per habitant, que les compta perquè diu que hi ha 380.000 milions més de pessetes per a la sanitat, hi ha l'increment del producte interior brut, l'increment nominal del producte interior brut, i això vostès saben molt bé que són 200.000 milions ja.

Per tant, no estem parlant d'un finançament addicional i que s'està aconseguint per a la sanitat, no: en els acords que havia fet el ministre Solbes per a l'any 94 i anys successius, ja es feia l'increment del producte interior brut, per tant no hi ha aquest increment addicional; i estem enganyant els ciutadans i ciutadanes, perquè, per no ser-hi, ni els pressupostos de l'Estat per l'any 1998 hi ha l'increment del PIB nominal, no hi ha el 5,7 d'increment, hi ha el 4,8, per no ser-hi... Aquí ja hi ha un punt, gairebé un punt del PIB que ja s'ha perdut pel camí. I el finançament addicional, quin serà? Què hi haurà de real, en tot això?

Una de les mesures per a aquest finançament addicional és la lluita contra el frau a la incapacitat laboral transitòria.

És la intromissió dels metges en el control... —dels metges de les mútues patronals, dels metges de les mútues d'accidents—, en... —sí, senyor conseller, sí—, en el control de la incapacitat laboral transitòria. No seran els metges de capçalera els que donaran l'alta; seran..., poden..., podran ser, a efectes econòmics, podran ser... Això és el que s'ha aprovat si no ho canvien, senyor conseller; així està aprovat en el Congrés dels Diputats, a la Llei d'acompanyament de pressupostos. La veritat és que és una llàstima —i això aprofito per dir-ho—, és una llàstima que aquest debat de pressupostos que estem tenint tots els diputats dels diferents grups no el

puguem fer amb el conseller, amb el responsable, amb el Govern, amb el conseller responsable del Departament; l'hauríem de poder fer amb el Govern. I aprofito per dir-ho, això, perquè el conseller ara em va dient que no, però no serà el conseller qui em respongui –ja suposo que m'ho explicarà en els passadissos.

De tota manera, senyor conseller, li diré que això, això, va en contra... A veure, en contra de qui anirà, que les altes les puguin donar els metges de les mútues? En contra de qui anirà? Anirà en contra de les persones, de les persones que poden estar en convalescències llargues, en convalescències i rehabilitacions difícils. O en persones que estan de baixa sap per què? Per depressions o per ansietats. Una de cada quatre persones avui dia –diuen les estadístiques–, una de cada quatre persones, a Catalunya, tenen trastorns, al llarg de la seva vida, per depressions o ansietats. Trastorns importants. Sí, serà molt fàcil per a un metge de la mútua anar, fer la visita i dir: «Vostè, el que li convé és anar-se'n a treballar. Li passaran tots els mals, anant a treballar.» Però és que moltes vegades molts d'aquests trastorns són provocats precisament per això, pel problema de l'adaptació al treball, pel que es demana, per l'estrès, per molta problemàtica que té molt a veure amb l'entorn laboral.

Ja sé, senyor conseller, que vostès diuen: «És que aquí, a Catalunya, hi ha el CRAM; hi ha el Centre de Reconeixements i Avaluacions Mèdiques», que és el Centre de Reconeixements i Avaluacions Mèdiques qui farà això. El CRAM és un centre del Servei Català de la Salut (*veus de fons*). En depèn, vostès en tenen la concessió, no? O com va això? (*Veus de fons.*) Bé, és de l'ICS, perdó, és igual, perdoni la dallò. No és de l'INSS, eh que no?, és de l'ICS, d'acord, és de l'ICS, i l'ICS és un organisme amb el qual concerta activitat el Servei Català de la Salut. El que realment passarà a Catalunya és que perdrem una competència, perquè amb aquests articles de la Llei d'acompanyament perdrem una competència: l'alta que donen, que només donen els metges de capçalera de l'ICS, del servei públic, la podran donar les mútues d'accidents. Això és el que realment passarà. Perquè les mútues patronals, senyor conseller, no depenen ni del CRAM, ni del Servei Català de la Salut, ni de l'ICS: les mútues d'accidents depenen de l'INSS, i l'INSS, que és l'Institut Nacional de la Seguritat Social, depèn de l'Estat. Per tant, una competència que teníem ara aquí, que la tenien els metges de capçalera de l'ICS, la tindran els metges de les mútues d'accidents, de les mutues patronals, que depenen de l'INSS.

Una altra de les fonts de finançament que hi ha és el ja tan... –estem molt acostumats a parlar-ne, aquests dies, però és que és un tema molt greu i molt important–, és el *medicamentazo*. Hi hauran 65.000 milions de pessetes de finançament addicional que vénen del *medicamentazo* –o «cop de medicament», o «clatellada de medicament», com vostès vulguin dir-li; jo dic *medicamentazo* perquè realment és el que sona més fort, però si vol en diem «cop de medicament»–: cinc-cents, vuit-cents, mil medicaments... Avui sembla ser que això no ho decidiran, perquè sembla ser que sortirà una fórmula que serà el Govern, serà el Govern qui

haurà de fer això... Senyor conseller, m'agradaria que pugés a la tribuna i em contestés perquè, és clar... (*remor de veus*) No, no, realment es fa molt difícil estar parlant i vostè anar-me dient..., i sé que després vostè no pujarà. Jo, si vostè puja, estic encantada que vostè m'ho vagi dient (*rialles i remor de veus*). Oh, és clar! No, no, si és que em sembla molt bé, si ho dic..., me n'alegro molt, i li agraeixo que estigui aquí, senyor conseller, li agraeixo molt, que altres companys no han tingut la mateixa sort que jo.

En fi, parlem del *medicamentazo*. El «cop de medicament» són uns suposats estalvis: es produiran, aquests estalvis? Si no es treuen medicaments necessaris de la llista no es produirà l'estalvi, perquè se'n receptaran d'altres; si es treuen medicaments i en queden uns altres d'iguals i similars a la Seguretat Social, tampoc es produirà estalvi. Per què? Perquè es receptaran els que són similars. Ara bé, si com va dir el conseller Mas textualment en una roda de premsa, referint-se als medicaments –fins i tot vaig preguntar al periodista si havia dit això–, els medicaments es podran seguir prescrivint perquè són medicaments importants; si és així, sí que hi haurà estalvi. Per què? Perquè aquests medicaments importants els hauran de pagar els usuaris. Bàsicament, qui? Malalts crònics –són a qui més repercutirà–, pensionistes i jubilats. Això pot representar, si és així, un problema important per a molta gent, i és clarament una retallada de prestacions. I vostès, Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat, és responsable d'aquesta retallada de prestacions.

Ara m'ha arribat un tèlex d'unes declaracions que ha fet el conseller Mas en sortir del grup de treball previ a la reunió que hi ha del Consejo de Política Fiscal y Financiera. Diu que s'ha aconseguit una cosa, que és incloure una clàusula de garantia per a aquests 65.000 milions. És a dir, que si no es produeix aquest estalvi..., diu això, el tèlex, diu «aquesta inclusió de la clàusula perquè, si no s'aconsegueix estalviar 65.000 milions de pessetes, el Govern del PP tinguí les mans lliures per adoptar les mesures de correcció oportunes». Què vol dir, això? Vostès estan donant suport a unes mans lliures per adoptar les mesures de correcció oportunes? Quines són aquestes mesures? Estem parlant de temes molt seriosos per anar dient això.

En fi, jo crec que vostès en són responsables encara que no votin el *medicamentazo*, encara que hagin fet per no votar-ho i per dir que sigui el Govern qui ho faci. En són responsables, i jo els diré sobretot per què: perquè aquest nou sistema de finançament no és possible si no es vota una llei d'acompanyament dels pressupostos definitivament, al Congrés dels Diputats, que inclogui aquest nou finançament de la sanitat, i això serà possible només si vostès ho voten. És a dir, no val a dir «Andalusia també ha dit que sí, Andalusia...» A Andalusia li han fet un xantatge i li han dit: «Si vostès no...» No, no, és clar, és que tenen 360.000 habitants més, 360.000 habitants més. Sabeu què li han dit, sabeu què li ha dit Hisenda a la consellera d'Andalusia? «Si no ho voleu, és igual, feu com amb l'IRPF: el que nosaltres farem és aplicar-vos el cens del 91, us deixarem amb el sistema antic», El cens del 91 per a Andalusia, només per criteri de població, són tants diners que no

podem dir que no. Si això ja s'entén, si nosaltres ho entenem, però, escolti, els diputats del PSOE andalusos no hauran de votar que sí a això en la Llei de pressupostos, ni el PSC, ni els diputats del PSC no aprovaran un finançament que es fonamenta en el *medicamentazo*. Ara, vostès, els diputats de Convergència i Unió, sí, perquè sense vostès els pressupostos de l'Estat no s'aprovarien i, per tant, aquest sistema de finançament no s'aprovaria.

Tampoc el repartiment d'aquest fons addicional que ara en diuen..., sembla ser que les últimes notícies són que en diuen *Fondo de asistencia hospitalaria*, serà bo per a Catalunya. I no serà bo sap per què? Perquè estem produint uns greuges comparatius amb aquest fons que no és bo, que això no és bo de cara a..., o sigui, la imatge que queda de Catalunya de cara a l'Estat no ens fa cap benefici, no ens és cap benefici. Perquè, si d'aquest..., un fons que sembla ser que hi haurà de 47.000 milions, Catalunya se n'endrà un 50%, i se suposa que això és en concepte de docència, de centres d'excel·lència, però en canvi l'Insalud d'això se'n queda molt menys, res, se'n queda 6.000 milions, si no ho tinc mal entès –o és igual, el que es quedi, 10.000, és igual... Però és que l'Insalud no té Madrid? I no té Madrid tants centres d'excel·lència, i més o menys el mateix, que Catalunya, tanta docència com Catalunya? No, és clar. I desplaçats, també. I per què, si hi ha l'Insalud...? És que comptem un fons negatiu per a altres comunitats autònomes del territori Insalud? Comptem en negatiu, la docència i l'excel·lència?

La veritat és que el sosteniment, la sostenibilitat del Sistema Nacional de Salut, un finançament estable, s'ha de fer amb criteris objectius, ha de ser amb criteris sanitaris objectius, però no amb criteris polítics, no amb criteris de pagar uns o altres suports a una inversió o al que sigui. Això és el que no pot ser. I, per tant, nosaltres creiem que el Govern, el Govern de Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat, és corresponsable amb el Partit Popular del *medicamentazo*, de la intromissió dels metges de les mútues en el sistema d'altres de la incapacitat laboral transitòria, i és corresponsable, finalment, que no s'hagi consolidat..., que no s'hagi avançat en la consolidació del Sistema Nacional de Salut, que no s'hagi ara pactat un finançament sostenible per al quadrienni 98-2001, seguint un procés que s'havia iniciat de finançament real i sostenible per a la sanitat.

I, amb aquest panorama, quins pressupostos estem discutint avui aquí? El pressupost de Sanitat que estem discutint avui aquí preveu un increment del 5,7%, que és just l'increment del PIB nominal –no del PIB nominal que compta el govern del PP, sinó del PIB nominal que hi haurà per a l'any que ve–; per tant, això només és un 5,7 respecte al pressupost del 97. No es contempla cap finançament addicional per a la sanitat respecte del que ja es venia fent amb els acords del Govern socialista, del període 94-97, que és el creixement del PIB nominal.

A quines despeses s'aplicarà, aquest finançament? El Parlament de Catalunya és la institució que ha d'autoritzar l'aplicació dels fons addicionals, i reclamem aquest dret. Un cop es concretin aquests fons, el Parla-

ment haurà d'aprovar a què es destinen, i, si no, seria fer trampes. I, per tant, en aquest sentit, no creiem que sigui de rebut el que es preveu a l'article 5, apartat 4, de la Llei de pressupostos que avui estem debatent. Diu el següent: «Els ingressos derivats d'acords que s'adoptin en l'àmbit de la sanitat seran susceptibles de generar o ampliar crèdits en els estats de despeses de les seccions 01, 08, 51 o 32» –és a dir, Departament de Sanitat, Servei Català de la Salut o Institut Català de la Salut. Això no pot ser. Si això és deixar mans lliures al Govern, perquè aquest finançament de la sanitat ho apliqui on vulgui... O ens diuen que ho aplicaran directament a reduir el deute o, si ho apliquen, ho hem de veure aquí. Perquè, si no, aquí què estem fent? Quina és la funció dels diputats, quina és la funció d'aquesta cambra per aprovar els pressupostos? Per tant, demanem que aquesta clàusula sigui retirada –l'esmena ja l'hem feta. O, si no, que es posi que el Govern fa la proposta i que aquest Parlament l'haurà d'aprovar. Aquesta és la nostra esmena. (*Remor de veus*.)

Després, una altra incògnita que ens queda, en tot això: retallaran l'estalvi de medicaments? Perquè, és clar, vostès pressuposten una partida de farmàcia determinada: si part del finançament addicional es fonamenta en unes mesures que volen dir uns estalvis de medicaments, què farem? Retallarem la partida de farmàcia tal i com està pressupostada? Retallarem els 9.000 milions proporcionals d'aquests 65.000 que s'han d'aprovar a tot l'Estat? La partida de medicaments s'incrementa un 15% respecte al pressupost inicial; ara bé, respecte al que es va gastar realment en medicaments –real, comptant les factures del calaix d'un any, que es van posar l'any 96, i les del 96 que van quedar al calaix per al 97, el que nosaltres en diem la despesa corregida–, respecte a aquesta despesa corregida, s'incrementa un 5%, del 96. Retallaran 9.000 milions, d'aquesta despesa de medicaments? Perquè seria el corresponent... Si volem tenir aquest finançament addicional i dir que és..., a veure si aconseguim 40, 50.000 milions, s'ha de comptar amb l'estalvi de medicaments. Aquesta és una pregunta.

Després, en l'anàlisi ja general del pressupost, aquest increment del 5,7% global que dic que s'incrementa la sanitat, en què es tradueix? Com ja em sembla que ha dit algun diputat que m'ha precedit, aquest increment no es tradueix en activitat assistencial –això és el més important–, no es tradueix en més activitat sanitària. Per què? Perquè se'n va, tot aquest increment, amb aquest 15% de medicaments, d'increment de la partida de farmàcia –que per primera vegada s'intenta pressupostar una mica real–, i amb un 37% d'increment de la partida d'interessos respecte a l'any passat, respecte al preventiu de l'any 97. Quant incrementen els hospitals concertats respecte al pressupost del 97? Un 2,1%. Per tant, no hi ha increment d'activitat. Quant incrementa el pressupost de l'ICS? Un 3,5%. No hi ha l'increment per a la sanitat del 5,7%: hi ha increment per a farmàcia, per a interessos..., és a dir, treballem per als bancs i per als laboratoris farmacèutics.

En despeses de farmàcia, l'increment que va haver-hi l'any 96 respecte al 95, el real, va ser del 13,3% –despesa corregida, eh?–, amb les seves dades, amb les que

ens contesten des del Departament d'Economia; l'any 95, respecte al 94, va ser del 16%. Aquestes són les xifres –no sabem la real del 97, evidentment, no l'hem acabat; sembla que hi ha una certa contenció, però hem de veure quantes factures queden al calaix.

És que la farmàcia representa, de l'atenció primària, el 50%. El total que es gasta en atenció primària –i faig com el senyor Rato: li ensenyo el quadre–, el 50% del pastís de la primària, se l'endú la farmàcia. El 22% del total que es gasta en sanitat a Catalunya, del total, se l'endú la farmàcia, i vostès, el Govern de Convergència i Unió hi té molt a fer, amb aquesta despesa de farmàcia, hi tenen moltes coses a fer que no són només competència de l'Estat. Els protocols són competència del mateix Servei Català de la Salut. Aquí a Catalunya anem per darrere del que moltes comunitats autònomes ja han fet, i han començat a fer-ho molt tard, que són aquests protocols de quins són els medicaments, els medicaments que són de més eficàcia, d'una millor relació qualitat/preu, i això és el que recomanen els metges des del mateix Servei de Salut, és el que recomana que han de receptar, i no el que els laboratoris venen o expliquen o fan més o menys propaganda. A Andalusia ja fa temps que ho fan –vostè ho sap molt bé–, i a Navarra en això també tenen molta experiència, i a Navarra són els farmacòlegs que hi ha en els centres de salut els que fan aquesta llista de medicaments recomanats, i la informació que li arriba al metge no és la dels laboratoris, és aquesta la que li arriba. Per això nosaltres fem una proposta amb les esmenes que estem preparant i que hem preparat per a aquests pressupostos, i els demanem que s'ho mirin: limitar l'accés dels visitadors mèdics als centres de salut, tant als centres hospitalaris com als centres d'atenció primària, i sobretot incrementar, intensificar la política d'aquests protocols de medicaments més recomanats.

I després, senyor conseller, que utilitzin la seva influència, la influència del Govern de la Generalitat, la influència del Govern de Convergència i Unió a Madrid, que la utilitzin precisament per a aquesta política de contenció de la despesa en farmàcia, però una política real, per la dels genèrics, que la Llei dels pressupostos de l'Estat de l'any 97 portava que aquest any 97 es farien, hi hauria cent genèrics que s'autoritzarien; de moment en portem catorze; diuen que ara, en el que falta d'any, faran els vuitanta-cinc que falten, però quins genèrics? Són els més indicats? Ja ho veurem.

En tot cas, el que dèiem respecte a l'increment de l'activitat, el que deia que l'activitat no incrementa aquest 5,7%, que l'activitat assistencial no incrementa, ho dic perquè l'experiència demostra que cap país –i això ho diuen tots els experts–, que en cap país la despesa sanitària creix per sota del que s'incrementa el producte interior brut del país, degut al fet que una millor oferta –i això ho hem sentit moltes vegades, i hi estem d'acord–, que una millor oferta en sanitat origina una major demanda de serveis. Si no incrementem l'activitat sanitària, com a mínim, al mateix ritme que s'incrementa el producte interior brut, vol dir que en realitat el que estem és retallant, a la pràctica estem retallant activitat, és a dir que estem incrementant les llistes d'espera, que en aquests moments ja són prou grans. I

una vegada més, si els concerts estan a un 2,1%, si hi han aquestes llistes d'espera que hi han i no incrementem l'activitat, una vegada més desviarem els dèficits de la Generalitat, els dèficits en sanitat cap al sector concertat.

Cada any ens queden més factures als calaixos que s'han de posar l'any següent; l'any 96 ens van quedar sense consignació 95.000 milions de pessetes en factures de sanitat que s'han hagut de posar i que estan incloses als pressupostos del 97; s'han contret amb càrrec al 97, però són del 96. Quant ens quedarà el 97? Sembla ser que en el tancament que hi ha previst per al 97 en moltes partides el que s'ha gastat ja és superior a la consignació inicial. Per tant, deia abans que estem debatent un pressupost que probablement no és el pressupost real, perquè el pressupost real, l'únic que val és el que després és el real, el que es liquida, i el de les factures als calaixos, que aquest no el liquiden i aquest no el reconeixen, i hem de fer mans i mànigues per conèixer les dades i per veure-ho.

Aquest pressupost, per altra banda, és un pressupost el qual pràcticament no incrementa, o sigui no hi ha inversió, disminueix la inversió respecte a l'any passat; però pràcticament el que no hi ha és inversió nova. Majoritàriament, són tot inversions d'anys anteriors, plurianualitats, que se'n va tot..., el que passa amb aquests pressupostos és que se'n va tot cada vegada més en despesa corrent i el que estem fent és que ens estem descapitalitzant. Hi han mancances molt importants en inversions, perquè, per exemple, on és la inversió per al nou hospital de Sant Pau? No hi ha res per a l'hospital de Sant Pau. El conjunt de les despeses reals de sanitat a Catalunya l'any 96 es va incrementar al ritme del 10%. És clar, si estem fent uns pressupostos que incrementen un 5,7 hem de veure què hi ha de real en aquest finançament addicional, és clar que amb això, amb aquests 30.000 milions que sembla que a la millor haurem aconseguit, i aquesta serà la notícia d'avui, que hem de veure quant hi ha de fictici i quant hi ha de veritat, no en tenim prou; no en tenim prou per eixugar el dèficit que tenen vostès cada any en els pressupostos, i per tant ni molt menys en tenim prou per eixugar el dèficit acumulat de la sanitat a Catalunya.

Però és que, a més a més, el que està passant és que aquests pressupostos són els pressupostos d'una conselleria paralitzada. A la reforma de l'Institut Català de la Salut, el més calent està a l'aigüera. Al cap de quinze anys de traspassos de les competències, l'Institut Català de la Salut segueix amb la mateixa estructura administrativa i de gestió que tenia. Aquesta no-reforma de l'Institut Català de la Salut ha generat la necessitat de més recursos que haurien pogut sortir d'una reforma més profunda i a temps, però el que és més important, una cosa important, és que s'està incomplint d'una manera flagrant l'acord d'aquest Parlament pres per unanimitat l'any passat per aquestes dates, quan en aprovar el pressupost de 1997 es va aprovar una esmena del Grup Socialista –i es va aprovar per unanimitat– que deia que el govern presentaria al Parlament abans del 30 de juny del 97 un projecte de reforma de l'Institut Català de la Salut.

I per què volem aquesta reforma? Que quedi clar per què la volem: la volem perquè per nosaltres aquest projecte de llei és necessari..., vostès l'han anat promentent, no vostè, i el conseller Trias, i això ja venia del conseller Laporte, però és necessari per donar una major autonomia de gestió als centres de l'ICS i per la implicació en la gestió dels professionals, de més transparència en els resultats de cada centre, i per articular mecanismes per una més gran eficiència. La reforma de l'atenció primària no avança; més aviat via decret, via ordres, es rebaixen els plantejaments inicials de la reforma; es flexibilitzen els criteris de la reforma no cobrint places d'assistents socials, d'odontòlegs, i sobretot fent decrets que treuen les *ratios* màximes que hi ha d'haver per metge. Estem flexibilitzant la reforma via decret i via ordres. Són més de cent, són unes 130 les àrees bàsiques de salut que encara no estan en funcionament, amb la discriminació que això significa per a uns ciutadans respecte als altres, per als que estan en un CAP reformat, en una àrea bàsica ja de la reforma, i els que estan atesos en els ambulatoris massificats. Per quan una planificació de la reforma de l'atenció primària? Per quan? Per quan una planificació, unes dades, uns plans plurianuals d'inversió que sapiguem quin CAP toca cada any, que –com deia la senyora Mayol– no haguem d'estar fent esmenes d'uns i altres? Per quan?

Finalment, perquè veig que se m'acaba el temps, el que vull dir-los és que creiem que aquests pressupostos, que no parlen per res del deute acumulat, que creiem que d'una vegada, senyores i senyors diputats, d'una vegada haurien d'acceptar que es creï una comissió en aquest Parlament perquè faci un pla de sanejament de la sanitat a Catalunya, i també els proposem la creació d'una ponència o subcomissió al Parlament per a la reforma de la sanitat. Si a Madrid no s'ha pogut fer, si aquesta comissió ha fracassat per un clima polític determinat, aquí, que som capdavaners en sanitat, que hem sigut...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Ja estic; és l'última frase, senyor president.

La sanitat catalana, que li cal una reforma, aquí potser podríem intentar-ho. És un repte, però valdria la pena intentar aquesta reforma de la sanitat a Catalunya, aquesta ponència.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Figueras. El Grup Mixt també ha presentat esmena a la totalitat al Departament de Sanitat i Seguretat Social. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em fa l'efecte que no esgotarem tot el temps que tenim

a la nostra disposició, tenint en compte que només parlarà un subgrup del Grup Mixt, és a dir els diputats del Partit per la Independència.

Bé, sense cap mena de dubte, el debat dels pressupostos de la sanitat o del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat a Catalunya aquest any vénen d'una forma absolutament mediatitzada pel fet que precisament avui el Consell de Política Fiscal i Financera, en la seva versió reduïda dels representants de l'administració central i dels consellers de les comunitats autònomes que tenen transferida aquesta competència, ha acordat, segons sembla per unanimitat –i, evidentment, estem parlant d'informacions que avui mateix se'ns han passat o bé per fax o per telefax, o bé per la informació que donen alguns mitjans de comunicació–, és que pràcticament per unanimitat, és a dir unanimitat, sembla que tenim sistema de finançament renovat per al nou quinquenni que ve.

El nostre Grup no pretén ni vol, ni comparteix alguns dels comentaris que s'han fet sobre aquest nou acord, tot i que sí posa de manifest i vol posar de manifest el fet que tenim molts dubtes respecte, bàsicament, a una de les circumstàncies que ha de finançar aquest nou sistema de finançament, que en tot cas no és que sigui massa nou, però sí que el que té d'interessant és que hi ha una aportació important de finances de l'Estat. I els dubtes que tenim és, precisament, que una part d'aquest nou sistema sigui via cop de medicament. Nosaltres –això sí que ho compartim amb d'altres grups parlamentaris que ens han precedit en la paraula– trobem més que seriós el capteniment o la voluntat que s'ha expressat per part del Govern que una part d'aquesta renovació de les finances sanitàries es pugui fer, precisament, a partir dels diners que es deixin de pagar, i per tant de l'estalvi que pugui generar el fet que entre 600 o 800 medicaments considerats essencials siguin retirats no del mercat, però sí que deixin de ser finançats o subvencionats per les finances públiques. Ja han avançat alguns col·legis de metges i d'altres sectors implicats en la matèria que posaven en dubte, precisament, que això passés, i si els mateixos interessats o les persones que han de dur a la pràctica el fet que això es pugui produir ja ho posen en dubte, tot sembla indicar, per tant, que serà un sistema de finançament el volum del qual o, en tot cas, les característiques principals del qual no coneixem, però si una part ha d'anar finançada d'aquesta fórmula permeti'm que posi en dubte, per part del nostre Grup, el fet que això es pugui produir.

El nostre Grup no comparteix tampoc alguns dels criteris que any rere any, en tot cas quan es tracta aquí, en aquest Parlament, qüestions relacionades amb la sanitat, que sembla que necessàriament sempre s'hagi d'apostar per un model de prestació. Nosaltres, més que decantar-nos per un sistema sanitari, o bé públic o bé privat, nosaltres el que sobretot volem i el que demanem, i que fins i tot exigim, és que el que ha d'imperar en el sistema català de sanitat –si es vol dir d'aquesta manera– siguin dosis importants d'eficàcia i de racionalitat en el sistema. Per tant, nosaltres, el que d'entrada demanem –i va molt en relació directa, precisament, amb el que és el tema estrella d'avui, que és el tema del finançament de les despeses farmacèutiques– és que

per sobre de tot el que s'ha de fer és controlar i controlar de molt a prop la despesa farmacèutica.

En els pressupostos d'enguany es pressuposta aquestes despeses, aquesta partida de farmàcia en 143.000 milions de pessetes. Nosaltres reclamem en aquest sentit dues coses: una, la que acabo de dir, és a dir, un control, un rigor i una racionalització important de la despesa, i de l'altra una millora en el sistema de finançament, que en tot cas ja n'he començat a parlar, de l'acord que s'ha fet avui, que en parlaré al final de la meua intervenció, però que una de les circumstàncies que nosaltres entenem que han de concloure en el tractament de la sanitat, i per tant en el finançament de la sanitat, una, com he dit, és la racionalització de la despesa. Bé, la partida destinada a farmàcia ja s'ha dit aquí que augmenta, que probablement haurà de ser retocada si finalment el cop de medicament s'aplica –i sembla que sí, evidentment– a partir de l'1 de gener, amb la qual cosa haurà de ser –com he dit– modificada, però sí que és d'un volum i que ha estat sempre, històricament i tradicionalment, d'un volum molt important.

Algun diputat que m'ha precedit en la paraula ja ho ha comentat, i en més d'una ocasió en aquesta cambra ja se n'havia fet menció, en aquest sentit, i en tot cas m'agradaria també incidir-hi d'una manera especial, perquè, doncs, disposem de dades que així ho corroboren. Si fóssim capaços d'aplicar a Catalunya i també a l'Estat –però, bàsicament, a Catalunya– criteris que s'apliquen des de fa anys, no només a Europa sinó als Estats Units, encara que amb els Estats Units, evidentment, no podem estar-hi d'acord –almenys el nostre Grup no està d'acord amb el seu sistema sanitari, perquè, evidentment, té un poder de cobertura molt reduït, i, pel que fa a l'eficiència, a l'eficàcia, de les inversions, precisament, o, bàsicament, està en la seva pràctica totalitat, doncs, privatitzat..., el que sí que ha fet és posar a la pràctica algunes actituds i alguns programes de reducció de la despesa farmacèutica. És ja el prou conegut tema tant de les unidosis, és a dir, les dosis particulars per a cada pacient d'acord amb la malaltia o, en tot cas, amb el quadre clínic que pot presentar, i el tema dels genèrics. Nosaltres no ens veiem en condicions d'avaluar què representaria a Catalunya, és a dir, què ens podria representar de reducció d'aquests 143.000 milions de pessetes si s'apliquessin aquests criteris. Però el que sí que és segur és que hi hauria una minoraació de la despesa molt més important i que, probablement, aquests cops de medicament –o cops de clatell, com m'ha dit una diputada que també m'ha precedit en la paraula–, doncs, no serien necessaris –gairébé segur.

Per exemple, per donar algunes dades comparatives, l'OMS, l'Organització Mundial de la Salut, diu que són entre 250 i 300 els principis actius o substàncies genèriques suficients per a l'elaboració de qualsevol medicament.

La mitjana europea de productes al mercat entorn d'aquests mateixos principis actius oscilla entre 2.500 i 3.000, mentre que a casa nostra –s'entén, en aquest cas, l'Estat espanyol– s'avaluen al voltant de 15.000 les versions de marques comercials, mentre que, per exemple, a França només en són 1.200.

Si poséssim en pràctica –tot i que, en més d'una ocasió i en temps pretèrit, doncs, s'havia comentat i, finalment, no s'ha fet ni s'ha dut endavant en la forma adequada–, si es comencessin a aplicar criteris com aquests a la indústria farmacèutica –que sembla que ha estat una de les protagonistes avui, aquí, en aquest debat de pressupostos–, evidentment, s'hauria de parlar i s'hauria d'arribar a acords, però, de ben segur –de ben segur–, això implicaria, sense cap mena de dubte, un rebaix en les despeses farmacèutiques.

Despeses farmacèutiques de les quals també s'ha de dir –i s'ha de recordar– quina estructura tenen. És que a vegades sembla que aquí, en aquest país, només hi hagi una diferència abismal entre el cost efectiu i el cost final de la producció, per exemple, de les gasolines, la benzina o el gasoil, quan el preu de cost és un i el que paguem, quan anem a posar gasolina, és unes cinc, sis, set vegades molt més elevat, bàsicament pels impostos especials que s'hi apliquen. Doncs, resulta que, en el cas de les farmàcies, en el cas de la despesa farmacèutica, és bo de recordar en què consisteixen aquestes despeses. El 8% de l'import que paguem, tant directament de la nostra butxaca com a través de la Seguretat Social, va destinat a la distribució. El 28,20% és per a les farmàcies. L'IVA puja una mitjana del 5,70% i, el 25% –el 25%–, va en concepte de publicitat. És a dir, només la resta és el preu de venda del laboratori.

És, per tant, senyores i senyors diputats, per acabar d'aportar més dades a aquesta qüestió que avui sembla transcendental i que realment és important, tant per la seva magnitud social com, sobretot, per la seva magnitud econòmica en els pressupostos de la Generalitat pel que fa al tema de la Sanitat, doncs, el valor real del preu dels fàrmacs a casa nostra.

Nosaltres som del parer que, evidentment, s'ha de millorar el sistema de finançament de la sanitat, com el general, però també, com he dit, som del parer que ja comença a ser hora –ja comença a ser hora– que a casa nostra es comencin a aplicar d'una forma àmplia experiències que en d'altres llocs han donat resultat, han donat molt bon resultat, per exemple, a la Gran Bretanya, on el tema de les unidosis ha donat un resultat espectacular en tots aquells àmbits o demarcacions en què s'ha aplicat i, també, el tema, per exemple, dels genèrics.

Hi ha una altra qüestió que per nosaltres és prou important, que és el tema de la racionalització de la prestació del servei i de les despeses sanitàries, que va lligat amb el que acabo de comentar. En més d'una ocasió, algun dels diputats del nostre Grup ha presentat iniciatives respecte a diversos nivells de la sanitat a casa nostra –bàsicament, en la sanitat hospitalària–, mesures que no tenien res d'innovadores ni de pioneres, sinó que ja s'aplicaven a d'altres llocs i, fins i tot a casa nostra, en algun cas concret, s'havien dut a terme d'una forma molt parcial, però nosaltres entenem que vindrien a resoldre també en molt les despeses hospitalàries. Per cert, hem de posar sobre la taula que veiem molt bé que, finalment, el Govern de la Generalitat hagi decidit imposar un control financer als hospitals que depenen del sistema sanitari de la Generalitat. No un control posterior, sinó un control financer previ al desenvolupament.

pament de les despeses que generen aquests hospitals. Per tant, vagi per endavant la nostra felicitació. Però, com comentava, el tema de la racionalitat, a nivell territorial, nosaltres entenem que es podria posar en pràctica i, per tant, estic fent propostes que podrien reduir el cost dels pressupostos de sanitat de la Generalitat. Doncs, com deia, es podrien posar en pràctica experiències que no comporten una gran complexitat tècnica, sinó que es podrien portar a la pràctica d'una forma molt concreta i, pel que fa a alguna comarca en concret –com, per exemple, Osona–, va sortir del mateix col·lectiu de metges aquesta proposta, que és que es pogués fer una gestió unificada a nivell comarcal de la diversa assistència hospitalària de les respectives comarques. Que, d'acord que tenen hospitals de referència i d'acord que hi ha una coordinació –no faltaria sinó!– més o menys implantada, però sí que el grau de coordinació fos suficientment adequat. És a dir que no hi hagués duplicitat de serveis en comarques que generen, doncs, en casos concrets, un nivell de casos molt concret, perquè no fa falta que hospitals de la mateixa zona, de la mateixa comarca gestionin o tinguin serveis per les mateixes circumstàncies, doncs, amb dues o tres instàncies.

Nosaltres entenem que, si s'apliqués aquest sistema o el de gestió unificada a nivell territorial, a nivell comarcal, on, per cert els consells comarcals podrien jugar un paper important, també serviria per racionalitzar les despeses de la sanitat a casa nostra.

Però hi ha un tema que és, per nosaltres, probablement, el més important. Jo vaig dir-ho en la defensa que vam fer de les esmenes a la totalitat en nom del meu Grup, que és el tema del sistema de finançament.

Nosaltres no és que no entenguem que sigui important el deute acumulat tant en el sistema general com en el sistema de la sanitat, perquè, realment, és important; no puc xifrar en xifres, com hem fet amb l'altre, a quant puja i a quant ascendeix, però, realment, tots hem de ser conscients i ens hem de posar d'acord que el deute acumulat és d'unes dimensions molt importants. Però, per nosaltres, aquest no era el problema principal; per nosaltres, el problema segueix sent el mateix, que és la manca d'un finançament adequat, just per Catalunya.

Jo no sé si l'índex de referència ha de ser el PIB o ha de ser la població o ha de ser, en termes de sanitat, la població protegida. Sigui com sigui, el que nosaltres demanem és que hi hagi un sistema molt més just per a Catalunya i, si en l'acord que s'ha pres, precisament avui –per tant, és molt recent i encara és molt calent–, aporta per a Catalunya 52.000 milions de pessetes, doncs, la veritat sigui dita, benvinguts siguin.

Una altra qüestió és que la veritat és que ens puguem preguntar d'on traurà l'Estat, finalment, doncs, els diners que es destinaran a les comunitats autònomes: Catalunya, Galícia, Andalusia, València, Canàries, el País Basc i Navarra; d'on traurà els diners per finançar aquesta aportació suplementària que fa el sistema de la sanitat. Si ja posem en dubte nosaltres mateixos, per exemple, el fet que es pugui finançar a partir de l'estalvi del «cop de medicament», la resta de diners, exactament, d'on sortiran?

Es calcula –si les dades no són incorrectes, que bé ho podrien ser, perquè l'acord és d'avui– que el total que l'Insalud aportarà al nou sistema pujarà a 342.000 milions de pessetes. No ho posem en dubte; en tot cas, si aquest és l'acord per nosaltres, benvingut sigui, però nosaltres entenem que, si més no, representarà una millora per al finançament de la Generalitat pel que fa a la sanitat, que no arreglarà ni de bon tros el dèficit que tenim, sense cap mena de dubte, però, en tot cas, sí que servirà per apaivagar, en tot cas, els efectes. I estem d'acord també amb el que s'ha dit aquí: que més que per finançar serveis nous o millorar alguns serveis, per al que servirà, probablement, serà per retallar el dèficit del deute acumulat, però, en tot cas, el que sí que és evident és que la millora, si més no quantitativa, hi és, i, per tant, ens n'hem de felicitar.

Jo, dintre de les qüestions que nosaltres entenem que és difícil que finalment es puguin dur a la pràctica si les previsions són aquestes: que l'Estat aportí aquesta injecció suplementària de més de 300.000 milions de pessetes..., és que, per exemple, en la Comissió d'Estudi del concert econòmic, algunes de les persones que han passat a donar opinió sobre aquest afer aquí, al nostre Parlament, ens comentaven –almenys dues d'elles– que, per anivellar la despesa sanitària a l'Estat espanyol respecte a la d'Europa, farien falta, anualment, uns 300 o uns 400.000 milions de pessetes, com a mínim. És curiós comprovar que, si això es confirma, el Govern del Partit Popular faci aquesta aportació a partir d'ara, però, si es fa, benvinguda sigui, però, en tot cas, estem a mercè de les notícies que puguin aparèixer avui dia.

Jo vinc aquí a defensar, bàsicament, una postura però també un àmbit o, en tot cas, uns plantejaments que afecten bàsicament..., perquè aquests són els pressupostos de la Generalitat amb sanitat, i no, per exemple, els de la Junta d'Andalusia o d'alguna altra zona. I, a més, voldria recordar, en tot cas, unes declaracions que s'han fet, com les del senyor Ramon Jáuregui. Fa ben poc que només estava preocupat pel finançament suplementari que podria rebre la Generalitat, però, en canvi, no va dir res, per exemple, de la Junta d'Andalusia, o tampoc d'alguna altra comunitat autònoma, però el que sí que és segur és que Andalusia rebrà més diners –probablement perquè li pertoca–, però rebrà més diners que Catalunya i, en canvi, és curiós que el senyor Ramon Jáuregui només tingui referències per a Catalunya. Sigui com sigui, benvinguda sigui aquesta millora pel que fa al finançament.

Pel que fa als pressupostos, ja s'han dit diverses coses; em sembla que nosaltres, doncs, com la resta de Grups, més que entrar a valorar les diverses partides –l'ICS, o l'Institut Català de la Salut–, el que hem fet és fer una valoració política –en algun cas, més positiva; en altres casos, més negativa. El creixement que fa referència al Departament, precisament a partir d'aquest acord i a partir d'altres circumstàncies, jo no diria que és un pressupost fictici però sí que és un pressupost que, probablement, patirà diversos retocs al llarg de l'any, però nosaltres, si alguna objecció hi tenim –almenys amb la previsió numèrica que se'ns ha presentat, que són els pressupostos del Departament de Sanitat– és, probable-

ment, el fet que no acaben de quedar ben definides ni en la quantitat ni en els casos concrets –que s'haurien de tirar endavant– de noves inversions en atenció primària. Jo diria que és –i també ho ha dit algun altre diputat que m'ha precedit en la paraula, o diputada– una de les assignatures pendants que tenim en inversió –sense cap mena de dubte–; no creiem que amb aquests pressupostos –almenys, els del 98– es pugui fer una millora important.

També apostaríem perquè es fes un programa o un pla que marqués unes dates, unes fites cronològiques per al desenvolupament de la renovació d'aquests centres d'atenció primària en un temps relativament curt, i, pel que fa, doncs, a altres partides, també presentar les nostres objeccions de forma genèrica, perquè, la veritat sigui dita –com he dit al principi–, aquest serà un pressupost que, probablement, en alguns aspectes serà difícil de poder portar a la pràctica.

Com he dit, senyor president, abans fins i tot que se m'acabi el temps, aquests són els plantejaments del Partit per la Independència pel que fa a l'esmena que presenta el Departament de Sanitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Morera. S'ofereix ara un torn en contra. El Grup de Convergència i Unió vol consumir-lo? (*Veus de fons.*) Té la paraula la senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, jo faré el torn en contra de les esmenes a la totalitat del Departament fet pels diferents grups al Departament de Sanitat i Seguretat Social; faré jo el que és el Departament i, pel que fa als organismes, doncs, ho farà el senyor Fernández Burgui.

Faig l'aclariment –aquesta vegada més que altres–, per aclarir a la senyora Figueras que el debat de pressupostos és un debat entre grups i que, per tant, els que els respondrem som dos diputats: el senyor Fernández Burgui i jo mateixa, uns diputats igual que vostè. Quan vulgui pot fer les interpellacions que cregui oportunes al conseller.

Abans d'entrar estrictament en pressupostos, sí que m'agradaria, doncs, tractar prèviament dos temes que jo crec que s'han tractat perquè, encara que no és estrictament el Pressupost, sí que és un entorn que cal comentar-lo. Per una banda, hi ha la restricció pressupostària, que és un tema, doncs, que situa el Pressupost –situa el Pressupost– en una contenció, amb austeritat, ja que hi ha, doncs, l'objectiu d'aconseguir les directrius europees.

Per una altra banda, hi ha el nou acord del finançament, un nou acord de finançament que també m'agradarà, doncs, comentar-lo.

En els pressupostos de Sanitat –s'ha mencionat ja–, és cert que hi ha un increment del 5,7%, un increment que

respon al que es preveu que serà l'increment, doncs, del PIB nominal.

Faig aquesta referència perquè, des de les posicions socialistes, se'ns deia, doncs, precisament, això: que el creixement seria estrictament un creixement, doncs, del que és el PIB nominal. Però a mi m'agradaria fer una mica de memòria i dir que això respon, bàsicament, al que és un perllongament del que va ser el pacte amb el Govern central en aquells moments, el Govern socialista, en el qual es va marcar per part, doncs, de tots quin participació a l'Insalud tindria, doncs, la sanitat a Catalunya, i es va marcar també que el creixement de la sanitat seria el del PIB nominal. Per tant, no sé quin sorpresa tenen perquè això ho sabien perfectament.

Sí que els voldria dir que aquell pacte –aquell pacte– va ser un pacte amb sorpresa. Jo provinc d'una família de pastissers i els diria que va ser una mica –serà una imatge, doncs, poc bucòlica però que jo crec que ho reflecteix bastant bé– com un tortell de Reis: un tortell amb sorpresa, en el qual ens vam trobar, al cap de pocs dies, que allò que havíem pactat es va reduir a més de 90.000 milions i, posteriorment, va arribar, aquesta xifra, a 150.000. Per tant, vull fer menció, doncs, de la sorpresa que aquell pacte va comportar.

Per una altra banda, m'agradaria fer menció, com he dit amb anterioritat, doncs, al pacte a què s'ha arribat avui, pràcticament, en el Consell de política fiscal i financera, perquè és un pacte que, com aquí s'ha dit, hi hauran, doncs, per una banda, unes aportacions –unes aportacions– que, en la seva globalitat, vostès deien d'uns 52.000 milions; el cert és que són 33.000 milions, amb el que fa referència a aportacions reals de diners, i la resta correspon a estalvis –bàsicament, estalvis– que es preveuen en temes de farmàcia. Lògicament, això afectarà, també, com ja he dit, Catalunya.

Jo, aquí, vull fer, també, referència a un tema que va sortir precisament en els pressupostos de l'any passat.

En els pressupostos de l'any passat, la senyora Carme Figueras deia que en els pressupostos de la sanitat a Catalunya, doncs, hi havia una separació, entre la despesa real i el que es produïa, important, i que això voldria dir que, a nivell de l'Estat, s'hauria de reconèixer que la despesa global, a nivell de l'Estat –hi insisteixo–, seria a la ratlla de 400.000 milions de pessetes. Doncs, veig un tema que vostè va mencionar i va afirmar que aquest era un tema que mai podria ser aprovat, perquè era una xifra materialment, doncs, inviable i que responia a una situació de Catalunya i no del conjunt de l'Estat; doncs, es va equivocar. Com pot veure, la xifra ha quedat en 380.000 milions de pessetes, però, com pot veure, molt aproximada al que vostè deia, que només responia a les necessitats de Catalunya. D'això, n'he fet menció, perquè és bo de dir-ho aquí i de dir-ho pel dret i pel revés, ja que hi ha hagut, doncs, diputats i altres polítics de la majoria de formacions polítiques que han dit que aquest pacte ha vingut forçat; ha vingut forçat per una situació de l'economia de la sanitat a Catalunya. I això s'ha dit del dret i del revés. I és bo que quedi clar que el tema de la sanitat és més profund que tot això. El problema és de finançament sanitari; no és exclusiu de la sanitat catalana. Sempre hem dit que segur que la

gestió és millorable, que es pot millorar però, aquest pacte –hi insisteixo– ve a demostrar un tema que vull que quedi molt clar: no respon a un tema de la situació financera de la sanitat catalana, sinó que respon a un problema molt més de fons, que és que el finançament sanitari fins als dies actuals ha estat mal finançat. Aquest és un tema que també han patit les comunitats autònomes a les quals s'ha traspassat la Sanitat. És perquè, doncs, com deia, hi ha hagut un subfinançament crònic. I això s'ha de dir.

Per una altra banda –com ja s'hi ha fet esment i jo també ho vull dir–, en aquest pacte s'aborda, doncs, el tema d'una forma genèrica i insisteixo que tampoc en aquest cas els catalans són els únics beneficiats; en aquest cas, doncs, hi ha altres comunitats que també, lògicament, en són beneficiats i, per exemple, per a Catalunya representarà això un increment d'un 4% sobre el Pressupost però, per a Andalusia, un 5%, i, per a les Canàries, un 6%. Per tant –hi insisteixo–, no és un tema d'un mal funcionament de la Sanitat catalana sinó que hi ha un tema molt profund i important.

Deia que hi ha, per una banda, recursos addicionals i, per una altra banda, hi ha un tema d'estalvi. Nosaltres hem dit en altres ocasions –i no ens fa res tornar-ho a repetir aquí– que aquesta mesura d'estalvi, segurament, no és la millor o, més ben dit, és una solució parcial –una solució de pegat, deia la senyora Mayol. Però, parlem clar: el problema és molt important i és un problema complex, que cal abordar des de la seva globalitat. Francament, creiem que no es pot abordar des de, doncs, posicions, de vegades, amb frases molt idealistes però que a la que rasques una mica no hi ha una solució real. No es pot abordar aquest tema jugant moltes vegades amb el tema sanitari, un tema que és prioritari per als ciutadans i que, per tant, no en podem parlar amb lleugeresa.

A Catalunya tenim una bona sanitat i aquesta bona sanitat que tenim a Catalunya ens ve, doncs, reconeguda per moltes parts del món, però també per un tema molt senzill, com són els desplaçats.

Els desplaçats, al cap i a la fi, vénen a buscar, doncs, solució...

El vicepresident primer

Un moment, senyora diputada. Els prego silenci, si us plau.

La Sra. Borràs i Solé

Els desplaçats vénen a buscar solucions als seus problemes i, per tant, busquen aquells centres que creuen que poden respondre millor a les seves necessitats. Per tant, tenir desplaçats és –diguem-ho d'alguna manera– un reconeixement a una bona sanitat a casa nostra.

Tots estem d'acord –i aquí ho hem dit tots– que volem una bona sanitat, però cal veure com la possibilitem, perquè és un tema car i, per tant, cal parlar-ne. I nosaltres creiem que aquest ha de ser un debat seriós en el qual no en podem fer ús polític: no ha de ser una eina política el tema de la sanitat.

A veure, vostès han parlat de diversos temes de què m'agradaria fer menció: per una banda, han parlat de política de genèrics –de política de genèrics. Home, està bé que es parli de la política de genèrics i en molts temes podríem estar d'acord, però hi ha certs Grups que... amb quina legitimitat poden parlar de política de genèrics; amb quina legitimitat, després d'haver estat catorze anys en el Govern central, en poden parlar amb aquesta lleugeresa, si no han fet res al respecte.

Parlen, també, de temes interessants; per exemple, la senyora Imma Mayol parlava del tema d'Itàlia, no? Deia, doncs, quant al tema del finançament d'Itàlia, que els medicaments crònics reben el 100% del finançament, que els medicaments essencials reben el 50% del finançament i que, el medicament de baix nivell terapèutic, el paga l'usuari. Bé, què és això sinó una combinació d'un copagament i d'«un cop de medicament»: retirar els productes de baix nivell terapèutic que s'han estat utilitzant no és res més que una solució de «cop de medicament».

Per tant, tots estem d'acord –hi insisteixo– que cal tenir una bona sanitat i que cal que l'abordem, aquest tema, de forma seriosa i important.

Per una altra banda, s'ha parlat del «cop de medicament» i també, des de totes les posicions, se n'ha fet menció, però a mi em permetran que m'entretengui una mica més amb la intervenció de la senyora Carme Figueras, perquè, home, qui s'ho va inventar això del *medicamentazo* a l'Estat espanyol? Varen ser vostès –varen ser vostès– qui s'ho varen inventar. (*Remor de veus.*) Llavors, potser, amb la seva intervenció, de forma indirecta –jo no ho he sabut veure–, potser vostè estava fent un acte d'humilitat, reconeixent que es van equivocar, però, francament, no és això –no és això.

Francament, vostès van utilitzar aquests elements per lluitar i per fer un estalvi important en l'àmbit de la farmàcia. Després, també m'agradaria dir que hi han certes posicions que no lliguen: vostè ha parlat del senyor Chaves i ha dit, doncs, que li havien fet un xantatge. El senyor Chaves ha dit que sí al sistema. El senyor Griñán ha fet un article, fa recents dies, en el qual deia, del dret i del revés, que ho deia de forma personal, però ell advocava per aquest nou pacte que s'està tirant endavant. Per tant, no tenen una posició unitària des de les seves files.

Jo insisteixo que aquest tema és un tema important i que cal veure quines mesures es prenen a Europa, cal veure quines mesures hi ha, però també cal dir que a Europa hi ha sistemes de copagament, que a Europa hi ha sistemes de *medicamentazo*. I, per una altra banda, del que estic segura és que cap de nosaltres volem disminuir les prestacions de la sanitat. Per tant, cal una solució global, cal fer-ho des de la responsabilitat, no amb demagògia, perquè –hi insisteixo– amb la sanitat no es juga. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, un xic d'atenció. Pot seguir...

La Sra. Borràs i Solé

Bé, aquest és un preàmbul, un preàmbul llarg, abans d'entrar en el que és estrictament la descripció del pressupost, però un preàmbul que entenc que calia fer perquè emmarca en gran mesura el que és la Sanitat en aquests moments a casa nostra. El pressupost –ho han vist i vostès ho han manifestat– continua amb una política d'ajustament i contenció de la despesa, que vol dir prioritzar aquelles activitats que tenen per objectiu la protecció - prevenció i millora de la salut dels ciutadans. Això no vol dir reducció dels altres serveis, sinó que, amb la contínua implantació de noves tècniques de gestió, el que es fa és millorar l'organització i la redistribució dels recursos disponibles.

A mi m'agradaria fer especial menció, perquè no s'ha fet, del Capítol 2, en el qual es veu que, doncs, hi ha un decreixement global d'un 1,13%, però, en canvi, no obstant, s'ha de tenir en compte que hi ha un increment de les dotacions destinades als programes sobre la Sida i als de drogodependència, que han estat incrementades en un 5%.

Pel que fa a les transferències corrents, cal destacar un increment previst en la dotació corresponent a les transferències del Servei Català de la Salut, que es situen en un 6%, respecte a l'exercici del 96, així com l'increment de les aplicacions corresponents als programes sobre drogodependència, al de prevenció de la Sida, i al Cescat –tots ells amb un increment d'un 5%.

Aquí s'ha fet menció, doncs, d'un posicionament, d'unes organitzacions no governamentals, d'un rebuig total –i torno a afirmar-ho: d'un rebuig total– a la política feta pel Departament en aquest àmbit. Els hem de dir que el nostre Grup, que assistim, com vostès saben, a la Comissió de Política Social i a la Comissió de la Sida, nosaltres no hem sabut veure fins ara aquest rebuig total i molt directe, doncs, a la política que s'ha fet fins ara. Entenem que en algunes ocasions hi ha hagut temes que s'han qüestionat però no hi ha hagut aquest rebuig –hi insisteixo– total.

Bé, no voldria allargar-me més, i és per aquests motius que nosaltres, doncs, rebutjarem l'esmena a la totalitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Gràcies.

El vicepresident primer

Bé, molt bé, moltes gràcies, senyora diputada. La senyora Imma Mayol, per què em demana la paraula?

La Sra. Mayol i Beltran

Per dues contradiccions, senyor president.

El vicepresident primer

Jo no ho he advertit, però, vaja, com que hi ha costum...

La Sra. Mayol i Beltran

Li asseguro que hi són.

El vicepresident primer

Bé, bé, doncs, vostè veu..., m'ho explicarà.

La Sra. Mayol i Beltran

Dues. La primera: senyora Borràs, jo em dec haver explicat molt malament; és possible. Però, el que passa a Itàlia és justament el contrari del *medicamentazo*. És allò oposat. El que passa a Itàlia és «l'listat positiu de medicaments». Això vol dir que només es financen ics medicaments, en diferents categories: aquells que l'Estat decideix. I aquí el que succeeix és justament l'altre costat del mitjà: es financen tots menys aquests: el que es diu «l'listat negatiu de medicaments».

Els efectes perversos –els uns i els altres–, els podem discutir. El que vostè no ha entès del que jo he dit, ho ha traduït dient...; la contradicció és, senyor president, exactament, que la senyora Borràs diu: «El que ha dit la senyora Mayol, que és que a Itàlia el que fan és aplicar el *medicamentazo*, és justament a la inversa». No puc entrar en les conseqüències de cada una de les coses, que ja no seria la contradicció.

El vicepresident primer

Bé, ja està aclarit.

La Sra. Mayol i Beltran

La segona contradicció.

El vicepresident primer

Segona, vejам.

La Sra. Mayol i Beltran

La segona contradicció. Jo no he dit que hi hagués un rebuig total a la política de la sida del Govern. He dit, posant en boca de les organitzacions no governamentals –i en boca meua– el rebuig a la política de prevenció. He citat explícitament, senyora Borràs, que, a nivell d'assistència, hi havia una valoració positiva del que es feia, tant de com es feia com de la quantitat de diners que s'hi destinaven. Per tant, no posi en boca meua el que jo no he dit.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. La senyora Borràs, perquè –pel mateix temps, que ha estat gairebé un minut–, doncs, pugui expressar-se respecte al que ha dit la senyora Imma Mayol. Si es pot posar dempeus...

Gràcies.

La Sra. Borràs i Solé

Respecte al segon tema li diré, senyora Imma Mayol, que té raó. Jo no he mencionat la prevenció, i és així tal com vostè ho deia. Però, respecte al primer, li diré que vostè, que hi entén molt, en temes de sanitat, en aquest cas li hauré de dir que això ho coneix poc. Perquè retallar medicaments ho pot fer de dues maneres, o donant llistats positius o donant-los negatius. A Itàlia van optar per fer llistats positius; a l'estat espanyol s'ha optat per fer llistats negatius.

El vicepresident primer

Molt bé; queda aclarit el tema. Anem, doncs, a la segona part de la intervenció del Grup de Convergència i Unió: té la paraula l'illustre diputat senyor Fernández Burgui.

El Sr. Fernàndez i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em toca la defensa, continuant, del Servei Català - ICS, però també –i prèviament– podríem o m'agradaria fer uns aclariments, més que parlar de les diferents estructures dels diferents capítols. Jo li voldria contestar també sobre això, que siguin llistes negatives o positives o li digui copagament; que també es podrien tenir com un copagament, allò d'Itàlia i el de molts països d'Europa, la veritat és que és un tema que aquí estem discutint cada dia, i també a tot Europa, perquè és un greu problema per a tots. I que és difícil de resoldre. I a Europa hi ha molts països que han fet copagament. I concretament a Itàlia, amb aquesta solució, que, com ha dit la meua companya podria significar, sigui positiu o negatiu, de fet és que hi han una sèrie de medicaments que els han de pagar, això va ser aprovat fa poc amb el recolzament del grup de la seva ideologia política –a Itàlia i no fa gaire. Vull dir que som tots els que tenim el problema davant. Volem trobar la solució i, d'una manera o d'una altra, són mesures difícils de posar, és evident. Agafi la que agafi, però s'ha de resoldre.

El creixement de la despesa farmacèutica, aquí, en aquest curs passat ha sigut entre un 7 i un 8% –un 7,5–, la qual cosa ja indica un bona tendència, que pot ser que ens permeti, en aquest sentit, tenir més facilitat per aconseguir les coses, envers un 13% de l'any anterior –de l'any 96–, amb la qual cosa, com a mínim, les mesures –que aquí sí que s'han posat– de suport del Decret de marges a les oficines de farmàcia, el seguiment dels prescriptors, la creació d'equip per controlar la despesa farmacèutica a persones institucionalitzades en residències, per a l'establiment de comissions assessores per a determinats medicaments, com l'eritropoetina, interferó, etcètera. També els protocols, que, per cert, li diríem a la senyora Carme Figueras si sap el que són, de fet, els protocols. Els protocols són uns medicaments de baix interès terapèutic. I aquí ja s'ha intentat..., d'això s'ha donat prou informació, de tal manera que aquí hem passat de prescriure d'un 25 a un 18%, aquests medicaments.

Quant a allò del nostre company senyor Benach, que ha parlat del percentatge del PIB. El percentatge del PIB, comparar-lo amb Europa, tenint en compte que aquí hem passat en molts pocs anys..., hem fet molta cosa, i molta cosa en pocs anys, partint de la qualitat que tenim ara d'aquesta sanitat: aquesta evolució no ha sigut tan ràpida a Europa, que ja venia amb una base molt més potent. Aquí, quan teníem dedicat a la sanitat un 2% o un 3% del PIB; allà, ja en tenien un 5. Vull dir, ells han pujat una mica; nosaltres hem fet una llarga carrera en períodes expansius; ara estem en període restrictiu i, clar, ara hem de frenar una mica. I aquesta és l'explicació. De totes maneres, aquí a Catalunya estem en un 6,5% del PIB, i a Espanya només un 5,9. És

curiós que aquí diem tots que gastem poc, i després, quan sortim fora, diem que gastem molt.

Bé, penso que podem passar a parlar dels pressupostos del Servei Català - ICS. Com que és tard, en direm quatre coses. Quant als ingressos, el pressupost d'ingressos, cal destacar com a novetat l'aplicació de dues noves transferències al Servei Sanitari de l'Institut Social de la Marina, que suposa de fons 181,8 milions de pessetes, i determinades funcions i serveis en matèria d'exercici de la legislació sobre productes farmacèutics, que ara gestionava el Ministeri de Sanitat i Consum, que ha suposat una transferència de 37 milions de pessetes. Ja s'ha comentat aquí a bastament el creixement del 5,7%, en compliment de les previsions de l'acord de finançament de la sanitat 94-97. També s'ha comentat que aquest increment del 5,7%, malgrat que ens ha de permetre un millor finançament, ens obliga, de totes maneres, és cert, a continuar amb una política d'ajustament i contenció d'aquesta despesa; que ens obliga a atendre els canvis qualitatius de la demanda, mitjançant la reassignació dels recursos econòmics cap a línies de serveis i cap a aquell sistema d'atenció que donin millor resposta a aquestes variacions de les necessitats.

Del pressupost del Servei Català de la Salut i de l'Institut Català de la Salut, un 98% es destina a operacions corrents, 1,97 a despeses de capital i un 0,03 a operacions financeres. Evidentment, i en el període restrictiu en el què estem, aquesta estructura pressupostària obeeix a les característiques bàsiques del sector sanitari, com un sector de serveis amb un fort predomini de les operacions corrents. Cal destacar la importància que tenen les dotacions per a concerts –37,79–, les despeses de personal –26,91– i les despeses de receptes mèdiques de farmàcia, que s'han augmentat a un 22,67%; precisament, intentant cada dia acostar-se més a la realitat de la despesa. Pel que fa a les operacions corrents, que suposen el 98% del pressupost, un 74,10 d'aquestes corresponen a despeses de funcionament; és a dir, capítol 1 i 2, remuneració de personal i despeses de béns corrents.

Deixarem números. La dotació de sous és un 2,15 superior a la d'exercici passat. Amb aquest increment esperem poder fer front a l'increment de les retribucions del personal, que es correspon amb la previsió d'increment de l'IPC per a l'any 98 –un 2,1%–, al llicament de triennis i a l'augment de les dotacions de MIR. Òbviament, això també implicarà que les actuacions noves que impliquin despeses de personal, s'hauran de tirar endavant, mitjançant la reordenació de plantilles.

La dotació de béns i serveis s'incrementa amb un 8,90%. Amb aquest increment, es preveu poder fer front a la previsió d'increment de preus per a l'any 98 en els àmbits de despesa assistencial. Així mateix es contempla l'augment de la despesa, com a conseqüència de la dispensació farmacèutica ambulatoria als hospitals, en compliment de l'aplicació de la teràpia combinada de la sida –que, per cert, aquí hem sigut pioners en la implantació dels tres fàrmacs per a la sida; corroborant que la tasca, en aquest sentit, que desenvolupem està ben receptada. Del tractament amb interferó beta per a l'esclerosi múltiple, i també de tacrina als malalts

d'Alzheimer. Aquesta despesa ha sofert un elevat creixement l'any 97 per la introducció d'aquests nous tractaments, i això ha fet necessari actualitzar la seva dotació pressupostària. Quant a la compra de serveis d'assistència sanitària, concerts, és de 241.913 milions de pessetes, amb un creixement respecte a la dotació del 97 igual a l'IPC previst per a l'any 98. D'aquests recursos s'espera destinar un 15,62 a l'atenció primària de salut i un 84,38 a l'atenció especialitzada.

Del pressupost de l'atenció primària de salut concertada, un 79,37 es destina a assistència ambulatoria i extrahospitalària i un 20,63 a l'atenció d'insuficiència renal crònica. La distribució del pressupost d'atenció especialitzada és d'un 83,2 per a hospitals d'aguts i d'un 1,98 per a productes farmacèutics que es dispensen als centres concertats; d'un 7,60% per a l'atenció sociosanitària, i d'un 7,22 per a la salut mental, que són dos augments que deia que no s'augmentaven, no més que els bancs i els fàrmacs, també la salut mental i també l'atenció sociosanitària. Pel que fa a l'atenció sociosanitària de la salut mental, es preveu un creixement d'un 7 i 6, respectivament, per tal de desenvolupar les estratègies i actuacions ja previstes al Pla de salut de Catalunya.

Pel que a les transferències corrents, cal destacar-ne l'increment previst en la dotació corresponent a lliuraments per desplaçament –taxis–, que representa un 8%, respecte al pressupost del 97. Aquest increment obeeix a la voluntat de recuperar la situació que ens havíem adreçat, a ran de les previsions del Ministeri de Sanitat i Consum sobre la revisió, a la baixa, del catàleg. Tant en pròtesis com en vehicles per a invàlids, increment d'un 1,5%, respecte al pressupost inicial del 97, creixement realment inferior al de l'IPC, com a conseqüència dels estalvis generats per la implantació del nou catàleg de pròtesis ambulatories aprovat enguany pel Consell de Direcció del Servei Català de la Salut. Dins del mateix capítol i en consonància amb l'entorn econòmic restrictiu, les partides d'altres subvencions corrents preveuen una reducció d'un 13,84, atès que s'ha volgut dedicar als recursos prioritàriament a la compra de serveis assistencials. (*Remor de veus.*)

Pel que fa a les transferències a les empreses públiques, també es preveu una minoració per efecte de la reducció de les subvencions a l'explotació dels centres transferits per les diputacions i pel nou contracte de serveis...

El vicepresident primer

Silenci, si us plau!

El Sr. Fernández i Burgui

L'únic increment previst és el destinat a l'Agència d'Avaluació de Tecnologia Mèdica, amb la finalitat de finançar la segona convocatòria de projectes de recerca. I finalment, el darrer gran grup de despesa al capítol 4, en les receptes mèdiques de farmàcia, preveu que creixi un 15,73. Hem parlat molt d'aquest tema.

Pel que fa a les despeses i aportacions de capital, el pressupost d'operacions i aportacions de capital assoleix la xifra de 12.632 milions, pressupost que pretén mantenir el nivell de l'exercici anterior, amb una mino-

ració d'un 2% produïda per l'efecte de finançament de les obres, que executa l'empresa pública GISA. Es tracta, doncs, d'un pressupost que s'emmarca dins de l'entorn de la política econòmica actual de contenció de la despesa, amb l'objectiu de controlar el dèficit públic, però donant continuïtat a les inversions. La distribució és la següent: 26,62 en atenció primària, 62,74 en especialitzada i un 64 en altres inversions; que aquest any, per primer cop, incorpora tot el pressupost destinat al programa d'informàtica, que altres exercicis s'havia distribuït funcionalment.

Les inversions reals, o sigui capítol sisè, que suposen el 63,96% de l'import total destinat a despeses i aportacions de capital, inclouen prioritàriament aquells projectes que ja són en procés d'execució i que encara tenen repercussió econòmica dins de l'any de l'exercici 1998. Així, doncs, a càrrec del pressupost de 1998 es preveu dur a terme, pel que fa a l'atenció especialitzada, les actuacions de remodelació del servei d'urgències i del servei de farmàcia, llenceria i magatzem a l'hospital maternoinfantil de la Vall d'Hebron. Així mateix, l'empresa GISA porta a terme, a compte del Servei Català de la Salut, l'execució de les obres de construcció i remodelació de vint-i-un centres d'atenció primària, que es relacionen a continuació: Alcarràs, Constantí, Tarragonès, Barri Fortuny, Vila-roja, Martí i Julià, Camps Blancs, Jaume I, Malgrat de Mar, Singerlin, Montgat, Premià de Mar, Vilassar de Mar, Santa Eugènia, Ripollet, Can Rull... En fi, poden després mirar això.

També, com a actuacions destacables per a l'any 98 es pot citar el Pla de muntatge del nou hospital de Mataró. Així, com el de les obres en centres d'atenció primària i centres hospitalaris que finalitzin la seva construcció al llarg de l'any. Es destinen també els recursos necessaris per iniciar l'encàrrec de la redacció dels projectes d'actuacions que s'executaran en funció de la disponibilitat pressupostària. El pressupost de l'Institut Català de la Salut contempla el programa de reposició, que un any més farà possible la contractació de les inversions d'aquests tipus amb els centres sanitaris d'aquest Institut. Aquest programa es complementa amb les obres de remodelació i equipaments, corresponents, que contracta el Servei Català de la Salut per a centres sanitaris de l'ICS.

Pel que fa a les transferències de capital, capítol 8, que suposen un 30,47 del total de despeses, s'ha destinat 392 milions per tal de complir el compromís ja establert, mitjançant convenis, per a la construcció i remodelació de centres d'atenció primària, i 1.373 milions per a l'atenció especialitzada. Destaquen les subvencions d'obres de remodelació i ampliació dels centres hospitalaris Sant Joan de Déu; Sant Joan de Déu, d'Esplugues; Sant Jaume de Calella; el centre hospitalari Unitat Coronària de Manresa; Sant Camil, de Sant Pere de Ribes; Sant Antoni Abat de Vilanova; construcció d'un centre per al tractament de persones afectades per lesió medullar i, per tal de potenciar els consultoris dependents de les administracions locals, es preveu realitzar una convocatòria pública per atorgar subvencions per un valor de 400 milions de pessetes. Les aportacions a compte de capital pugen 702 milions, que

suposa un 5,5 del total de despeses. Aquesta xifra es destina a les empreses públiques i consorcis que depenen de l'ICS; per finançar inversions, com la construcció del hospital que substituirà les actuals instal·lacions de l'Hospital de Santa Caterina, de Girona, la instal·lació d'un nou equipament per a ressonàncies magnètiques de la ciutat de Girona, la posada en servei de les plantes de cogeneració de la ciutat sanitària universitària de Bellvitge i la de l'Hospital Germans Trias i Pujol, de Badalona, i les obres d'adaptació de la primera planta de l'Hospital de Santa Maria, de Lleida, com a seu d'ABS.

En l'àmbit de l'atenció primària de salut, l'objectiu és mantenir i millorar els serveis oferts pels equips d'atenció primària i els centres no reformats, potenciant la incorporació dels objectius i activitats previstes en el Pla de salut de Catalunya 96-98. La voluntat del Departament de Sanitat i Seguretat Social és la de continuar el procés de la reforma d'atenció primària, avaluant el procés de diversificació de proveïdors iniciat l'any 92, prioritzant aquelles entitats que facin possible l'aprofitament dels recursos ja existents. D'acord amb les disponibilitats pressupostàries i la disponibilitat d'aprofitar recursos ja existents per aplicar-los a la cobertura d'ABS, es preveu posar en funcionament vuit equips d'atenció primària i assolir una cobertura poblacional del 67,7%.

Es continuarà la implantació de serveis d'atenció domiciliària, per tal que, al llarg d'aquest any 98, 191 equips d'atenció primària amb més d'un any de funcionament tinguin incorporada aquesta activitat de manera organitzada. També s'avançarà en la implantació del Programa d'atenció a la dona, incorporant-hi les activitats previstes, tenint en compte els recursos existents en tota la xarxa assistencial per tal que no comportin un nou cost addicional. I d'altra banda, es preveu continuar la progressiva reordenació de l'atenció especialitzada prehospitalària, mitjançant l'elaboració dels plans directors de sectors a les regions sanitàries Costa de Ponent, Barcelonès Nord, Maresme i Centre, i també avaluar el resultat d'aquests processos de reordenació.

En l'àmbit de l'atenció a malalts en centres hospitalaris d'aguts, l'objectiu és millorar l'eficiència mitjançant una major coordinació entre els diferents centres i els diferents nivells assistencials i mitjançant el desenvolupament d'alternatives a l'hospitalització convencional basades en tècniques ambulatories domiciliàries. També caldrà avançar en l'adaptació progressiva dels requeriments derivats del nou sistema de contractació vigent. En relació amb l'atenció sociosanitària, es preveu consolidar el model, amb tendència a incrementar el número total de places d'internament i de servei d'hospitalització de dia, que acullen els pacients amb més alt nivell de necessitat i dependència, potenciant, d'altra banda, els serveis alternatius a l'internament, com són els PADES, les UFISS i, tanmateix, avançar en la reconversió de places de psiquiatria crònica en especialització en psicogeriatría.

En l'àmbit de l'atenció a la salut mental, l'any 98 s'avançarà en l'homogeneïtzació de l'oferta assistencial psiquiàtrica, tot integrant-la al conjunt del sistema sanitari general, potenciant el sistema de coordinació

mitjançant el concert i el contracte entre l'atenció primària de salut i els centres especialitzats, en atenció a la salut mental, i garantint la continuïtat assistencial, en especial en l'atenció als pacients de trastorns mentals severos.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Bé, per tant, amb tot allò dit, es tracta d'un pressupost que creiem que assoleix l'equilibri entre una situació pressupostària restrictiva ineludible i un manteniment, i també una expansió, fins a cert punt, en qualitat i quantitat, de les complexes i diverses xarxes de la prestació de serveis de cobertura pública. Evidentment, tots voldríem disposar de més recursos, o trobar-nos en les fases aquestes, fases expansives, en què es podien fer més coses. Però aquest equilibri està mantingut i penso que ningú té, concretament, una vareta màgica per mesurar quines són les prioritzacions més importants o els moviments més importants. I per tant, no hem trobat, en totes les intervencions anteriors dels grups parlamentaris, res que faci pensar que..., nosaltres estem convençuts que és un bon pressupost; per tant, recolzem el Govern i, per tant, votarem negativament totes les esmenes a la totalitat presentades al Servei Català de la Salut - ICS.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per fixació de posició del Grup...

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president. Gràcies.

El president

Molt bé. Té la paraula el diputat senyor Enric Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, a mi em toca posicionar-me sobre les esmenes presentades contra els pressupostos, però em permetran, com no?, ja que quasi totes les esmenes han versat sobre el tema del medicament, que hi faci una referència.

Jo, en primer lloc, voldria lamentar –i ho dic com a creença personal– la utilització que s'està fent sobre aquest tema, creant una alarma social que jo crec que no està justificada. I no està justificada, primera, perquè..., i d'això no me'n vanaglorio, però no es coneix, encara, exactament, quina és la llista de medicaments afectats. El que sí que se sap és que la majoria d'ells tenen una eficàcia terapèutica més aviat dubtosa. S'ha dit, en una de les intervencions, que afectaria malalts crònics. Permetin-me que digui que això no és cert; és a dir, qualsevol acció que pogués treure un tractament a un cardiòpata, per exemple, amb un tractament crònic, seria qualificat, no ja de «medicamentazo», sinó d'assassinat, eh? Aleshores, permetin-me que dubti que qualsevol govern, sigui el que sigui, s'atreveixi a fer una cosa d'aquesta mena.

Estem parlant de tractaments crònics tipus vasodilatadors, que molts de vostès saben que és la típica goteta

que molta gent pren, i que se n'està discutint des de fa molt de temps en mitjans mèdics la utilitat. S'ha dit que es podrà substituir per altres de més cars, i això és cert; per tant, no dic que en aquest grup terapèutic sigui el més indicat, però hi ha molts grups que jo crec –com poden ser els antiinflamatoris tòpics, que és un dels grups afectats– que no es poden considerar medicaments essencials. Si això ho portéssim a la llista italiana que ha dit la senyora Mayol, en aquesta llista, aquests medicaments, possiblement serien del grup B o serien del grup C, perquè l'eficàcia terapèutica no n'és, ni molt menys, vital.

Per altra part, i aclarit que no afecta cap medicament per a tractaments crònics d'entitat, també voldria dir que, bé, que aquesta acció que es discuteix tant, de si servirà o no servirà, el que sí que farà, d'alguna manera, potser, serà donar el primer pas cap a la racionalització de la utilització dels medicaments. Amb això també entraria en un tema, que és la indústria farmacèutica, a la qual, en moltes intervencions i en el conjunt de les intervencions s'ha tractat –i permetin-me que ho digui així– una mica com la bèstia negra que actua sobre la sanitat. I després s'han donat algunes solucions, també, com els genèrics, com llistats de medicaments de baix preu. Jo voldria dir, trencant una mica la llança, o canviant una mica el que és la tònica que s'ha seguit fins al moment, que han de tenir en compte que en el preu del medicament –com ha dit el senyor Morera– hi han moltes coses que el graven, no només el preu del medicament, però hi ha un tema que jo crec que ha de quedar clar, que és el que grava el medicament, que és la investigació. Els medicaments no neixen com bolets i, per tant, els medicaments s'han de treballar i estudiar, i el laboratori que descobreix un medicament útil, normalment porta molts anys esmerçant molts diners en la investigació. No siguem innocents; no és el mateix un medicament d'investigació que, quan ja porta molts anys al mercat, el laboratori que compra, envasa i ven. Per tant, per favor, jo voldria que fóssim una mica més seriosos a l'hora de tractar aquest tema i, sobretot, de donar-lo a l'opinió pública donant solucions, que semblen molt senzilles: «Bé, doncs, comprarem un fàrmac més barat.» Doncs, escolti, hi han fàrmacs molt barats, i al final seran tots molt barats, perquè no s'investigarà i no n'hi hauran de nous. Aleshores, no siguem tan simplistes, no reduïm tant i toquem una mica més de peus en terra.

Jo he dit que no m'estendria, quan m'han demanat el temps. Per tant, deixaré aquí una mica el que era el tema del «medicamentazo», paraula que, bé, no m'agrada gaire, però encara m'agrada menys el «cop de medicament», que sona una mica *raro*, permetin-me que ho digui... (*Remor de veus i rialles.*) Aleshores, jo, també, el que voldria dir és que la sanitat, a Catalunya, voldria dir que és bona. Jo sé que totes les intervenci-

ons que hi han hagut fins ara, pràcticament, van en contra del que jo dic, però jo veig que, si molta gent de fora de les nostres comarques ve aquí precisament perquè l'atenguin, per alguna cosa serà. Crec que la tasca que s'està portant en el sistema sanitari català és bona; no diré que estiguem contents del tot, ni que tot el que es fa ens sembli bo, i no negarem que hi ha molts problemes, com poden ser l'inacabament de la reforma de l'assistència primària, la demora en l'atenció d'urgències, llistes d'espera en les intervencions, atenció psiquiàtrica... És a dir, hi ha molts temes que hem d'anar-hi incloent –massificacions a consultes...–; hi ha moltes coses d'aquestes que es podrien anar dient, que fins i tot podríem convenir que encareixen la nostra sanitat, perquè aquestes mancances i aquests retards, el que fan és crear una medicina molt més defensiva, una medicina que utilitza moltes més proves, molts més mitjans tècnics dels que potser caldrien.

Però, bé, arrosseguem un dèficit que ve de lluny, que no és d'ara, nou, i com he dit fins ara, tot i que no són els pressupostos que nosaltres voldríem, i que suposo que tampoc la Conselleria voldria, pensem que en aquests moments són del millor que es pot fer, és a dir, no creguem tampoc que hi hagi solucions miraculoses que puguin conduir a grans canvis, i menys dintre d'aquesta conjuntura d'estalvi, d'aquesta conjuntura de contenció de la despesa. Per tant, i reduint una mica, senyor conseller, pensem que podem donar un vot de confiança a aquesta Conselleria i a aquests pressupostos, i per tant, no donarem suport a les esmenes que s'han presentat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent acabat el debat, passarem a votació les esmenes a la totalitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Hi ha alguna petició de votacions separades? (*Pausa.*) Doncs, votarem el conjunt de les esmenes.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Les esmenes a la totalitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social han estat refusades per 38 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.

Senyores i senyors diputats, abans de suspendre la sessió... Reprendrem la sessió demà al matí, a les nou del matí. (*Fora remor de veus.*)

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i catorze minuts.